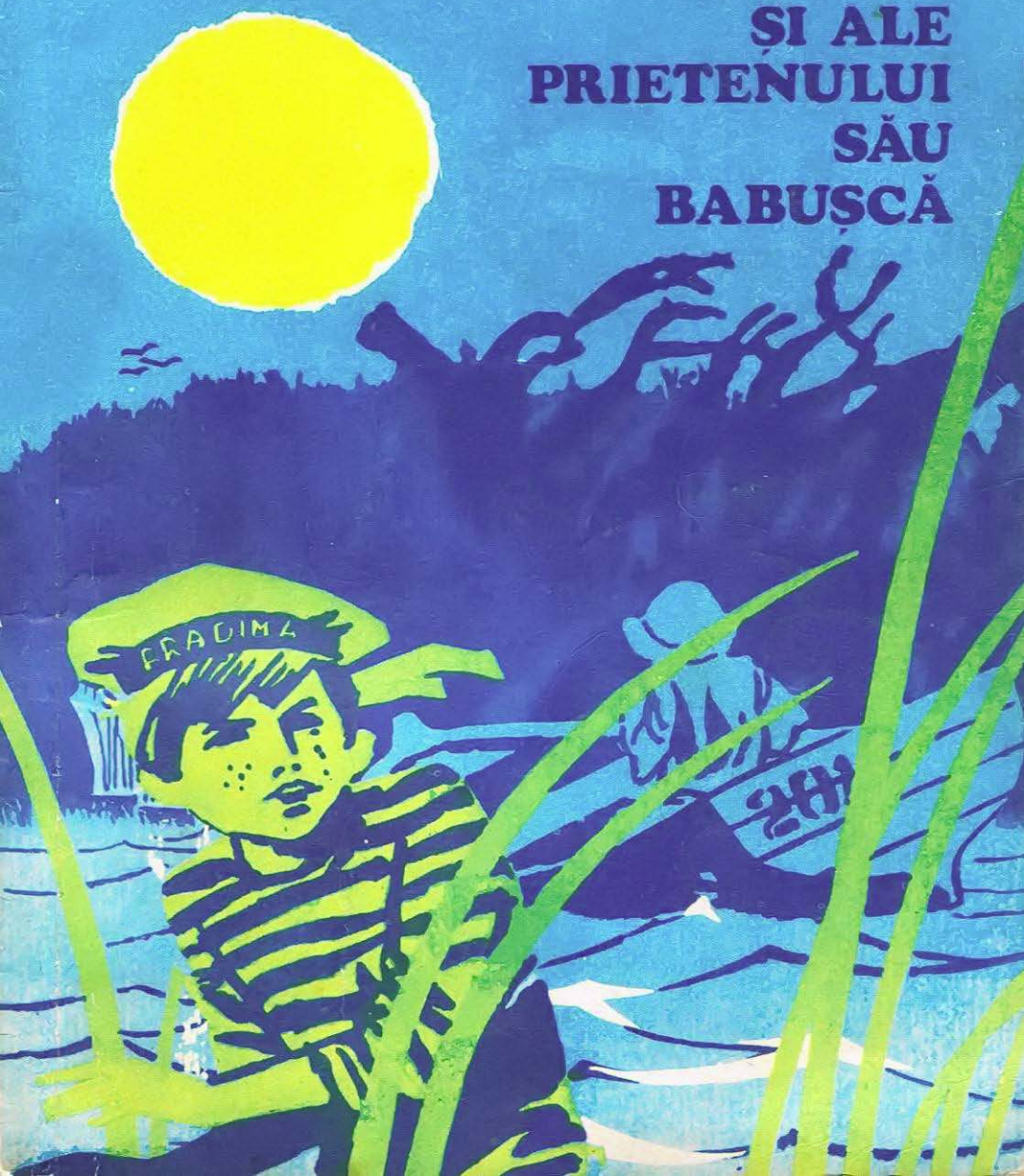

PETRE LUSCALOV

**EXTRAORDINARELE
PERIPETII
ALE LUI SCATIU
SI ALE
PRIETENULUI
SĂU
BABUȘCĂ**

Petre Luscalov

**Extraordinarele peripeții
ale lui Scatiu și ale
prietenului său Babușcă**

EDITURA ION CREANGĂ • BUCUREȘTI, 1974

Capitolul 1

Ultimii pasageri părăseau barca și, ajutați de doi marinari care stăteau în capătul scării de fier, urcau pe puntea vasului fluvial ce înainta pe Dunăre în vuietul trepidant, asurzitor al mașinilor.

Cu mîna încheștată de bara scării de fier, Scatiul urmărea liniștit operația de transbordare a pasagerilor. În dimineața aceasta, manevra de acostare în plin mers a *Vulturului* fusese foarte grea. Plouase torențial cîteva zile în șir. Apele Dunării se umflaseră, și-acum vuiau mînioase, rostogolindu-se, clocotind, în mari explozii de mîl, între malurile împădurite ale fluviului, învăluite ici și colo în ceturi albastre.

Curenți puternici de apă se năpusteau asupra micului „port” plutitor din Pradina, cu cabina lui de lemn vopsită în verde, cu debarcaderul de scînduri așezat pe două bacuri de tablă, făcîndu-l să alunece încolo și înapoi, cînd spre mal, cînd spre larg, în scrișnetul ruginit al lanțurilor grele cu care era legat.

Rămas fără cîrmaci (Babușcă nu mai trecuse prin port de o săptămînă), Scatiul cu o barcă tixită de pasageri luptase din răputeri, trăgînd vîrtos la vîsle, cu furia dezlănțuită a apelor.

Pasagerii de pe puntea *Vulturului*, așezați pe băncile lor de lemn, sub prelatele imense care fluturau în vînt deasupra lor, urmăriseră cu sufletele la gură apropierea de vas a uriașei bărci negre, care, ba părea că își va lua zborul de pe creasta înaltă a unui val, ba că se prăvale și dispare pentru cîteva clipe în adîncurile înspumate ale Dunării.

Văzîndu-l pe Scatiu fără cîrmaci, căpitanul *Vulturului* ordonase grăbit oprirea mașinilor, lăsînd vasul să alunece masiv și tăcut, în voia apelor ce goneau la vale.

Acostarea vasului se făcu în mijlocul Dunării într-o liniște mormîntală, acoperită numai de murmurul pasagerilor din barcă, care se înghesuiau să ajungă pe puntea vasului.

— Noroc, Scatiule... îl salută prietenos de pe puntea de comandă, făcîndu-i un semn prietenos cu mîna... Dar ce-ai pățit, băiatule? Pe Dunărea asta fără cîrmaci? Ai tras la lopeți, nu glumă!

În clipa aceea mașinile vasului începură să vuiască din nou, antrenînd cu un huruit asurzitor uriașa turbină ce se învîrtea din ce în ce mai repede într-o ploaie de stropi clocotitori. *Vulturul* prindea din nou viteză.

Ultimul din pasagerii aduși de Scatiu părăsi barca și se avîntă cu un sac în spate pe treptele scării de fier.

Scatiul împinse mahuna, îndepărtînd-o de vas, și strigă vesel:

— Drum bun, *Vulturule!*

— Noroc, căpitane! îi răspunseră rîzînd cei doi marinari, în vreme ce îl ajutau pe ultimul pasager să ajungă pe punte... Pe mîine dimineată!

Vasul se îndepărtă. Rămas singur în mijlocul Dunării, Scatiul se așează în barcă și apucă lopețile.

După vreun sfert de ceas, tăind valurile în curmeziș, Scatiul ajunsese la debarcader, fixă barca cu un lanț de un inel gros de fier, așează lopețile în barcă și după ce sări afară din ea se îndreptă spre mica cabină verde. Pătrunzînd în cabină, se apropie de un pupitru ce se afla într-un colț al micuței încăperi și pe care se afla așezat un registru cu coperti groase, cafenii. Scoțînd un pix din buzunar, Scatiul deschise registrul, îl răsfoi și-apoi scrise cu litere apăsate: „Portul Pradina, 15 iulie a.c., ora 9,30 dimineată. Transportat 15 (cinci-

sprezece) călători la vasul fluvial de pasageri *Vulturul*. În timpul manevrei de transbordare nimic deosebit de semnalat. Scatiul“.

Tocmai se pregătea să închidă registrul cînd, afară, pe mal, răsună zgomotul puternic al motorului unui camion.

Scatiul vîrî pixul în buzunar și se apropie de unul din gemulețele rotunde ale cabinei. Afară, pe mal, zări un camion care tocmai oprea în dreptul „portului“. Apoi, portiera cabinei se deschise și din cabină sări jos un șofer îmbrăcat într-o salopetă pătată ici-colo de ulei și cu o șapcă cu cozoroc lung pe cap. Un alt individ, a cărui umbră Scatiul mai mult o ghicea în cabină, rămase în camion. Șoferul care coborîse din camion, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu fața măslinie, purtînd o mustăcioară subțire care abia îi ținea buzele, trecu peste scîndura debarcaderului spre cabină.

Scatiul îi ieși în întîmpinare.

— Bună ziua, băiete, spuse șoferul, cu un aer vesel, dînd cu ochii de Scatiu... Dar ce se întîmplă? Ești singur pe-aici?

Scatiul îl cîntări ușor din cap pînă în picioare și, apoi, adăugă liniștit:

— Bună ziua... Ce doriți?

Șoferul începu să se scotocească în buzunarul de la piept al salopetei.

— Îl caut pe tovarășul Varlam... căpitanul portului... continuă pe un ton grăbit șoferul, scoțînd din buzunar un teanc de hîrtii și de acte și căutînd ceva printre ele... Este aici?

— Tovarășul Varlam a fost chemat la NAVROM... Este la Tulcea... răspunse Scatiul. Se întoarce tocmai mîine dimineată...

Șoferul îl privi o clipă, nedumerit:

— Și atunci cine îi ține locul?

Scatiul se propti bine cu tenişii lui albaştri în scîndurile debarcaderului şi îşi încrucişă braţele la piept

— În lipsa lui, eu comand aici...

— Mă rog, mă rog... continuă uimit şoferul, găsind în sfîrşit, hîrtia pe care o căuta şi întinzînd-o Scatiului... Am o adresă de la primărie pentru căpitănia portului Pradina... Poftim ! Citeşte-o, băiete !

Scatiul luă cu un gest marţial hîrtia din mîna şoferului, o despături şi citi :

„Primăria comunei Pradina — către căpitănia portului Pradina. În urma faptului că apele Dunării au rupt digul cel nou, în dreptul *Cotului Pisicii* aprovizionarea staţiei centrale de pompare din cadrul Şantierului naţional de desecare şi de despădurire a bălţii a devenit imposibilă cu mijloace auto. Veţi transporta de urgenţă (de urgenţă era subliniat cu roşu) sacii cu alimente aduşi de şoferul Ion Cazacu de la Trustul 2 Şantiere-Tulcea, pentru personalul staţiei de pompare, izolat de trei zile în pădurea inundată de la Teregoва. Secretarul primăriei, Ştefan Gligor“.

Scatiul împături gînditor adresa :

— Hmm...

— Ce înseamnă „hmm“ ? făcu uşor ironic şoferul.

Scatiul arătă spre Dunăre cu mîna în care ţinea hîrtia trimisă de primărie.

— Hm... înseamnă că Dunărea este umflată, răspunse cu o uşoară enervare în glas Scatiul, iar la *mila 24* curenţii sînt foarte puternici... o să mă arunce înapoi cu barcă cu tot... Dumneata nu te pricepi la cheştiile astea...

— Cum adică, puternici ? întrebă şoferul.

Scatiul îl fixă cu privirea lui cenuşie.

— Atît de puternici, că dacă arunci o piatră în Dunăre, ţi-o aruncă pe mal ca din praştie.

Şoferul holbă ochii la el :

— Şi-atunci, ce facem, băiete ? Cei de la staţia de pompare din pădurea Teregoва au isprăvit, pesemne, de alaltăieri alimentele... şi îi lăsăm să crape de foame ?

Scatiul se scărpină uşor după ceafă şi oftă :

— Dacă aş putea trece de *mila 24* deseară, la 7, aş fi în pădurea Teregoва... şi deodată adăugă cu ochi strălucitori :

— Am găsit soluţia, nene : Babuşcă !...

— Cine este Babuşcă ? făcu mirat şoferul.

— Cel mai grozav cîrmaci de pe Dunăre, răspunse Scatiul, ridicînd mîndru capul. N-aţi auzit de Babuşcă ?

— N-am auzit !

— Curios, nene...

— Mă rog, cu Babuşcă sau fără Babuşcă, transportaţi sacii cu alimente, sau nu ?

Scatiul arătă spre barca ce se legăna în valuri, izbindu-se, din cînd în cînd, de scîndurile putrede ale debarcaderului.

— Încărcaţi barca... Pornesc chiar acum !

Şoferul îl pocni prietenos cu palma peste umăr.

— Eşti grozav, băiete ! şi strigă apoi, întorcîndu-se spre camion :

— Bijule ! Fă-te cu sacii ăia-ncoace...

Peste cîteva clipe, din cabina camionului îşi făcu apariţia un individ slab, deşirat, ce părea nebărbierit de cîteva zile. Ajuns jos, deschise unul din capacele camionului şi, apucînd un sac ce se afla în camion, îl azvîrli în spate. Trezînd peste scîndura ce lega debarcaderul de mal, se apropie şi îl azvîrli în barcă.

— Cîţi saci aveţi, nene ? întrebă Scatiul...

— Doi, răspunse, pe un ton vesel, şoferul, înghiontindu-l pe însoţitorul său... Hai, Bijule, dă-i bătaie ! Dă-i bătaie ! Treaba ne-a ieşit bine, nu vezi ?

Slăbănogul se repezi spre camion după celălalt sac. După câteva clipe sosi, în pas alergător, cu sacul în spate și îl azvîrli din fugă în barcă, lângă celălalt.

— S-a făcut, șefule... mîrîi el, plesnindu-și palmele una de cealaltă.

Scatiul coborî în barcă și începu să desfacă lanțul care o ținea fixată de debarcader.

Șoferul îl privi și chicoti ușurel.

— Se cunoaște că sînteți pionieri. Nu vă lăsați bătuți cu una, cu două... Drum bun, băiete!

Scatiul apucă vîslele și, ridicînd capul, tresări ușor. I se păru că pe buzele șoferului flutură un zîmbet rău și schimonosit. Dar adresa primăriei pe care o avea în buzunar îl liniști.

— Noroc bun, tovarășe! strigă el, afundînd lopețile în apă și trăgînd cu putere. N-aveți grijă. Deseară la 7 ajung în pădurea Teregova!

Șoferul privea după barca ce se îndepărta de debarcader, făcîndu-i Scatiului semne prietenoase cu mîna. Încet, încet, barca în care se afla Scatiul se îndepărta pe Dunăre.

— Să mergem, Bijule, îi spuse cu un rînjit pe buze șoferul Slăbănogului, aruncînd o ultimă privire în urma bărcii. Nici secretarul primăriei și nici puștiul n-au simțit nimic. Chioru mi-a ordonat să-l atrag în cursă și pe Babușcă. Și adăugă, rîzînd cu poftă: Tocmai îmi era frică că celălalt o să ne scape.

— Nu cred că o să-l găsească pînă mîine pe șofer, în bălăriile în care l-am ascuns, isprăvi Slăbănogul. Cu camionul ce facem? Îl abandonăm?

— De îndată ce ieșim din sat, răspunse așa-zisul șofer, deschizînd portiera cabinei camionului. Cred că toată miliția este pe urmele lui Chioru. Hai, urcă! De-ar ști Scatiul și Babușcă despre evadarea lui Chioru și că îi așteaptă în pădurea de la Teregova!

Slăbănogul urcă primul în camion.

— Dar ce are Chioru cu băieții ăștia? Vrea să se răfuiască cu ei pentru că din cauza lor a fost prins? Întrebă el, trîntindu-se pe canapeaua de piele.

„Șoferul“ se urcă la volan și închise portiera.

— Cred că pînă la urmă Chioru o să-i pună pe amîndoi în frigare, continuă el, în vreme ce pornea motorul camionului. Dar deocamdată, alta-i chestia...

— Adică?

— Cei doi băieți l-au transportat anul trecut pe Freddy. Pe Profesor adică, la Ostrovul lupilor.

— Care Freddy? Cel căruia...

— Exact! Profesorul avea asupra lui un document important. Cînd a ajuns la Ostrovul lupilor nu îl mai avea. Numai cei doi băieți pot să știe ce s-a întîmplat pe drum.

— Și crezi că ăștia doi or să vorbească?

„Șoferul“ apăsă cu piciorul pe accelerator și rîse:

— Dar Ciupitu de ce crezi că a evadat o dată cu Chioru? Nu ca să se socotească cu ei? — adăugă, manevrînd volanul, în vreme ce camionul se punea în mișcare pe șoseaua prăfuită care ducea în sat. Apoi, nu uita că domnul Fridrich s-a deplasat personal în România, pentru afacerea asta. Îți dai seama că trebuie să fie o chestie foarte importantă? Foarte importantă, Bijule!

Camionul se îndepărta și dispăru într-un nor de praf.

...Scatiul nu bănuia nimic din toate astea. Trăgea din răspuțeri la rame, privind, din cînd în cînd, în spate, spre casa lui Babușcă, ce se apropia încet, încet, strălucind ici și colo alb, orbitor, printre crengile zarzărilor stufoși, ce se legănau puternic în vînt.

Cînd Scatiul ajunse cu barca în dreptul ogrăzii lui Babușcă, îl zări pe acesta pe mal, cocoțat pe fundul unei bărci vechi și sparte și trăgînd de zor un pripon

din Dunăre. Era desculț și îmbrăcat doar cu o cămașă. Din câteva lopeți, Scatiul trase barca la mal.

— Noroc, Babușcă! îl salută bucuros Scatiul, sărind din barcă și apropiindu-se de el. Cum merge treaba? Ai încurcat ceva la pipoane?

Babușcă fixă asupra Scatiului privirea lui verde și somnoroasă și adăugă, disprețuitor, arătând cu capul spre câțiva pui de somn negricioși ce se aflau într-o găleată.

— Câțiva somotei... La „bucățică“ mi-a rupt... Trebuie să fi fost vreun șalău sau vreun somn mai mare. Dar tu încotro ai pornit-o, Scatiule?

Scatiul se așează pe fundul bărcii alături de Babușcă și oftă:

— Mi-a trimis primăria pe cap doi saci cu alimente. Trebuie să-i duc cu barca la stația de pompare din pădurea Teregoва... Dincolo de *Ostrovul lupilor*.

Babușcă continua să tragă priponul din Dunăre, încolăcind cu dibăcie firul gros de nailon la picioarele sale.

— Aș merge și eu cu tine, Scatiule! spuse el. Dar nu am în ce... spuse Babușcă în vreme ce un fulger scurt licări în ochii lui verzi și pieziși ca de pisică. După povestea aceea cu prunii gospodăriei, tata mi-a încuiat în dulap pantalonii și cizmele ca să nu mai ies din curte.

— Și unde este nea Dumitru? îl întreabă Scatiul.

— Este în casă... doarme, răspunse Babușcă. A lucrat toată noaptea la lumina farurilor cu combinele la grâu...

Scatiul își făcu degetul mijlociu cârlig și ciocăni de câteva ori cu el în fundul dogit al bărcii.

— Dunărea este umflată... spuse el, cu un glas trist. Nu cred că am să pot trece fără tine *mila 24*...

Babușcă trase priponul afară din Dunăre. Într-unul din cârlige se zbătea, vibrând ca o lamă de oțel, o mrea-

nă albă ca argintul. Babușcă o desprinse cu un gest larg și o aruncă disprețuitor în găleată. Ochii lui verzi străluceau.

— Atunci așteaptă-mă aici, Scatiule. Vin îndată! spuse el, coborînd de pe fundul bărcii și, apucînd găleata pe jumătate umplută cu pești, se îndreptă spre casă.

Vremea trecea. Deodată, Scatiul îl zări pe Babușcă venind spre el într-o fugă nebună, îmbrăcat în niște pantaloni uriași, suflecați sub genunchi, legați pe mijloc cu o sfoară de cîneșă și cu două băbăici grele cumpănite pe umăr.

Babușcă șterpelise pantalonii brigadierului Dumitru.

— S-o ștergem, Scatiule, strigă Babușcă azvîrlind lopețile în barcă și răsufînd greu. Tata m-a simțit prin somn că am intrat în cameră... Dacă observă că i-am luat pantalonii mă omoară...

Se pare că nici Scatiul nu aștepta să fie poftit a doua oară, așa că sări în barcă. Babușcă instală cu o iuteală de necrezut vîslele în strapazane și apoi împinse barca spre larg. Instalați la două rînduri de lopeți, cei doi băieți începură să tragă vîrtos la rame.

Barca zbura spre largul Dunării. Casa lui Babușcă rămînea treptat în urmă, în timp ce crengile zarzărilor stufoși păreau că se strîng și se închid deasupra ei. De altfel era și timpul. Brigadierul Dumitru apăruse ca un punct alb pe malul Dunării și strigătele lui îndepărtate, amenințătoare, răzbăteau pînă la cei doi băieți, prin clipocitul înspumat al valurilor.

Dar cu fiecare lovitură de vîslă micuțul punct alb și malul se estompau, se împăienjeneau, prefăcîndu-se într-un uriaș amestec verde, îndepărtat și cețos. Apoi, nu mai rămase decît Dunărea largă, cenușie, strălucitoare.

Pe măsură ce barca înainta, apele Dunării deveneau din ce în ce mai înspumate și mai repezi.

— Ne apropiem de *mila 24*, spuse Scatiul continuând să vîslească. O luăm pe lângă mal!

Babușcă așează lopoțile în barcă și, apucînd o lopățică, se repezi spre pupa bărcii.

Cocoțat pe botul ei ascuțit — bărcile de pe Dunăre au și prova și pupa în formă ascuțită — Babușcă înșurubă lopățica în apă și spuse cu aerul lui somnoros:

— Cîrma spre mal! Dă-i drumul, Scatiule!

Încet, încet, barca părăsea firul apei îndreptîndu-se spre mal. După cîtva timp, începu să alunecă în apropierea malului de-a lungul unei păduri de sălcii înecate. Nimic din ceea ce se vedea aici nu părea să anunțe vreo primejdie.

Sălciiile își despleteau frunzișurile lungi, legănîndu-se ușor în vînt, ciupind ici și colo, cu degetele lor delicate, oglinda întunecată și strălucitoare a apei.

Stoluri de peștișori, fugărite, pesemne, de vreo știucă, explodau ici și colo printre frunzele de nuferi, într-o ploaie de mici schije argintii.

Dar Scatiul și Babușcă nu vedeau nimic din toate acestea. Tăcuți, încordați, ascultau vuietul surd, ce creștea mereu, undeva în fața lor, revărsîndu-se greu ca uleiul, prin scorburile putrezite și păroase ale pădurii de sălcii.

Barca se apropia de capătul pădurii.

— Atenție, Babușcă! Începe! strigă Scatiul, aprofundînd parcă și mai adînc vîslele în apă.

Babușcă nu îi răspunse. Făcu un gest de lehamite cu mîna și strînse bine lopățica în mîini.

Și deodată, în fața bărcii, la un cot al Dunării, apărură *mila 24*.

Imaginați-vă un perete abrupt de pămînt, înalt cît un bloc cu zece etaje, și lung de cîteva sute de metri, asupra căruia apele dezlănțuite ale Dunării se năpustesc

cu o furie fantastică, clocotînd, spumegînd, zburînd parcă. Izbîndu-se cu un vuiet înfricoșător de peretele înalt și abrupt, se prefac în valuri uriașe, negre și înspumate, care se ciocnesc unele cu altele, se-amestecă, se sparg în trombe ametoare de apă, în vreme ce totul se rostogolește și zboară la vale.

Vai de barcagiul neîndemînatic sau de cîrmaciul prost care se avîntă să treacă *mila 24*! Cît ai clipi din ochi, barca răsucită, învîrtită de șuvoaiele furioase de apă ca o elice, este izbită de peretele înalt și abrupt și, răsărîndu-se, dispăre pentru totdeauna în vîgăunile adînci — împărăția somnurilor uriașe — săpate de Dunăre, sub malul prăpăstios. Acum Scatiul și Babușcă se aflau în plină vîltoare. Barca trosnea, gema din toate încheieturile, se cabra peste trombele înspumate de apă, smucindu-se cînd în stînga, cînd în dreapta, gata să se răsucească.

Dar Babușcă veghea. Cu lopățica în mînă, cocoțat la pupa ascuțită a bărcii părea că stă la pîndă. Apoi, deodată, sărînd fulgerător ca un arc, se apleca, lopătînd cînd în stînga, cînd în dreapta lui, în vreme ce valurile îl plesneau peste față — și apoi își relua vechea poziție, rămînînd încremenit ca o statuie de piatră.

Pas cu pas, ascultătoare, barca despica vîltoarea, în hubuitul asurzitor al valurilor care se spargeau în malul înalt și prăpăstios. *Mila 24* rămînea în urmă. Încet, încet, furia apelor se domolea.

În fața bărcii, răsărea, treptat, silueta gigantică cenușie a stăvilarului, care zăgăzuia drumul spre pădurea Teregoва.

În curînd Scatiul și Babușcă părăsiră Dunărea, pătrunzînd cu barca pe un canal cu malurile betonate, care ducea la stăvilar.

Cînd ajunseră în dreptul porții de fier a ecluzei stăvilarului, un milițian, înarmat cu un pistol-mitralieră, apărură pe mal și îi somă să se oprească.

— Incotro, băieți? se interesă milițianul, privind spre cei doi saci care se aflau în barcă. Și ce duceți acolo?

Scatiul se ridică mândru în picioare și scoase adresa primăriei pe care o avea în buzunar.

— Sînt de la căpitănia portului Pradina... Transport alimente pentru stația de pompare din pădurea inundată de la Teregova...

Milițianul se aplecă mirat de pe mal spre el și, luînd hîrtia din mîna Scatiului, o citi. În clipa aceea, din clădirea stăvilarului, înaltă de cîteva etaje, își făcu apariția un ofițer.

— Ce-i cu băieții ăștia? se interesă ofițerul, apropiindu-se de ei și privind cu luare-aminte cînd spre Scatiu, cînd spre Babușcă. De ce vor să meargă în baltă?

Milițianul luă o ușoară poziție de drepti și îi întinse adresa. Ofițerul o citi, pîrînd să se enerveze ușor.

— Cei de la Pradina nu știu că doi bandiți periculoși au evadat și se ascund în baltă? întrebă ofițerul pe același ton ușor enervat, ridicînd privirea de pe hîrtie spre milițian. De ce trimit doi copii într-o poveste ca asta? Milițianul ridică nedumerit din umeri. Ofițerul le restituî băieților adresa, pîrînd să gîndească o clipă.

— Bine! Dă-le drumul! spuse el, întorcîndu-se spre milițian. Dar cînd vine vedeta rapidă din patrulare, trimite echipa să cerceteze drumul pînă în pădurea Teregova...

Îndepărtîndu-se, ofițerul reîntră în clădire.

Scatiul și Babușcă nu aveau de unde să știe că aici se instalase un comandament provizoriu al miliției pentru prinderea Chiorului și a complicelui său. Între timp, milițianul făcuse un semn cu mîna, spre ferestrele mari, albastre, ale clădirii stăvilarului. Undeva, în clădire, răsună deodată vuietul unor motoare grele. Uriașa poartă de fier a ecluzei începu să se ridice, încet, încet.

Scatiul împinse barca de la mal și apucînd vîslele, o îndreptă spre camera de beton a ecluzei, trecînd pe sub uriașa poartă de fier care se ridica scîrțîind.

Desigur că, privind în urma celor doi băieți, nici milițianul nu știa ce se întîmplase la stația de pompare din pădurea Teregova și ce primejdie îi pîndea pe Scatiul și pe Babușcă acolo.

În curînd cei doi băieți, părăsind ecluza, pătrunseră pe canalul navigabil care ducea în baltă.

În vreme ce vîsleau de zor, o priveliște cu totul neobișnuită le apără în față, jur-împrejur cît vedeau cu ochii, acolo unde erau altădată păduri întunecate de sălcii, se întindea un cîmp imens, cenușiu, răscolit ca de explozia unor obuze. Ici și colo, uriașe grămezi de sălcii uscate își zburleau în văzduh rădăcinile păroase. Părea că un vînt năprasnic suflase deasupra bălții, desrădăcinînd sălciile, răscolind pămîntul, măturînd totul din calea lui.

Scatiul și Babușcă vîsleau uimiți și tăcuți.

Deodată, la un cot al canalului, apără șantierul. Printre corturi și mici căsuțe de lemn, buldozere uriașe, învăluite în fum, atacau sălciile uscate și putrede. Cu boturile lor de oțel, vibrînd, jucînd pe șenilele lor grele, se opinteau în pămînt, și sîrînd parcă înainte, într-o ploaie de bulgări de lut, mușcau din rădăcina sălciilor. Ele trosneau, pîrîiau și se prăvăleau într-o ploaie de crenguțe uscate. În urma buldozerelor, gigantice escavatoare înhățau sălciile în falcile lor de metal, rotindu-le prin văzduh și azvîrlindu-le, ca pe niște surcele, una peste alta în grămezi înalte.

Și, în această priveliște fantastică, prin vuietul și duduțul motoarelor, prin fumul mașinilor ce pluteau în mari pînze albastre deasupra cîmpului răscolit, zeci și zeci de muncitori în salopete cenușii roiau ici și colo, într-un amestec nelămurit de strigăte și de murmure.

Cei doi băieți vîsleau din ce în ce mai uimiți. Că fiecare lovitură de vîslă, pătrundeau într-o lume nouă și necunoscută pentru ei. Apoi încet, încet, șantierul rămasese în urmă. Canalul se afunda în hățîșurile sălbatice ale pădurilor de sălcii. Cei doi băieți își continuară drumul. Pînă la pădurea Teregoва nu se întîmplă nimic deosebit.

Soarele începuse să apună undeva în adîncurile pădurilor de sălcii, cînd Scatiul și Babușcă, părăsind canalul, se îndreptară spre stația de pompare.

Înaintau printre trunchiurile înalte ale sălciilor, străpungînd cu botul ascuțit al bărcii covoarele nesfîrșite de nuferi albi. Scatiul vîslea rar, cu lopățica în mînă. Babușcă dădea la o parte ramurile pletoase ale sălciilor ce atîrnau deasupra apei în perdele groase.

— Stația de pompare! anunță la un moment dat Babușcă, întorcîndu-se spre Scatiu. Uite-o colo... vîslește spre dreapta, Scatiule.

Continuînd să vîslească, Scatiul își aruncă privirea în spatele lui.

Prin frunzișurile sălciilor, zări silueta masivă, de cărămidă roșie a stației de pompare, așezată în inima pădurii de sălcii, pe postamentul ei de beton, ca o fortăreață tăcută și singuratică. Nici o mișcare. Ferestrele mici ale stației de pompare erau închise, ușa părea zăvorâtă. La piciorul scărilor de ciment, legată cu o frînghie, o țevă uriașă se ridica asemeni unui cot de burlan în sus, pierzîndu-se apoi în pădure; o barcă fără lopoți pendula ușor, încolo și înapoi, în adierea vîntului.

Ieșind din pădurea inundată, Scatiul trase barca la piciorul scării de ciment și sări jos, pe prima treaptă.

— Hei! strigă el. Este careva pe-aici?

Ecourile pădurii inundate repetară de cîteva ori strigătul lui și-apoi se stinseră undeva în adînc.

Nici un răspuns.

Scatiul se întoarse spre Babușcă.

Un fulger trecu prin ochii verzi, somnoroși ai lui Babușcă.

— Este cineva la geamul de colo... Ne privește, lopoți Babușcă, ridicînd privirea spre un perete imaginar. Vezi?

Scatiul se întoarse fulgerător.

— Unde? La geamul de colo? și adăugă după o vreme: nu văd pe nimeni.

— Îți spun că cineva se uită la noi, repetă, încăpățînat, Babușcă. Nu-mi place ce se întîmplă pe aici... Eu te s-o ștergem, Scatiule!

Scatiul păru să se gîndească o clipă.

— Ai dreptate. Nici mie nu-mi place liniștea asta de pe aici, spuse el. Să ducem sacii cu alimente în clădire și să plecăm.

Babușcă privi lung spre clădirea întunecată și tăcută a stației de pompare și se scărpină cu vârful micuței lopoți după ceafă.

— Eu zic să nu intrăm în clădire...

— Și cu ăștia ce facem? O să-i roadă șobolanii de apă! făcu Scatiul. Hai, Babușcă, lăsăm sacii și o tulinim cu barca!

Babușcă sări și el afară din barcă și în curînd cei doi băieți, ducînd fiecare cîte un sac în spate, se îndreptară pe scări, spre ușa masivă de lemn a stației de pompare.

Ajuns în dreptul ei, Scatiul, răsuflînd din greu sub sacul care aproape că îl strivea, împinse ușa cu piciorul. Ea se deschise, scîrțîind încet din balamalele ei ruginite. În fața celor doi băieți se căsca un gol de întuneric.

— Unde ești, Babușcă?

— Aici...

— Haide!

Cu sacii în spate, Scatiul și Babușcă pătrunseră în clădirea întunecoasă a stației de pompare.

În jurul lor, creșteau fantomatic umbrele unor m...
șini și ale unor țevi uriașe.

— Să lăsăm sacii aici... propuse Scatiul, azvârlind
sacul din spate pe pardoseala rece și umedă de ciment.

— Bine, Scatiule, spuse Babușcă, lăsând la rînd
său povara care-i alunecă din spate. În clipa aceea u...
de la intrare se trînti cu putere și un hohot sinistru c...
rîs răsună afară.

Scatiul și Babușcă simțiră că părul li se face măciuc...
Cunoșteau acest rîs. Era al omului cu fața vînată...
ciupită de vărsat, pe care îl credeau la închisoare. De...
dată, lumina se aprinse în încăpere.

Clipind din ochi, cei doi băieți priviră încordați...
jur. Se aflau într-o sală imensă, cu mașini înalte...
grele, prevăzute cu tot felul de manivele și curele, de...
supra cărora se arcuia un snop de țevi uriașe. Tot...
părea încremenit. Undeva în stînga, o scară cu trept...
de fier se încolăcea înspre încăperile de sus, ca o coch...
lie de melc. Deodată, sus, la capătul scării răsună u...
zgomot ciudat, și-apoi scîrțâitul ușor al treptelor d...
fier. Cineva cobora scara. Scatiul și Babușcă săriră pes...
sacii care se aflau la picioarele lor și se repeziră la uș...
Era încuiată. Cei doi băieți se lipiră cu spatele de uș...
Pe treptele scării de fier, apărură umbra prelungă și nea...
gră a celui care se apropia.

Cei doi băieți se repeziră din nou la ușă, încercînd...
să o deschidă. Zadarnic.

— În sfîrșit, iată-vă... răsună de îndată în încăper...
o voce glumeață, care făcu să le înghețe sîngele î...
vine... ce mai faceți, băieți ?

Cu capetele între umeri, zgribuliți parcă, Scatiul...
Babușcă se răsuciră încet, încet, cu fața spre cel care...
vorbea.

Înaintea lor, stătea un om în haine vărgate, cenuș...
de pușcăriaș, rupte pe-alocuri și stropite cu mîl negru

uscă. Mîinile lui mari și puternice erau înțeleștate pe o...
armă de vînătoare cu două țevi.

— „Chiorul“, șoptiră înmărmuriți cei doi băieți...

— Ho-ho-ho... rîse omul în haine vărgate și ochii...
ui se micșorau, se subțiau, strălucind ca două lame de...
orici... Dar voi ce-ați crezut ? Că m-ați băgat la închi-
soare și nu o să mai dați ochii cu mine ?

Scatiul și Babușcă îl priveau uimiți, mușcîndu-și bu-
zele în tăcere.

„Chioru“ se așează pe marginea unei țevi și le făcu...
cum cu mîna să se apropie. Continuă să rîdă.

— Haide... Haide... Faceți-vă 'ncoa, eroilor. Astăzi...
ste zi de chenzină... zi de plată... „Ciupitu“ a vrut să vă...
mpuște pe amîndoi acolo în pădure... dar eu nu l-am...
lăsat... Vedeți ce-am pățit dacă am fost băiat cu carac-
ter ?

Scatiul ridică brusc capul și îl înfruntă cu mîndrie.

— Ai pățit-o, nene, pentru că te-ai legat de noi... Și...
după cum văd te legi din nou...

— Zău, frățioare ? chicoti „Chioru“, îndreptînd...
cava spre pieptul Scatiului... Dar cine i-a adus pe...
olonelul acela și pe ostași pe capul nostru ?

Scatiul continua să-l înfrunte.

— Sîntem pionieri ! Și adăugă, întorcîndu-se spre...
Babușcă : Nu-i așa, Babușcă ?

Babușcă tresări ca speriat din somn și strigă :

— Sîntem ! Mai e vorbă ?!!

În clipa aceea „Ciupitu“, care între timp pesemne că...
descuriase ușa de la intrare și pătrunsese în clădire,
apărură ca o umbră în spatele lor, cu un drug de fier în...
mînă. „Chioru“ îl opri cu un gest.

— Lasă-l ! Nu acuma ! Mai bine aflăm ce fel de...
„alimente“ ne-au adus băieții...

Omul cu fața vînată, ciupită de vărsat, aruncă drugul...
le fier pe pardoseala de ciment și, ingenunchind lîngă...
sacii aduși de băieți, începu să-i desfacă.

Sub privirile încremenite ale Scatiului și ale lui Babușcă scoase din sac niște haine nou-nouțe, pe care despăturindu-le lăsă să iasă la iveală un pistol-mitralieră și câteva încărcătoare pline cu gloanțe.

— Cădelnița lui „Diaconu“ ! rânji admirativ omul cu fața vînătă, arătîndu-i pistolul-mitralieră. De unde ai făcut el rost de jucăria asta ?

Scatiul și Babușcă înțeleseseră în clipa aceea că adresa primăriei era falsă, și că așa-zisul șofer al Trustului de construcții Tulcea și însoțitorul său erau de fapt omenii lui „Chioru“.

— Lasă-l pe aiuritul acela... spuse „Chioru“, rezimînd pușca de țeava pe care se afla așezat și încrucșînd brațele la piept... Hainele și arma ni le-a procurat domnul Fridrich... Joacă tare acest domn... Nu ți-a spus eu ?

„Ciupitu“ scoase o pereche de cizme galbene, de piele, și le azvîrli peste hainele ce se aflau pe jos.

— Dar ce nevoie are de noi acest domn Fridrich... întrebă el.

„Chioru“ arătă cu capul spre cei doi băieți.

— Nu de noi are nevoie, ci de ăștia doi...

„Ciupitu“ rămase pentru o clipă perplex.

— De leprele astea mici ?

Un zîmbet ciudat flutură pe buzele lui „Chioru“.

— Ai să vezi... Domnul Fridrich trebuie să sosească din clipă în clipă cu barca lui pneumatică cu motor. Face pe turistul prin Delta...

Un zgomot puternic răsună undeva în încăperile de sus ale stației de pompare. „Chioru“ apucă pușca de vînătoare și sări fulgerător în picioare.

— Iar nu se astîmpără... spuse el cu ton enervat. Încearcă să spargă ușa... Și doar i-am prevenit că, dacă nu se potolesc, îi curăț...

Cei doi băieți înțeleseseră că cei de la stația de pompare deveniseră, ca și ei, prizonierii celor doi bandiți. „Ciupitu“ vîrî un încărcător în pistolul mitralieră și întrebă :

— Să mă duc sus să le trag o rafală, șefule ?

— Pentru ce ? Astîmpără-te odată ! îi strigă mînios acesta, azvîrlindu-i pușca de vînătoare... Și dă jucăria încoace !

„Ciupitu“ prinse arma de vînătoare din zbor și-apoi, ridicîndu-se de jos, se apropie de omul în haine vîrșate și îi dădu pistolul mitralieră.

— Și cu ăștia doi ce facem ?

— Deocamdată leagă-i și încuie-i în magazia de armamente... Este inundată, dar cu atît mai bine... Să se răcorască... Oricum, o să-i apuce căldurile cînd o să vină domnul Fridrich...

După ce le legă mîinile la spate cu o sfoară groasă, „Ciupitu“ deschise o ușă din tablă de fier și îi îmbrînci pe cei doi băieți pe niște scări de piatră care duceau în subsolul învăluit în întuneric al stației de pompare.

Ajunși jos, cei doi băieți o porniră orbecăind prin întuneric pe un culoar îngust, inundat, prin apa care le ajungea pînă la glezne. Ajunși la capătul culoarului, „Ciupitu“ le porunci să se oprească. Deschise o ușă și, apucîndu-l pe Scatiu de umăr, îi făcu vînt într-o încăperă. După câteva clipe, Babușcă zbură și el după Scatiu. „Ciupitu“ încuie ușa și, apoi, pașii lui se îndepărtară, plîsescînd prin apă, pe culoarul întunecat și pustiu.

Scatiu se ridică în capul oaselor, în vreme ce apa îi miroia din păr pe cămașă.

— Hai, Babușcă !... Unde ești ?

O umbră se mișcă greoaie lîngă el.

— Aici sînt, Scatiule !

Se aflau într-o încăpăre cu pereții înalți, slab luminați de o fereastră prăfuită și cocoțată undeva sus, la un metru de tot, aproape de tavan. Cîteva țevi de fier, groase,

verticale, străpungeau tavanul, dispărînd undeva mijlocul pardoselei de beton.

— „Ciupitu“ a plecat, spuse Scatiul, ridicîndu-se jos. Babușcă înaintă prin apă spre el.

— Fereastra este prea sus, Scatiule ! spuse el repede. Nu putem s-o ștergem pe-acolo, ce facem ?

Scatiul se răsuci ca un titirez prin apă, în jurul săi

— Ia stai, făcu el... Parcă aud niște voci...

— Și eu... șopti Babușcă. De unde or veni ? De țevi ?

Scatiul se repezi cu mâinile legate la spate și își li urechea de o țevă.

— Îi aud, murmură el. Ei sînt. Vorbesc în sala de sus.

— Și ce spun ?

— Sst ! vorbesc de noi...

Babușcă își lipi și el urechea de țevă. Vocile celor doi bandiți răsuna limpezi în țevă.

— Tot nu înțeleg, șefule, spunea „Ciupitu“, ce le gătura să fie între domnul Fridrich și mucoșii ăștia

— Ți-amintești de „Profesor“ ?

— Cel pe care l-a omorît „vînătorul“ la Ostrovul lupilor ?

— Da...

— Și ce-i cu el ?

— „Profesorul“, cînd s-a urcat în vapor la Galați avea un pistol... Cînd a ajuns la Ostrovul lupilor nu mai avea... Domnul Fridrich are nevoie de acel pistol pricepi ?

— Nu prea... Nu se mai găsesc alte pistoale ?

— Nu fi prost, mă... În ultimul glonț din încălător se afla lista cu numele celor care trebuiau să ajute pe domnul Fridrich... Numele a cinci oameni. Dacă ăștia seacă balta, dau peste pistol... Gloanțele vor fi cercetate de cineva, nu ?

— Și-atunci Securitatea...

— În sfîrșit, ai priceput... greu, dar ai priceput.

— Și puștii ? Ce hram poartă în povestea asta ?

— Păi, cine să știe dacă nu ei, unde și-a pierdut Profesorul pistolul în baltă ?

— Și crezi că o să ne spună ăștia ceva, șefule ? Nu-i tii ce băieți sînt ?

Hohotul de rîs al lui „Chioru“ făcu să vibreze țeava proasă de fier.

— O să vorbească... Altfel îi dau pe mîna... Ha, ha, ha !...

Rîsul puternic al lui „Chioru“ fu acoperit de zgomo-ul unei bărci care se apropia.

Într-un duduie puternic, trepidant, motorul bărcii se opri brusc. Scatiul și Babușcă auziră forfota unor pași deasupra lor și scîrțîitul ușii de la intrarea în sala mașinilor. Își lipiră și mai mult urechile de conducta rece și lucioasă de fier.

— Bună seara ! auziră ei, prin conductă, o voce puternică, frumos timbrată. Mă bucur că vă găsesc pe amîndoi ca scoși din cutie... și înarmați pînă în dinți. Încamnă că „alimentele“ pe care vi le-am trimis v-au prins bine... Unde sînt cei doi eroi ?

— I-am legat și i-am închis jos, în magazia de scule, sosi pe conductă răspunsul Chiorului.

Scatiul și Babușcă înțeleseseră că cel care sosise era domnul Fridrich.

— I-ați legat ? răsună din nou vocea lui. În ce scop, domnii mei ? Vă este teamă de doi copii sau există o fereastră acolo ?

— Fereastra este prea sus ca s-ajungă la ea, răspunse „Chioru“. Le-ar trebui o scară.

— Și atunci ?

— Nu-i cunoașteți încă, domnule Fridrich, continuă „Chioru“. În Dunăre să-i arunci cu cîte o piatră legată de gît și tot nu poți fi sigur că, peste o clipă, nu răsar ea din pămînt și ți se aruncă în spate.

— Ha-ha-ha ! izbucni într-un râs vesel domnul Fridrich. Trebuie să fie doi puști nostimi. Cred că a să mă înțeleg bine cu ei. Dar ce-i cu războiul acesta ? Undeva, sus, se auzeau lovituri îndepărtate.

— Am închis-o pe ingineră și pe cei trei mecanici sus, în dormitorul comun, explică „Chioru“. Vor spargă ușa. Auziți-i.

— Pesemne că nu înțeleg situația, spuse pe același ton amuzat domnul Fridrich. Dacă vor continua, va trebui să-i răcorim cu un duș. Slavă domnului, avem apă, și destule pompe pe-aici !

— Să vi-i aduc pe băieți ? se interesă „Chioru“.

— Da, și încă repede, spuse domnul Fridrich. În timp ce mă îndreptam spre voi, m-am întâlnit cu o vedetă rapidă plină cu milițieni. S-ar putea să ne trimisă cu ei pe-aici.

Scatiul și Babușcă auziră niște pași care se îndreptau în grabă. Înțelesesă că unul dintre cei doi bandiți vin spre ei. Se îndepărtară de lângă conductă și se sprijiniră cu spatele de unul din pereții umezi și vîscoși ai magaziei cu scule. Scatiul își aruncă privirea spre fereastră, unde se deschidea în zid, sub tavan, prin al cărui geam prăfuit se vedeau, licărind afară, undeva, deasupra pădurii de sălcii, primele stele.

— La noapte o ștergem pe-acolo, Babușcă, îi șopti el prietenului, întorcînd capul spre el prin întuneric. Și ne oprim tocmai la tovarășul colonel Vlad, din Tulcea...

Babușcă oftă din greu :

— Pe fereastră ? Ne-ar trebui niște aripi să zburăm pînă acolo sus...

— O să zburăm, ai să vezi ! răspunse cu dîrzenie Scatiul.

— La noapte... Dar acum ce facem ? suspină Babușcă.

— Acum ? Facem pe proștii. Nu știm nimic, Babușcă, da ?

Pașii se apropiau plescăind puternic pe culoarul înfundat. Apoi cheia se răsuci în broască și ușa se deschise.

— Hei, voi de-acolo ! strigă „Chioru“ din pragul ușii, făcîndu-le semn cu pistolul-mitrălieră pe care îl ținea în mînă. Ieșiți afară și urmați-mă !

După ce îl urmară pe „Chioru“, pe culoarul înfundat, Scatiul și Babușcă urcară scara de beton și pătrunseră în sala mașinilor. Domnul Fridrich îi aștepta.

Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu fața pălășită, cu părul ușor încăruntit la temple, cu ochii cenușii, cu o strălucire rece, aproape metalică în ei. Purta pantaloni scurți, albi și o bluză albă, cu talia strînsă într-un cordon lat, prevăzut cu o cataramă uriașă de argint. Pe cap avea o pălărie colonială.

— Deci voi sînteți ! spuse domnul Fridrich, după ce îi cîntări din priviri cîteva clipe. Apoi, făcînd un semn Ciupitului, adăugă : Taie-le legăturile !

Omul cu fața vînată și ciupită de vîrsat rezemă pe banca de vînătoare de o țevă și, scoțînd un briceag din buzunar, le tăie legăturile. Domnul Fridrich se apropie de cei doi băieți.

— Acum v-aș ruga să-mi răspundeți, scurt și precis, la întrebări, le spuse el. Voi l-ați transportat anul trecut cu barca pe „Profesor“ la Ostrovul lupilor ?

— Da, răspunse Scatiul.

O expresie de mulțumire apărură pe fața domnului Fridrich.

— Acum amintește-ți, băiete ! „Profesorul“ avea un revolver asupra lui ?

Scatiul îl privi cu un aer nătîng :

— Un revolver ?... Adică un pistol, nene ?

— Spune-i cum vrei. Avea sau nu avea ? Da sau nu ?

Scatiul se întoarce cu același aer nătîng spre Babușcă :

— Tu ai văzut vreun pistol, Babușcă ?

Babușcă păru să se gîndească cîteva clipe și apoi se scărpină la ceafă :

— Ce fel de pistol, Scatiule ? Cu doape ?

Domnul Fridrich îi urmărea cu atenție pe cei doi băieți, mușcîndu-și buzele în tăcere. „Chioru“, care afla lîngă el, izbucni :

— V-am prevenit, domnule Fridrich, nu vedeți că-și bat joc de dumneavoastră ?

„Ciupitu“ vîrî briceagul în buzunar și începu să suflece mînele cămășii.

— Cu ăștia trebuie discutat altfel, domnule Fridrich ! spuse el cu un rînjit întunecat și sinistru. Întrebați-l dați voie să-i iau la întrebări ?

Domnul Fridrich îl opri cu un gest :

— Asta este o treabă de diletant, spuse el pe un ton disprețuitor. Sau de borfaș de teapa dumitale. Obținește-te cu gîndul că lucrezi pentru un serviciu de importanță.

„Ciupitu“ îl privi năucit.

— Păi, altfel... Păi, altfel cum ? se bâlbîi el arătînd spre cei doi băieți. Păi, merge fără ?...

— Fără, băiete ! continua rece domnul Fridrich. Nu am gîndim cu pumnii. Să-ți întreb bine lucrul acesta : cap ! adăugă pe un ton poruncitor, arătînd spre scaunul de fier care ducea în spirală spre încăperile de sus. Roag-o pe doamna inginer să poștească pînă la mine.

Fața „Ciupitului“ exprima o stupefație fără margini. Aruncă o privire semnificativă „Chiorului“.

— S-o rog pe doamna inginer ? Am auzit bine sau nu, vizet, „Chiorule“ ?

„Chioru“ mută pistolul-mitralieră dintr-o mînă în alta.

— Hai, du-te, „Ciupitul“ ! Du-te ! îi spuse el pe un ton împăciuitor și fă așa cum ți-a spus domnul Fridrich. Cine plătește, comandă. E clar ?

„Ciupitu“ apucă pușca de vînătoare și se îndreptă bombănind. Domnul Fridrich îl urmări cu privirea. Se întoarce și-i spuse „Chiorului“, pe un ton rece și tăios :
— Nu avem ce face cu de-alde ăștia ! După ce vom săvîrșim treaba aici, n-ai să poți să te strecorezi împreună cu el pe vasul vostru comercial. Așa că va trebui să-l lichidezi.

„Chioru“ se înclină politicos.

— Nici o grijă, domnule Fridrich. Am să-i închid ușa.

În curînd o femeie tînără, zveltă, îmbrăcată într-o mantie albastră, de lucru, coborî în sala mașinilor, urmată îndeaproape de „Ciupitu“.

— Vreți să-mi explicați și mie ce înseamnă toate acestea ? întrebă ea, înaintînd mînioasă spre domnul Fridrich. Cine sînteți ? Ce doriți ?

Domnul Fridrich își scoase pălăria colonială și o salută politicos.

— Fridrich... Alfons Fridrich. Turist...

Tînăra femeie continua să-l privească mînioasă și cu disprețuitor :

— Sînteți un turist cam ciudat, domnule Fridrich ! și adăugă, întorcînd capul spre „Chioru“ : Și individul acesta înarmat tot cu turismul se ocupă ?

Un zîmbet ironic flutură pe buzele subțiri ale domnului Fridrich.

— Nu vă alarmați, doamnă. Sînt un om civilizat. Pistolul mitralieră este un simplu element de recuzită. Noi nu ucidem pe nimeni... dacă nu este absolută nevoie...

Tînăra ingineră continua să-l înfrunte cu curaj.
— Pentru ce ați oprit stația de pompare?! strigă ea. Ce urmăriți? Vă dați seama că Dunărea a rupt digul la cotul „Pisicii” și că inunda baltă? Că apele creșterea și cel mai târziu pînă mîine seară vor inunda șantierul și vor distruge barăcile, magaziiile cu carburanți, mașinile.

Domnul Fridrich continua să surîdă malițios:

— Desigur, doamnă. Dar depinde de dumneavoastră ca acest lucru să nu se întîmple.

— Cum adică? De mine? făcu tînăra ingineră. Nu înțeleg ce doriți să spuneți.

Domnul Fridrich continua să zîmbească.

— Am să vă explic, doamnă. Anul trecut un obiect de-al meu a pierdut în baltă un obiect important. A fost nevoie de acest obiect.

Tînăra femeie îl privi nedumerită.

— Cu atît mai mult. Așteptați să secăm baltă și veți găsi.

Domnul Fridrich își mușcă buzele.

— Mă grăbesc, doamnă, spuse el pe un ton categoric, întorcîndu-se spre Scatiu și spre Babușcă. Mie dumneavoastră compatrioți cunosc locul unde a fost pierdut obiectul. Convingeți-i să ni-l arate și, în clipa următoare, puteți porni stația de pompare. Șantierul va fi salvat.

Tînăra ingineră, care nu știa ce fel de „obiect” pierduse domnul Fridrich, se întoarse avîntată spre cei doi băieți:

— Băieți, nu-i timpul de glumit! le spuse ea. Cunoașteți locul unde se află acel obiect?

Scatiul și Babușcă se priviră în tăcere. Amîndoi înțeleseră că domnul Fridrich îi prinsese într-un cleș din care nu exista nici o scăpare.

— Ați auzit ce poate să se întîmple, insistă tînăra ingineră, pradă unei mari agitații. Cunoașteți acel loc sau nu?

Scatiul simți cum mîna lui Babușcă îl strînse ușor de braț. Înțelese. Se scărpină cîteva clipe după ceafă.

— Și dacă vă arătăm locul unde s-a răsturnat proiectorul cu barca, spuse el într-un târziu, ridicînd o privire spre domnul Fridrich, dați drumul stației de pompare?

— De îndată! Pe cîntea mea! spuse repede domnul Fridrich, întorcîndu-se spre tînăra ingineră. Mecanicii pot coborî cînd vor să dea drumul mașinilor.

Tînăra ingineră îi învălui pe cei doi băieți într-o privire caldă, aproape rugătoare.

— S-a făcut, spuse Scatiul, vîrînd mîinile adînc în buzunare și fixîndu-l pe domnul Fridrich pe sub gene, locul pe care îl căutați se află în apropiere de Ostrovul lupilor.

— Perfect! Perfect! exclamă mulțumit domnul Fridrich. Văd că sînteți doi băieți de treabă. Mîine dimineată pornim spre Ostrovul lupilor...

— Atenție, domnule Fridrich, interveni „Chioru”, băieții ăștia vor să cîștige timp ca să ne tragă pe sfoară. Ei cunosc prea bine, la noapte vor încerca să evadeze...

Fridrich păru să se gîndească cîteva clipe. Un zîmbet vag, cețos, flutură pe buzele lui subțiri.

— Tocmai de aceea va trebuie să-i închidem din nou la subsol. Și adăugă, arătînd cu mîna spre omul cu fața vină: Dumneata vei păzi bărcile toată noaptea...

Tînăra ingineră păru că-și pierde răbdarea. Se adresă lui Fridrich pe un ton rece și disprețuitor:

— Ați obținut ce-ați dorit, domnule... Pot să chem mecanicii să dea drumul stației?

Domnul Fridrich se înclină ironic:

— Desigur, doamnă. Simțiți-vă ca la dumneavoastră acasă!

Tînăra ingineră îi întoarse spatele și îndepărtîndu-se ne grăbită începu să urce scara cu trepte de fier.

Domnul Frîdrich îi cîntări din ochi, cîteva clipe, Scatiu și pe Babușcă și-apoi spuse pe un ton rece poruncitor :

— Duceți-vă !

Peste cîteva minute, cei doi băieți se pomeniră din nou zăvorîți în încăperea întunecoasă din subsol. Pas „Ciupitului“, care îi condusese în magazia de scule, păiră din nou pe culoarul inundat și se stinseră undeva departe.

Erau din nou singuri. În aceeași clipă, în sala mașinilor răsună un vuiet infernal care părea să cutremure întreaga clădire. Motoarele stației de pompare se puseră în mișcare. Scatiul și Babușcă se repeziră și își lipiră din nou urechile de conducta de fier. Se auzea șuieratul puternic al apei care urca pe țevi.

— Stația a pornit, murmură Scatiul, întorcîndu-se pe întuneric spre Babușcă. E timpul s-o pornim și noi.

— S-o pornim și noi ? Încotro, Scatiule ? făcu mirat Babușcă.

Scatiul îl prinse de mîna și îl trase după el. Se rezemă din nou de peretele umed și vîscos al magaziei de scule. Picături grele de apă cădeau de undeva, din sus, la picioarele lor.

— La noapte va trebui s-o ștergem pe-acolo, spus Scatiul, întinzînd mîna spre fereastră.

— Ușor de zis, dar cum ? întrebă în șoaptă Babușcă.

— Păi, de unde picură apa ?

— Păi, de unde ?

— Întinde mîna și vezi...

Babușcă se înălță în vîrfurile picioarelor și, întinzînd mîna, începu să pipăie orbește peretele. Mîna lui întîlni o roată mare de fier.

— Da, e ceva aici, Scatiule, șopti el, un fel de roată de fier.

— Răsuțește-o ! făcu Scatiul.

Babușcă se propti bine în picioare și răsuci roata. În șuvoi puternic de apă șuieră pe deasupra capetelor lor și se împrăstie ca un răpăit puternic pe pardoseala inundată. Babușcă răsuci repede roata de fier la loc. Șuvoiul de apă se opri brusc. Se făcu tăcere. Numai picăturile grele de apă se auzeau căzînd egal și repede ca bătăile unui ceasornic.

— Ai priceput acum Babușcă ? îl întrebă, în șoaptă, Scatiul.

— Pe cîntea mea, Scatiule, răspunse Babușcă, avînd în glas ceva ca o mirare fără de margini. Vrei să înecăm subsolul ?

— Chiar așa, continuă Scatiul, apa ne va ridica pînă la fereastră de sus...

— Păi, „Ciupitu“ păzește bărcile...

— Aici e-aici, spuse în șoaptă Scatiul. Și mai are și o pușcă, dar ne descurcăm noi, frățioare... Nu-i așa ? Babușcă rîse ușor pe întuneric.

— Mai e vorbă ! Și-acum ce facem ?

— Acum așteptăm.

— S-adoarmă domnul Frîdrich ?

— Chiar așa.

Cei doi băieți tăcură. Mașinile stației de pompare vuiiau sund deasupra lor, făcînd să vibreze întreaga clădire.

Orele care trecură li se părură celor doi băieți fără de sfîrșit. Prin ferestruica prăfuită doar cerul nopții se limpezea mereu, desfăcîndu-și deasupra pădurii de sălcii, parcă din ce în ce mai aproape, pînzele lui uriașe și împăienjenite de stele !

După ce ascultă cîteva clipe cu urechile ciulite, vuietul motoarelor din sala mașinilor, Scatiul se prinse cu mîinile de roata de fier fixată de perete și îi șopti lui Babușcă :

— Dă-te la o parte, Babușcă. Îi dau drumul...

Și răsuci roata.

Un șuvoi puternic și zgomotos de apă, ca o cascade, se năpusti în încăpere.

În vuietul și în clocotul apei care năvălea în magazia de scule, cei doi băieți simțiră cum nivelul apei care inunda pardoseala începe să crească.

La început apa le trecu de glezne, apoi le acoperi pulpele picioarelor, și încet, încet, le trecu de genunchi, apoi le trecu de brâu, ca să le ajungă la gât. Scatiul și Babușcă înotau „călcînd“ apa în magazia de scule învăluită în beznă. O liniște grea, apăsătoare, umedă, atîna deasupra lor. Apa depășise gura țevii de fier prin care năvălea șuvoiul, și-acum apele creșteau în tăcere.

Cei doi băieți înotau de zor. Fereștrăuica prăfuită prin care licăreau stelele se apropia văzînd cu ochii. Scatiul sări afară din apă, încercînd să se prindă de marginea ei, dar nu reuși.

— Las-o ! strigă Babușcă, înotînd de zor, jur în prejurul Scatiului. Ai răbdare, vine ea singură la noi.

Într-adevăr, peste un timp, fereștrăuica era aproape la un pas. Scatiul se prinse de marginea ei, desfăcu cîmășul și o deschise.

— S-o ștergem, Babușcă ! spuse el, sărind din apă care se rotea ca o bulboană în încăperea inundată, sprijinindu-se, cu pieptul în cercevea. Urmează-mă !

— Eu mă opresc la bărci, tu ai grijă de Ciupitu... șopti Scatiu lui Babușcă, în vreme ce înota prin Dunăre ușor ca o umbră, alături de el.

— Să îi fac „vidra“ ? se interesă Babușcă, oprindu-se din înot și călcînd apa.

— Chiar așa, făcu Scatiul, apropiindu-se de el. Haide, la fund, Babușcă, la fund !

Cei doi băieți săriră din apă pînă la brâu, și-apoi dispărură fulgerător în adîncuri.

Atras de zgomotul făcut de clipocitul apei, omul cu fața vînată, ce se afla pe scara de beton, scoase repede o lanternă din buzunar și o aprinse. Razele de lumină

ale lanternei măsurară de cîteva ori, asemeni unui mic reflector, suprafața liniștită a apei, și se opriră pe scorburile fantomatice ale pădurii de sălcii învăluite în umburi.

Nici o mișcare. Totul părea încremenit.

Omul cu fața vînată stinse lanterna.

În clipa aceea, capul Scatiului se ivi la suprafața apei, asemeni unui dop uriaș, undeva lîngă barca pneumatică a domnului Fridrich. Scatiul se afla la doi pași de treptele scării de beton. Pe scară, omul cu fața vînată, ținînd pușca sub braț, alunga cu mîna roiurile furioase de țînțari care năvăleau asupra lui cu un zumzăit lacom și sălbatic.

Babușcă nu se zărea nicăieri. Deodată, undeva în stînga scării, departe, spre pădure, răsună un fel de chițăit de șoarece și ceva plescăi de cîteva ori puternic în apă.

„Ciupitu“ se răsuci fulgerător într-acolo și aprinse din nou lanterna. Razele de lumină ale lanternei alunecară, scînteind pe frunzele verzi-lucioase ale unui imens covor plutitor de nuferi.

Nici o mișcare. Totul părea încremenit.

Agățat de marginea bărcii pneumatice cu motor, Scatiul lucra repede. Degetele lui desfăceau ușor nodul frînghieii care fixa barca de scară. Deodată, parcă prezintînd ceva, omul cu fața vînată se răsuci și îndreptă lumina lanternei spre barca cu motor.

Scatiul dispăruse. Nici o mișcare. Și din nou, undeva în stînga scării de beton, spre pădure, în mijlocul covorului plutitor de nuferi, răsună ceva ca un sforăit și apoi răsună iar un plescăit puternic. Era Babușcă.

Ciupitu se răsuci fulgerător pe călcîie și îndreptă lumina lanternei spre locul de unde se auzise zgomotul.

În razele scînteietoare de lumină, frunzele de nufer se unduiau ușor, urcînd și coborînd pe niște valuri nevăzute. Babușcă se scufundase în adîncuri.

În schimb Scatiul, care apăruse din nou la suprafață desfăcând nodul frânghiei care lega barca pneumatică scara de beton. Cu o mișcare ușoară întinse mîna scoțînd cheia de contact de la motorul bărcii, o lăsă cadă pe fundul apei. Apoi se scufundă și dispăru adîncuri.

Împinsă în larg de briza nopții, barca pneumatică cu motor se desprinsese de lîngă scara de beton și o portă în derivă, spre pădurea de sălcii.

Dînd cu ochii de barca care se îndepărta, „Ciupitu” își rezemă pușca de vînătoare de una din treptele scării, dezlegă repede o mahună și sări în ea. Pilotînd-o ajutorul unei lopeți, porni în urmărirea bărcii pneumatice cu motor, care se îndepărta vîzînd cu ochii.

În clipa aceea, Scatiul sări de undeva din adîncurile apei și se așeză pe prima treaptă a scării.

— Babușcă ! strigă el cu un glas înăbușit.

Capul lui Babușcă răsări de undeva din întuneric lîngă el, la piciorul scării.

— Sînt aici, Scatiule !

Scatiul își aruncă o clipă privirile spre peretele luminat al stației de pompare.

— Să adunăm toate lopețile... repede, Babușcă.

— Dacă ne zărește „Chioru”, trage în noi prin reastră.

Sărînd la rîndul său afară din apă, Babușcă se repezi și începu să strîngă lopețile risipite ici și colo pe bărcile legate de piciorul scării de beton.

Scatiul așeză pușca de vînătoare în mahuna în care veniseră și instală apoi, cu mișcări repezi și precise, vîslele.

Tocmai în clipa aceea, Babușcă sosi și el, gîfîind greu sub cele cîteva vîsle care aproape că-i strîngeau umărul.

Ajutat de Scatiu, Babușcă așeză ușor, una cîte una lopețile în barcă.

În clipa următoare, cei doi băieți auziră scîrțîitul ușii de fier, de la intrarea în stația de pompare.

Cu răsuflarea tăiată, se azvîrliră, ghemuindu-se în fundul bărcii.

Chioru apără cu pistolul-mitralieră în mînă și, punînd piciorul pe prima treaptă a scării de beton, strigă :

— Hei ! Unde ești, „Ciupitu” ?

— Aici sînt ! sosi, dinspre pădure, răspunsul omului cu fața vînată.

— Și ce faci acolo ?

— S-a dezlegat barca cu motor a domnului Friedrich ! răsună undeva, în întuneric, glasul omului cu fața vînată. O aduc îndată...

— Cum s-a dezlegat ? întrebă cu glas îngrijorat „Chioru”. Doar eu am legat-o. Și am legat-o bine !...

Undeva în întuneric, spre pădure, răsună clipocitul vîslei cu care „Ciupitu” își pilota barca.

— Păi, știi eu cum ? strigă el. Uite... Am remorcat-o și o aduc...

Chioru se plesni deodată puternic cu palma peste frunte.

— Doamne Dumnezeule ! urlă el. Să știi că afuriștii au șters-o ! Și dispăru în fugă în clădirea stației de pompare.

— La vîsle ! la vîsle, Babușcă ! strigă Scatiul, ridicîndu-se din fundul bărcii și repezîndu-se la lopeți. Dacă se întoarce „Chioru” sîntem pierduți !

Babușcă nu păru să aștepte să fie poftit de două ori. Se repezi și el la vîsle.

Lopețile coborîră, se urniră puternic și barca țîșni înainte ca o săgeată.

Abia acum Ciupitu dădu cu ochii de ei.

— Stați, stați că trag ! strigă el, agitînd vîsla deasupra capului. Fug, opriți-i, fug !

Scatiul și Babușcă vîsleau din răsputeri. Barca zbură pe apă. În curînd, se topi ca o umbră în întunericul pîdurii de sălcii.

Era și timpul. Domnul Fridrich, urmat de „Chioru” se năpustiră afară din clădirea stației de pompare.

— Barca cu motor! Adu mai repede barca cu motor, idiotule! striga, furios, domnul Fridrich, vîslește nemernicule! Ce stai?!

Omul cu fața vînată vîslea din răsputeri, cînd intră pe parte a bărcii, cînd în cealaltă. În curînd ajunsese la pîciorul scării de beton.

Cu pistolul-mitralieră în mînă, „Chioru” sări primă în barca cu motor, urmat de domnul Fridrich. Acesta din urmă se instală grăbit la volan. Degetele lui pipăiră repede tabloul de bord al bărcii cu motor.

— De prisos, spuse el cu ciudă. Băieții au luat cheile de contact. Nu pot porni barca.

— V-am prevenit, domnule Fridrich... V-am prevenit... făcu, pe un ton plîngăreț, „Chioru”... Și-acum ce-o să facem? Mîine dimineată miliția va sosi aici.

Domnul Fridrich alungă cu mîna țîntării care încercase să-l ia cu asalt.

— Am prevăzut această situație, domnule, răspund el liniștit... Băieții nu vor ajunge prea departe... Am pe doi din oamenii mei să-i pîndească, pentru orice eventualitate, la ieșirea din pădurea Teregoва...

Chioru își șterse fruntea îmbrobonată de sudoare cu dosul palmei.

— Sînteți extraordinar, domnule Fridrich!

— Sînt doi agenți foarte experimentați, continuă domnul Fridrich, așa că, în cîteva ore, vii sau mor băieții vor fi ai noștri...

În clipa aceea, ușa masivă de fier a stației de pompare se trînti cu putere și o cheie se răsuci în broască.

— Ne-au încuiat afară, nemernicii! urlă omul cu fața vînată, repezindu-se brusc și lovind cu pumnii

ea... Deschideți sau vă curățăm pe toți. Deschideți, nu auziți?

Dar, de dincolo de ușa, nu răspunse decît vuietul puternic al mașinilor care pompau apă.

Domnul Fridrich privi cîteva clipe silueta de cărămidă roșie, masivă ca o cetate, a stației de pompare și adăugă, plictisit, întorcînd capul spre „Chioru”:

— Spune-i să nu mai urle! Deocamdată am pierdut partida... Dar cunosc o cheie care în cîteva zile ne va deschide ușa de fier.

Capitolul 2

În vremea aceasta, Scatiul și Babușcă vîsleau de zor pe canalul îngust, care tăia ca o lamă strălucitoare de cuțit îngrămădirea sălciilor din pădurea Teregoва.

Pe neașteptate, un nor uriaș de ceață veni de undeva, de departe, dinspre Dunăre, deasupra pădurii. Stelele dispărură. Sălciile fumegau, cuprinse parcă de un ciudat incendiu, mistuindu-se și dispărînd ca niște gigantice catarge albe, într-o mare imensă de fum.

În curînd, nu se mai vedea nici la doi pași.

Barca, mînată de cei doi băieți, începu să înainteze în zig-zag, izbindu-se din cînd în cînd, cînd într-o parte, cînd în cealaltă a canalului de ierburile uscate și pîroase ale sălciilor.

Babușcă părăsi vîslele și, trecînd pe lîngă Scatiu, se cocoță așezîndu-se turcește pe botul ascuțit al bărcii.

— Dă-i drumul, Scatiule! spuse liniștit acesta și, ducînd palmele în formă de pîlnie la gură, strigă ascuțit și prelung: „Oho... ohooo... hoo... ohooo!...”

— Oho... ohooohoo... ohoo!... îi răspunse ecoul de-a lungul canalului...

— Apasă pe vîsla din dreapta ! anunță Babușca scoțînd din nou un țipăt ascuțit și prelung.

Scatiul porni barca apăsînd mai cu putere pe lopa din dreapta.

— Oho... ohooohoo... ohoo !... răspunse din nou eco canalului, stingîndu-se apoi, ca un murmur, undeva, noianele pădurii de sălcii, învăluite în întuneric și ceață.

— Drept înainte ! comandă Babușcă, așezat tu cește pe botul ascuțit al bărcii. Bătaia vîslelor la f Scatiule !

Pilotată de Babușcă, barca prindea viteză. Din cî în cînd, cu mîinile pîlnie la gură, Babușcă striga lu și ascuțit. Scatiul vîslea din ce în ce mai repede și bot ascuțit al bărcii străpungea perdelele compacte și ume de ceață.

Orele treceau. Apoi încet, încet, deasupra pădu începuseră să se reverse zorile. Ceața se lumina. Odată cu zorile, sălciile păreau că-și iau zborul din n în văzduh, plutind jur-împrejurul bărcii, asemen unor uriașe umbre fumurii.

Babușcă trecu din nou la vîsle. Înaintau acum de lungul canalului, în plescăitul ritmic al vîslelor, într ploaie de stropi mari și reci ce se scuturau de pe ram rile pletoase ale sălciilor, legănate încolo și încoace un vînt puternic. Ceața se risipea văzînd cu ochii. I și colo, perdele de lumină, ușoare și transparente, au sau roșii, se revărsau vibrînd în văzduhul întunecos pădurii.

— Privește, Babușcă ! strigă vesel Scatiul, par trăgînd mai cu sete la vîsle... Încă puțin și ieșim d pădure... Am scăpat, Babușcă... Am scăpat.

Într-adevăr, în fața bărcii în care se aflau cei d băieți, canalul se lărgea mereu, desfăcîndu-se ca o p nie și prin ea curgea parcă spre ei un fluviu de abu scaldat în lumină.

Acum marginea pădurii era aproape. Deodată, un deva în stînga bărcii, la marginea unui covor plutitor de nuferi, apa clocoti puternic și o știucă mare, galben-fumurie sări din apă după o babușcă strălucitoare ca argintul, înghițînd-o din zbor. Apoi se prăvăli înapoi cu un plescăit asurzitor, dispărînd în adîncurile străvezii ale apei.

— Știi ceva, Scatiule ? spuse Babușcă, înfundînd lopețile în apă și oprind barca. Ce-ar fi să-i ducem pliuca lui nenea Vlad la Tulcea ?

Scatiul păru să se gîndească o clipă, stînd nemișcat cu mîinile pe lopeți.

— Bună idee, răspunse el, întorcînd capul spre Babușcă. Ai brișca * la tine ?

Babușcă dădu drumul vîslelor și scoase din buzunarul pantalonilor un colac de fir de nailon gros, la capătul căruia se zărea o linguriță strălucitoare din metal alb, prevăzută cu o mică ancoră neagră, cu trei colți ascuțiți.

— Ne urcăm în salcia de colo, spuse Babușcă, arătînd cu mîna spre o salcie uscată și scorburoasă, care se ridica din apă deasupra covorului plutitor de nuferi... Cumătra n-o să ne vadă... Arunc brișca de două ori și a treia oară, cumătra este a noastră... Ce zici ?

— Să mergem, conveni Scatiul, împingînd barca spre trunchiul uscat al salciei. Odată ajunși acolo, cei doi băieți legară barca și se cățărară în salcie.

Babușcă se instalează pe o cracă groasă și, desfăcînd o bucată de fir de nailon din colacul pe care îl ținea în mîna, începu să rotească brișca cu mîna cealaltă deasupra capului.

— O vezi, Scatiule ?

Scatiul stătea pe o cracă, undeva sub el.

* Brișcă — denumire originală a linguriței de metal cu care se prind știucile.

— Da. E acolo, între cele două frunze de nufăr pîndește... Crezi că o să sară ?

Babușcă azvîrli brișca. Ea zbură strălucind, rostogolindu-se prin văzduh și căzu, plescăind, la marginea covorului plutitor de nuferi.

Babușcă începu să o tragă repede spre el.

— Deșteaptă cumătră, bombăni el nemulțumit. Și chibzuiește...

— Nu poți s-o arunci chiar lîngă ea ? se interesă Scatiul.

— Ba asta am să și fac, bombăni din nou Babușcă ridicînd brișca din apă și trăgînd-o sus, spre el, în salcie... Am să i-o arunc drept în gură...

Și încordat, tăcut, începu să rotească din nou lîngă gurița deasupra capului.

— Acum ! strigă Scatiul, uite-o... A ieșit de sub frunze...

Brișca porni ca un fulger. În clipa următoare apărură pîrle care explodează. Știuca înhățase brișca. Simțindu-se prinsă, namila făcu un salt spectaculos afară din apă și dădu de cîteva ori peste cap, apoi dispăru, cu un plescăit înfiorător al cozii, în adîncuri.

Dar Babușcă apucase să înfășoare firul în jurul unui ciot uscat. Firul de nailon se întinse ca o strună și fluieră prelung.

— Am prins-o ! Am prins-o ! strigă vesel Babușcă în vreme ce Scatiul se repezea să-l ajute.

Babușcă trăgea din răspuțeri de fir, știuca se repezea cînd încolo, cînd încoace, răscolind și călcînd frunzele plutitoare de nufăr, stîrnind valuri uriașe, sărea în tîmbe ameteitoare scuturîndu-și capul, în văzduh ca să arunce brișca din gură. Scatiul înfășură firul recuperat de Babușcă pe ciotul de lemn.

Acum, știuca se zvîrcolea de moarte, lîngă trunchiul sălciei uscate.

— N-o s-o putem trage sus, îi spuse Babușcă prietenului său. E prea mare... S-o lăsăm legată aici și să tragem barca lîngă ea...

Scatiul încuviință din cap și îi făcu semn cu mîna lui Babușcă să-l urmeze.

Dar în clipa aceea, cei doi băieți încremeniră.

Jos, lîngă trunchiul sălciei uscate apăruse o barcă cu motor. În barcă se aflau doi indivizi, unul din ei ținea un revolver ațintit asupra lor.

— Bună ziua, căpitane, spuse pe un ton vesel individul, salutîndu-l, parcă, cu revolverul pe care îl ținea în mînă... Păi ce fel de purtare e asta ? O ștergeți fără să vă luați ziua bună de la domnul Fridrich ?

Scatiul recunoscu în cel care îi vorbea pe așa-zisul șofer al Trustului de construcții de la Tulcea.

Celălalt individ era slăbănogul poreclit Biju.

— Ha-ha-ha !... izbucni într-un rîs vesel șoferul... Ia te uită, Bijule, la ei, ce mutră au făcut ! Și adăugă arătînd cu țeava revolverului spre Babușcă... Și asta cine mai e ? Vestitul Babușcă ?

Un fulger trecu prin ochii verzi și pieziși ai lui Babușcă.

— Dar matale, cine-mi ești ? îl întrebă el, cu aerul lui somnoros. Tot vreo știucă de baltă ?

— Gura ! șuieră deodată șoferul, agitînd revolverul în mînă... Coborîți unul cîte unul din salcie ! Și fără trucuri. Ați înțeles ?

Scatiul privi lung spre Babușcă și, dîndu-și drumul de-a lungul trunchiului uscat, coborî primul în barca cu motor.

După ce Scatiul și Babușcă coborîră în barca cu motor, falsul șofer arătă spre botul bărcii cu țeava revolverului și adăugă poruncitor :

— Treceți peste parbriz și așezați-vă pe botul bărcii. Și băgați de seamă, la cea mai mică mișcare trag.

Resemnați, cei doi băieți trecură peste parbrizul de plexiglas al bărcii cu motor și se așezară tăcuți unul lângă celălalt pe botul ei de tablă vopsită într-un lac alb și strălucitor.

Falsul șofer se aplecă peste marginea bărcii și, prinzând firul gros de nailon la capătul căruia se zbatea știuca, o azvârli cu un gest scurt și energic în barcă.

— Dă-i drumul, Bijule, strigă el vesel, urmărind salturile spectaculoase ale știucii care se zbatea de moarte, izbindu-se când într-un perete, când în celălalt al micii ambarcațiuni... Așa surpriză mai zic și eu... băieții... Și-o știucă gustoasă... Cred că domnul Friedrich va fi mulțumit... Ce zici?

Celălalt, după ce remorcă barca celor doi băieți de o funie, se așază la volanul bărcii și porni motorul.

— Într-o oră vom fi la stația de pompare, strigă el acoperind vuietul motorului. Dar ai grijă de ăștia doi vor mai încerca să sară în apă.

— Nu vor îndrăzni. I-am prevenit. La cea mai mică mișcare îi curăț...

Slăbănogul apăsă pe accelerator și, într-un clocot în spumat de apă, barca cu motor începu să prindă viteză trăgând bărcuțele după ea.

Babușcă începu să ciocănească ușor cu degetul în tabla bărcii. Tac... tac... tac... tac... tac... tac... tac...

Scatiul, încovrigat, cu brațele încolăcite în jurul geamurilor, părea că urmărește, cu un aer indiferent, sălciile pletoase care mărgineau canalul și care, în viteză, bărcii cu motor, păreau să zboare, cu rădăcinile lor desprinse și zbîrlite deasupra apei, asemenea unei uriașe bărci roșii.

— Ce facem, Scatiule, sărim? semnaliză Babușcă. Canalul se îngustează.

Continuând să privească cu același aer nepăsător sălciile ce zburau pe lângă el, cu o viteză uluitoare, Scatiul începu să ciocănească la rîndul său în tabla bărcii.

— Deocamdată nu putem face nimic, Babușcă, îi transmitea Scatiul prietenului său. E la spatele nostru... Trebuie să-l aruncăm în apă...

— În apă? Dar cum? ciocăni Babușcă.

— Când ajungem la salcia răsturnată peste canal...

— La Cotul liștei?

— Da... ai priceput?

Babușcă privi cu coada ochiului spre falsul șofer, care stătea în barcă la un pas de ei, ținând mîna încleștată pe revolver.

— Am priceput, Scatiule! Și apoi ce facem? Pînda știucei?

— Da... sări la semnalul meu.

— Ce semnal?

Scatiul ciocăni repede cu degetul în tabla bărcii.

— Militia... uite militia!

— Hei, voi ăștia doi! strigă falsul șofer, ciocănind cu țeava revolverului în rama subțire de aluminiu a parbrizului. Ce tot faceți acolo? Încetați odată!

Acum barca cu motor zbură pe canal cu partea din față pe jumătate ridicată din apă.

Uriașa nălucă neagră, remorcată de barca cu motor, mărea plescăind ca o broască uriașă pe crestele înalte ale valurilor, pendulînd încolo și înapoi, într-o ploaie de stropi mari și grei care o sfichiuiau zburînd parcă. Slăbănogul strigă din nou.

— Fii cu ochii în patru, șefule. Băieții ăștia pun ceva la cale. Domnul Friedrich n-o să ne ierte dacă-i neapăăm!

Un zîmbet întunecat, sinistru, flutură pe buzele falsului șofer.

— Vezi-ți de volan, Bijule! răspunse el, încleștîndu-și parcă și mai puternic degetele pe patul revolverului. Sînt cu ochii ațintiți pe ei.

În vremea aceasta, Scatiul și Babușcă priveau în ciudați în fața lor. Deodată, la un cot al canalului, în

fața bărcii cu motor rășari trunchiul uscat al unei sălcii, aplecate peste canal. Crengile ei groase, alb-cenușii, se desfăceau ca niște brațe scheletice la vreo doi metri deasupra canalului.

Barca cu motor zbură ca o săgeată spre ea.

— Atenție, Babușcă! ciocăni repede Scatiul în talia bărcii. Sărim! Ești gata?

Crengile groase ale sălciei se apropiiau.

— Gata, Scatiule!

De îndată, Scatiul întoarse capul și privi peste umărul slăbănogului care manevra volanul undeva, în urma bărcii cu motor.

— Miliția! strigă el bucuros. Uite miliția!

Falsul șofer se întoarse fulgerător cu revolverul în mână în direcția în care privea Scatiul.

În clipa următoare, scoțind un urlet înfiorător, zbură din barcă și, scăpând revolverul din mână, dispăru adâncuri.

Barca cu motor trecu ca un glonț pe sub cei doi băieți care atârnavă acum deasupra canalului de crengile groase ale sălciei și, după ce mai zbură încă vreo câțiva metri, se opri într-un vârtej de apă înspumată.

Șocul pe care îl primise falsul șofer, izbindu-se de cei doi băieți care săraseră de pe botul bărcii cu motor și se agățaseră de crengile sălciei fusese năpraznic.

După câteva clipe de zăpăceală, slăbănogul sări de la volan și, ridicând o pușcă de vânătoare, de undeva din barcă, o duse la ochi.

— În apă, Babușcă! strigă Scatiul, dându-și drumul din sălcie și căzind ca un bolovan în adâncurile canalului. Babușcă îl urmă. Era și timpul. O bubuitură puternică de armă cutremură canalul și un nor de fum alb îl învălui, pentru o clipă, pe slăbănogul care trăsesese în băieți.

Alicele sfichiură văzduhul și se pierdură cu un zgomot răgușit prin frunzișurile pădurii inundate.

În clipa aceea, falsul șofer apărură la suprafața apei și, agățându-se de rădăcinile unei sălcii, strigă cu un glas speriat și pițigăiat.

— Barca! mă înec! Barca!

Slăbănogul azvîrli pușca și se repezi la volan. Peste câteva clipe falsul șofer, cu hainele șiroind de apă, se rostogolea în barcă.

— Unde sînt? Unde sînt? strigă el, scuipînd ceva din gură. S-au agățat de sălcia asta! Unde sînt?

Biju îl ajută să se ridice în capul oaselor.

— Am tras în ei cu amîndouă țevile deodată. S-au prăbușit ca două pietre aici. Cred că i-am curățat, șefule!

Celălalt își șterse cu palma șuvițele de apă care îi șiroiau pe față și își aruncă în fugă privirile pe malul liniștit și tăcut.

— Nu se aude nimic, nici pe canal și nici printre sălcii, murmură el... Nici o mișcare... Frumoasă ispravă am făcut, Bijule! Acum să vedem pe unde scoatem cămașa cu domnul Fridrich.

Și, totuși, Scatiul și Babușcă erau aici la un pas de ei, urmărindu-i pe cei doi bandiți în tăcere.

— Ce tot spui c-ai tras în ei și i-ai împușcat? spune cu ciudă falsul șofer, ridicîndu-se în picioare. Nu văd nici urmă de sînge, adăugă el, cercetînd cu atenție adîncurile limpezi ale apei. Dacă i-ai fi nimerit ar fi fost aici. Pur și simplu, băieții ne-au scăpat!

Biju holbă ochii la el.

— Nu se poate! strigă el. Nu se aude nimic, nici o mișcare. Doar n-o să-mi spui că s-au evaporat?!

Celălalt își roti privirea de jur împrejurul bărcii, scrutînd câteva clipe străfundurile pădurii de sălcii acoperite cu apă.

— Oricum, nu puteau sta pînă acum la fund, continuă el cu o uimire fără de margini în glas. Ori s-au

înecat, ori băieții ăștia sînt dracul în persoană. Unde din două.

Scatiul și Babușcă se aflau la un pas de cei doi răufăcători, urmărindu-le discuția cu răsuflarea tăiată.

— Și acum ce facem ? întrebă cu o ușoară disperare în glas slăbănogul, așezîndu-se la volanul bărcii cu motor. Oricum, domnul Fridrich n-o să ne felicite pentru isprava asta.

Falsul șofer își șterse cu dosul palmei apa care și roia pe față.

— Trebuie să-l prevenim cît mai repede, spuse el. Băieții nu au barcă, așa că, dacă au scăpat, nu pot ajunge prea departe. Șeful o să găsească o soluție. Dă-i bătaie, Bijule.

Slăbănogul porni motorul și, în curînd, prinzînd viteză, barca dispăru după un cot al canalului, trăgînd după ea mahuna masivă, pe care cei doi răufăcători remorcaseră cu o frînghie.

— Să mergem, Babușcă ! Au plecat, spuse Scatiul dînd la o parte rădăcinile păroase ale sălciei sub care se ascuseseră ca sub o umbrelă. Înotară în apa limpede a canalului.

— Norocul nostru că nu cunosc povestea cu „pîndștiucii”... Altfel, slăbănogul ar fi yîrît mîna printre rădăcini și ne-ar fi tras afară de urechi.

— Mai e vorbă ! făcu Babușcă, înotînd în urma Scatiului. Dar acu' e-acu', Scatiule ! Ce facem ? Înotăm pînă la șantier ? Sînt vreo zece kilometri pînă acolo.

Scatiul arătă cu brațul, în vreme ce lovea apa cu o singură mîna, spre salcia uscată aplecată peste canal.

— Ne urcăm sus în salcie și așteptăm. Trebuie să treacă pînă deseară vreo barcă pe-aici...

Se îndreptară înotînd spre salcie.

— Numai să nu apară domnul Fridrich, spuse Babușcă, agățîndu-se de trunchiul sălciei. Începu să se ca-

țere de-a lungul lui cu mișcări repezi și precise ca de veveriță.

Scatiul se agăță și el de trunchiul sălciei.

— Cum auzim zgomotul unei bărci cu motor, sărim în apă și ne ascundem sub rădăcini, strigă el. Cum e, Babușcă ? Ne ține salcia sau e putredă ?

Ajuns sus, Babușcă se așeză pe o cracă groasă, arcuind-o de cîteva ori sub greutatea trupului său ; craca trosni, dar rezistă.

— Dă-i drumul, Scatiule, spuse el, făcîndu-i semn cu mîna să urce. Cam scîrțîie, dar ține...

Peste cîteva minute, Scatiul stătea lîngă Babușcă, pe aceeași cracă și se balansau amîndoi, bine dispuși, deasupra canalului.

Băieții așteptau.

Trecură cîteva ore, dar nimic nu părea să tulbure liniștea adîncă a canalului și a pădurii întunecoase de sălcii, acoperite de ape.

Soarele se ridicase sus în văzduh, arzînd, vibrînd, în înălțimi ca un ghem de plasmă orbitoare.

În rafalele de vînt, ce sufla din ce în ce mai puternic, canalul se preschimbase într-un rîu de aur lichid, care curgea fumegînd, tălăzuind, prin împletirea de umbre ce o azvîrleau pe ape, frunzișurile sălciilor pletoase.

Perdele diafane de lumină se legănau, ici și colo, în adîncurile de întuneric ale pădurii, sfîșiate, din cînd în cînd, de zborul potîrnichilor ce căpătau în pulberea blîndă a luminii strălucirea unor uriași bondari de aur.

— O barcă, vine o barcă, strigă deodată Babușcă, ținînd mîna streășină la ochi, și arătînd cu cealaltă spre un mic punct negru, care apăruse pe neașteptate, undeva departe, de-a lungul canalului.

Scatiul privi cu atenție în direcția arătată de Babușcă.

— Da, o văd, murmură el, e o barcă pescărească. Și la vîsle trage un singur om...

Ochii verzi și pieziși ca de pisică ai lui Babușcă străluciră ciudat.

— Colacul de salvare îl vād, Scatiule... Dar n cumva e legat ca o funie ?

Scatiul întoarse brusc capul spre el.

— Să-l fi trimis domnul Fridrich ?

Babușcă își recăpătase aerul său somnoros.

— Nu observi bătaia lopeților ? Unde-ai mai văzu pescar să rotească vîslele pe sus ?

Scatiul duse la rîndul său mîna streășină la ochi.

— Ai dreptate, Babușcă, spuse el cu o ușoară n liniște în glas. Cel care trage la vîsle nu este de pe-ai din baltă de la noi. Dar cine-o fi ?

— După cum trage la lopeți pare să fie un mo

Scatiul se ridică în picioare și se ghemui pe crac asemenea unei pisici care stă la pîndă.

Barca se apropia încet, încet.

— Ai ghicit, Babușcă, spuse încordat Scatiul. I barca e un om bătrîn, cu o pălărie de pai pe cap.

Un fulger trecu prin ochii verzi ai lui Babușcă :

— Pălăria se vede, dar pușca ?

— Crezi că are o pușcă în barcă ?

Babușcă ridică însă din umeri :

— Și de ce n-ar avea ?

— Să ne ascundem în crăcile alea uscate. Ne cu căm pe burtă și-l lăsăm să treacă, să vedem ce are i barcă.

Ușori, ca niște umbre, cei doi băieți se suiră în vîlul sălciei, și în curînd, dispărură într-un desîș c crengi uscate.

Acum barca era aproape. Într-adevăr, în barcă afla un om bătrîn, cu părul alb, purtînd pe cap o pălărie de pai, cu boruri largi. Era îmbrăcat într-o haină albastră, decolorată, de doc, purta pantaloni de același material și cizme de cauciuc în picioare.

Barba lui albă, colilie, zbură ușor în vînt.

Se putea vedea că stăpînea cu greu lopețile.

— Nu are nici o armă, îi șopti Scatiul lui Babușcă, dînd la o parte un smoc de crenguțe și privind în barcă. Acum luneca ușor pe sub salcie. O fi vreun turist ră-tăcit.

— Sau vreun paznic de pe șantier, își dădu cu pă-rerea în șoaptă Babușcă.

— Hei, nene, strigă Scatiul, sărind în picioare, pe craca pe care stătuse lungit și aplecîndu-se spre cel din barcă... Nu ne iei și pe noi ?

Bătrînul încremeni în barcă cu lopețile în mînă, privind speriat spre salcie.

— Ptiu ! Bată-te să te bată, băiete ! spuse el, într-un tîrziu, cu un glas domol. Ce cauți acolo, sus în salcie ? Dar știi că m-ai speriat, nu glumă !

— Mergeți spre șantier ? se interesă Scatiul din vîr-ful sălciei.

— Spre șantier, băiatul taichii, spre șantier ! con-tinuă cu același glas blînd moșneagul. Dar parcă nu ești singur în salcie. Mai e cineva cu tine ?

— Prietenul meu, Babușcă ! răspunse Scatiul. Ne luați și pe noi cu barca ? Sîntem vîslași buni !

— Cum să nu vă iau, băieții taichii, cum să nu vă iau ? făcu bătrînul, manevrînd cu stîngăcie lopețile și apropiînd barca de trunchiul salciei. Coborîți, dragii moșului, coborîți.

Cei doi coborîră repede din salcie și-apoi săriră, unul după celălalt, în barcă.

— Vă mulțumim ! spuse bucuros Scatiul, apropiîndu-se de bătrîn. Îmi dați voie să trec eu la lopeți ?

Dar deodată, Scatiul încremeni. Simți privirea ciu-dată a bătrînului ațintită asupra lui și, zărindu-i ochii, auzise un țipăt ușor. Cunoștea foarte bine această pri-vidre. Era a „Chiorului“.

— Ha-ha-ha ! izbucni deodată „Chioru“ într-un ritm vesel și zgomotos, ridicînd pușca de vînătoare de pe

fundul bărcii și îndreptînd-o spre cei doi băieți... Cădeați că ați scăpat de noi cu trucurile voastre? Cu domnul Fridrich nu vă merge!

Scatiul oftă și se scărpină după ceafă. Babușcă trecu mîna prin părul lui încîlcit și suspină.

— Hai, așezați-vă în barcă și stați cuminți! continuă „Chioru” pe același ton vesel, ținînd cu o mînă pușca îndreptată asupra celor doi băieți și dezlipindu-și cu cealaltă barba și mustățile false. Domnul Fridrich a avut o idee grozavă să vă scoată din ascunzătorii voastre. Naufragiații se agață și de un pai. Și v-a trimis paiul.

Scatiul și Babușcă se așezară în tăcere în barcă, unul în spatele celuilalt.

După ce-și scoase pălăria și peruca și le așeză lîngă el în barcă, Chioru ridică țeava puștii în sus și continuă cu vocea lui puternică, frumos timbrată.

— Acum să-l anunțăm pe domnul Fridrich că am pus mîna pe voi... E la vreo doi kilometri de canal, într-o barcă cu motor, cu cei doi agenți pe care i-ați dat de nas... Așteaptă semnalul meu. În cîteva minute va fi aici...

Și „Chioru” apăsă pe trăgaciul armei. Un nor albastru înecăcios îi învălui pentru cîteva clipe pe cei doi băieți. Bubuitura puștii cutremură văzduhul și apoi se îndepărtă și dispăru, hăulind răgușit, în adîncurile pădurilor sălci.

Chioru coborî pușca și o rezemă la picioarele lui de marginea bărcii, privind spre cei doi băieți cu aer întunecat și amenințător.

— Pe mine să nu mă luați drept fraier și să săriți în apă. Cunoscut truca cu rădăcinile sălciilor și mai am un cartuș pe țeava puștii. Îndeosebi tu, ăla micu, cu ochi verzi ca de pisică... Să stai cu botul pe labe. Înțeleș?

Capul lui Babușcă apărură, încetișor, deasupra umărului Scatiului.

— Cu mine vorbești, nene?

— Cu tine, cu tine! bombăni „Chioru”. De mic ești dat naibi. Mă întreb cum o să arăți cînd vei fi mare?

Un fulger trecu pe sub pleoapele adormite ale lui Babușcă.

— Ți se pare, nene. Te bate soarele în cap. Să nu te expui insolație!

„Chioru” trînti pălăria de pai în cap și strigă, înflinzînd mîna spre pușcă:

— Taci, mă! N-auzi?

Capul lui Babușcă dispăru după umărul Scatiului. Chioru se ridică în picioare și, ducînd palma streasînă la ochi, scrută întinderea nesfîrșită a canalului. Un bășchet ușor de motor se auzea undeva, departe, printre sălci.

— Vine! spuse el, pe un ton mulțumit, punîndu-și mîinile în șolduri și continuînd să scruteze întinderea canalului.

Așezat pe fundul bărcii, Scatiul îl fixa cu atenție.

— Scufund barca, Scatiule? îl întrebă în șoaptă Babușcă, aplecîndu-se spre urechea Scatiului. Sub smolă am dat de un dop de cîrpă...

Scatiul continua să-l fixeze încordat pe „Chioru”:

— Scufund-o!

Chioru coborî brusc privirea spre ei:

— Gura! Ce tot șușotiți acolo?

Scatiul ridică, nepăsător, din umeri:

— Vorbim și noi, nene...

Un rînjit flutură pe buzele „Chiorului”.

— Acum sosește domnul Fridrich și pînă la Ostrovul lupilor o să tot turuiți despre „profesor” și despre plotolul lui...

Zgomotul motorului bărcii care se apropia de can se auzea din ce în ce mai deslușit și mai aproape.

„Chioru“ duse din nou palma streășină la ochi scrută canalul.

În vremea aceasta, degetele lui Babușcă lucrau febrilitate. Ungھیile lui se înfipseră într-o coajă smoală ce acoperea o crăpătură și o jupuiră de pe fundul bărcii ca pe o fișie de piele. Dedesubt, se afla dop de cîrpă înfundat într-o spărtură. Degetele lui Babușcă desfăcură ghemul de cîrpă, răsfinindu-l ca niște foi de ceapă. Babușcă înșfăcă bucățile de cîrpe în pumn, și se aplecă ușor spre urechea Scatiului :

— „Titanicu“ e gata, Scatiule, îi șopti el, acoperit de zgomotul bărcii cu motor care se apropia. Îl scufundă ca la televizor ?

— Dă-i drumul ! îi răspunse scurt Scatiul.

Babușcă se opinti la spatele lui și trase dopul afară.

Un jet de apă ca o mică fîntînă arteziană țîșni din fundul bărcii, pînă aproape de umărul Scatiului.

Cei doi băieți rămaseră nemișcați. Barca lua apă umplîndu-se cu repeziciune.

Așezat în picioare, „Chioru“ scruta depărtările de la canalului ținînd mîna streășină la ochi. Barca începu să se scufunde.

— În sfîrșit, vin ! strigă el bucuros, întinzînd brațul spre un mic punct negru ce se apropia de ei cu repeziciune. Și, deodată, strigă speriat simțînd că barca clatină. Ce-i asta ? Ce-i asta ?

În clipa următoare Scatiul și Babușcă se aplecară într-o parte, încleștîndu-se cu mîinile de marginea bărcii.

Apa, care umpluse pe jumătate barca, se năpustea, într-un val mînios și înspumat spre bandit. Chioru se aplecă să înhațe pușca, dar luntrea se aplecă puternic, talazul îl izbi, împroșcîndu-l cu stropi scînteietori

din cap pînă în picioare și, scoțînd un strigăt de spaimă, „Chioru“ zbură afară din barcă.

Scatiul sări în picioare și, repezindu-se, înșfăcă lopețile în timp ce îi strigă lui Babușcă :

— Înfundă spărtura, Babușcă ! și dă-i drumul la pompe !

— Am înțeles, Scatiule ! strigă la rîndul său Babușcă și căutînd cu mîinile prin apă spărtura de pe fundul bărcii, înfundînd-o din nou cu ghemotocul de cîrpe. Tu, dă-i bătaie ! Acum intră și pompele în funcțiune.

Scatiul înfundă vîslele în apă, lopețile se arcuiră și, greoi, clatinîndu-se cînd într-o parte cînd în cealaltă, barca începu să înainteze de-a lungul canalului. Era și timpul.

„Chioru“ apăruse deasupra apei, scuipînd apă din gură și țipînd îngrozitor. Înjura de mama focului privind în urma bărcii care se îndepărta.

În barca pe jumătate înecată, în picioare, dansînd în tangaj ca un acrobat pe sîrmă, Babușcă își scoase maioul cu care era îmbrăcat și, scoțînd o sforică din buzunar, îl legă cu repeziciune, la gură. Apoi îl scufundă în apă și îl scoase înapoi plin cu apă ca un burduf.

— Pompăm așa, Scatiule, strigă vesel Babușcă umplînd mereu și răsturnînd apa din „burduf“, peste marginea bărcii. Scatiul trăgea din răspuțeri la vîsle.

Pe măsură ce apa „pompată“ de Babușcă scădea, luntrea prindea din nou viteză. După puțină vreme, dispăru după un cot al canalului.

În clipa aceea barca cu motor, în care se aflau domnul Fridrich și cei doi agenți, porecliți „șoferul“ și „Biju“, își făcu apariția și frîna într-un virtej de spumă în apropierea „Chiorului“.

— Asta-i bună ! strigă domnul Fridrich, părăsind volanul bărcii cu motor și întinzînd mîna spre „Chioru“

care se apropia înotînd spre el. Doar n-o să-mi spui cei doi băieți ți-au scăpat !

Chioru înhăță mîna domnului Fridrich și, ajutat, cățara în barcă, în vreme ce apa se scurgea de pe ca dintr-o rufă stoarsă.

— Au scufundat barca ! Au scufundat barca, ge el, ștergîndu-și cu palma apa care i se scurgea din p șiroindu-i pe față.

— Au scufundat barca ? întrebă mirat domnul Fridrich, privind cu luare-aminte jur împrejur. Și-atur unde e ? Nu văd pe apă decît pălăria ta de pai ! adă gă, aplecîndu-se peste mîrginea bărcii cu motor și dicînd pălăria de pai care plutea pe apă. Și ei un sînt ?

— Au șters-o cu barca, pe acolo ! strigă „Chioru” întinzînd brațul și arătînd spre cotul canalului de care dispăruseră băieții. Chiar adineauri...

Un zîmbet flutură pe buzele domnului Fridrich.

— Adineauri, spui ? Dar asta schimbă totul — adăugă, instalîndu-se din nou la volanul bărcii cu motor — într-un minut îi ajungem din urmă...

„Chioru” își scoase poalele cămășii din pantaloni le stoarse de zor, ușor aplecat peste mîrginea micu ambarcațiunii.

— Dați-mi voie să vă contrazic, spuse el, cu o ușoară notă de umilință în glas. Anul trecut „vînătorul” fugărit într-o barcă cu motor pe canalul Lișiței și fost cu neputință să îi prindă.

Domnul Fridrich rămase o clipă încremenit, cu r na pe contact, apoi ridică brusc privirea spre „Chioru”.

— Erau pitiți într-o barcă simplă și „vînătorul” n putut să-i prindă într-o barcă cu motor ? întrebă el o adîncă neîncredere în glas. Imposibil, domnule ! I spui pur și simplu o poveste nostimă.

„Chioru” ridică din umeri :

— Încercați și o să vedeți, domnule Fridrich.

Domnul Fridrich răsuci liniștit cheia de contact și porni motorul după care întoarse capul spre falsul șofer.

— S-ar putea ca unul din cei doi băieți să încerce să scape în clipa în care îi ajungem din urmă. Asta ar putea să strice totul. La drept vorbind nu am nevoie decît de unul dintre cei doi băieți. Ai un renume de bun pistolar, Gregor, nu-i așa ?

Falsul șofer scoase revolverul din tocul pe care îl purta atîrnat de o curea sub haină și îl urmă cu un zîmbet ciudat pe buze.

— Păcat, domnule Fridrich ! Speram să nu aveți nevoie de nici unul din ei. Aveam prilejul să vă fac o demonstrație...

Domnul Fridrich apăsă pe pedala acceleratorului și barca cu motor se năpusti ca o săgeată pe urmele celor doi băieți.

Cînd barca depăși cotul canalului, într-o viteză fantastică, lăsînd în urma ei o perdea de stropi înspumați, „Chioru”, aplecat peste bordul bărcii, strigă :

— Opriți ! Opriți, domnule Fridrich.

Barca cu motor se opri.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă liniștit domnul Fridrich, întorcînd capul spre „Chioru”.

— Uitați-vă ! răspunse pe un ton agitat „Chioru”, arătînd spre un covor de frunze de nufăr răscolit de lăptiș... Cei doi băieți au intrat în pădurea de sălcii pe-aici... Iată urma bărcii... Priviți...

Domnul Fridrich părăsi volanul și, ridicîndu-se în picioare, se apropie de „Chioru”.

După ce cercetă cîteva clipe cu privirea urma lăptișului de barca celor doi băieți pe covorul de frunze de nufăr, urmă care se pierdea în adîncurile întunecoase

ale pădurii de sălcii, adăugă cu un zîmbet ciudat buze :

— Este de prisos să căutăm băieții în hățiturile pădurii... S-or fi ascuns cu barca în frunzișul vreunei sălcii... Ne-ar trebui o lună de zile, ca să cercetăm fiecare sălcie în parte...

— Și-atunci ? Și-atunci, domnule Fridrich ? se interesează „Chioru“...

Domnul Fridrich întoarse capul spre el, cu același zîmbet ciudat pe buze.

— Băieții pot străbate cu barca pădurea de sălcii inundată ?

„Chioru“ păru să se gîndească o clipă, ștergîndu-și cu palma ultimii stropi care îi străluceau pe frunte.

— Cu neputință, domnule Fridrich... În adîncul pădurii încep renii... Desigur de sălcii subțiri, dese peria... Nici un om nu se poate strecura, dar, pasămii o barcă !

— Perfect... Perfect, făcu mulțumit domnul Fridrich, părăsindu-l pe „Chioru“ și instalîndu-se din nou la volanul bărcii cu motor... După cum văd, ai avut dreptate... Băieții aceștia sînt doi vulpoi bătrîni care nu pot fi prinși cu una, cu două... Și adăugă, privindu-l pieziș de jos în sus spre falsul șofer... Își bat joc chiș și de agenții mei cu experiență... Nu găsești ?

Falsul șofer își mușcă buzele în vreme ce își pune revolverul în tocul de piele ce se zărea sub cămașa decolorată.

— Ne-au luat prin surprindere, domnule Fridrich.

— Te înșeli, continuă domnul Fridrich, privind motorul... Toată chestiunea este că cei doi băieți își gîndesc fiecare mișcare, iar în capul vostru e un vid absolut. Ați putea învăța cîte ceva de la ei...

Buzele falsului șofer tremurau de mînie :

— Dar, domnule Fridrich...

Celălalt îl fulgeră deodată cu privirea :

— Gura, idiotule ! strigă el, în vreme ce pune barca cu motor în mișcare. Cască-ți ochii și desfundă-ți bine urechile ca să înveți cum trebuie să procedezi în viitor. Puțină materie cenușie, domnilor, ce dracu !

Manevrînd volanul, domnul Fridrich îndreptă barca cu motor spre un stuful de sălcii.

— Ca să-i prindem, trebuie să plecăm de-aici, strigă el, acoperind vuietul motorului. Ai înțeles ?

„Chioru“ și falsul șofer se priviră nedumeriți. Slăbănogul ridică mirat din umeri.

Ajuns lîngă lăstărișul de sălcii, domnul Fridrich acunse barca în spatele lui și, apoi, apăsă pe accelerator, apăsînd pedala și ambalînd motorul pînă la maximum.

Cei trei bandiți urmăreau manevra fără să priceapă nimic. Apoi încet, încet, la anumite intervale de timp, domnul Fridrich slăbea apăsarea de pe pedala acceleratorului. Duduitul motorului răsuna din ce în ce mai slab.

În sfîrșit, „Chioru“ înțelese despre ce era vorba. Se plesni cu palma peste frunte și strigă, cu un glas înăbușit :

— Colosal, domnule Fridrich ! Colosal !

Domnul Fridrich ridică încet, încet, piciorul de pe pedală. Ascunși undeva în inima pădurii, sub frunzișul unei sălcii care îi acoperea de sus și pînă jos, ca o cortină grea de catifea verde, Scatiul și Babușcă ascultau încordați zgomotul bărcii cu motor care se stingea încet, încet, pierînd parcă undeva în depărtări... În curînd nu se mai auzi decît ca un vaiet stins.

— Au plecat ! strigă bucuros Scatiul, sărînd în picioare, în mijlocul bărcii și dînd la o parte frunzișul sălciei care-i acoperea... Tu îi mai auzi, Babușcă ?

Babușcă scoase afară capul prin frunziș, ca un actor prin despărțitura cortinei și, după ce-l răsuci în

stînga și în dreapta, ca să audă mai bine, spuse pe ton vesel :

— Au plecat, Scatiule ! Se mai aud pe canal ca bîzîit de bondar...

Scatiul se propti în trunchiul scorburos al salciei împinse mahuna afară de sub frunziș.

— În două ore ajungem la șantier, spuse Scatiul instalîndu-se la lopoți. Și de-acolo îi telefonăm tovarășului Vlad, la Tulcea. Ce zici, Babușcă ?

— Bună idee, conveni Babușcă, apucînd lopoțile instalîndu-se la cîrma bărcii. Dar mai înainte trebuie ieșim de aici. Dă-i bătaie, Scatiule !

Scatiul înfundă lopoțile în apă și barca porni.

Pilotată de Babușcă, înainta acum, șerpuind ușor printre trunchiurile scorburoase ale sălciilor, străpungînd cu un foșnet mătăsos frunzișurile sălciilor ce se aplecau deasupra apei. Canalul se apropia.

— Iată-i, spuse în șoaptă domnul Fridrich, aplecîndu-se ușor un lăstăriș de salcie și arătînd cu brațul spre cei doi băieți care ajunseseră cu barca într-un luminisțel visleau de zor spre ei. Vin, au căzut în cursă...

Falsul șofer care se afla în spatele lui smulse revolverul din toc și îi scoase piedica. Apoi se culcă ușor în barcă și, sprijinind brațul de marginea ei, ochii se aplecară spre cei doi băieți.

„Chiorul“ și „Slăbănogul“ se ghemuiră și ei în barcă.

— Nici o mișcare, continuă în șoaptă domnul Fridrich, dînd drumul crenguței de salcie. Lăsați-i să se apropie. E un vînat sperios. Nu acționați decît la ordinul meu. Ați înțeles, domnilor ?

Și cei patru oameni se așezară la pîndă.

Băieții se apropiau de canal. Deodată pleoapele somnoroase ale lui Babușcă se ridicară brusc și ochii verzi străluciră puternic.

Scatiul încremeni cu lopoțile în mînă, un stol de rațe sălbatice răsări ca o mică escadrilă de turboreactoare deasupra canalului și, speriat parcă de ceva, schimbă brusc direcția, pierzîndu-se cu fluierat prelung în înălțimi.

Un al doilea stol de rațe sălbatice care îl urmă părăsi se poticnească în văzduh și, filfîind puternic din aripi, făcu calea întoarsă, dispărînd într-un picaj al nimbilor în adîncurile pădurii.

— Ce s-a întîmplat, Babușcă ? întrebă, încordat, Scatiul, afundînd lopoțile în apă și oprind barca. Ochii verzi, pieziși ai lui Babușcă scînteiau puternic în soare.

— E cineva pe canal, Scatiule... spuse el încordat, cu urechile ciulite... Trage barca după o salcie...

Scatiul manevră lopoțile și, în curînd, barca dispăru după frunzișul unei sălcii.

— Crezi că domnul Fridrich ăla este acolo ? întrebă Scatiul, cînd barca se opri în spatele salciei și dădu drumul la lopoți.

— Mai e vorbă ? bombăni nemulțumit Babușcă... N-ai văzut că rațele sălbatice s-au speriat de ceva ?

Scatiul păru să se gîndească cîteva clipe.

— Cred că s-au speriat de noi, Babușcă... Apoi se aplecă, ridicîndu-se în picioare și trăgîndu-și cămașa peste cap : Așteaptă-mă aici. Mă duc să văd despre ce este vorba...

După ce azvîrli cămașa în barcă, Scatiul se lăsă să alunece în apă, ocolind salcia se îndreptă înotînd spre canal.

Domnul Fridrich dădu la o parte lăstărișul de salcie și după ce privi cîteva clipe spre băiatul care se apropia înotînd de ei, se așeză ușor, ca o umbră la volanul bărcii cu motor.

— Fiți gata, le șopti el celor trei bărbați ghemuiți în barcă la spatele său. Băiatul nu trebuie să ne scape.

Acum Scatiul era aproape. Trăgînd aer în pie dispăru în adîncuri, și peste cîteva clipe capul lui răs în mijlocul canalului.

Deodată Scatiul văzu, cum o umbră neagră, uria se năpustește asupra lui cu un duduț asurzitor, împrîcîndu-l într-o ploaie de stropi înspumați și simți c niște mîini îl înhață de păr, trăgîndu-l afară din a

— M-au prins ! Fugi, Babușcă, fugi ! strigă el, zî tîndu-se în mîinile „Chiorului” și ale „Slăbănogul care îl trăgeau în barcă... M-au prins ! Fugi, Babuș Fugi !

— Faceți-l să tacă ! strigă enervat domnul Fridrich manevrînd cu repeziciune volanul și îndreptînd bar cu motor spre salcia după care rămăsese ascuns B bușcă.

„Chioru” îi astupă gura Scatiului cu palma, în v me ce „Slăbănogul”, poreclit Biju, ducea mîinile bă tului la spate, legîndu-le cu o sfoară.

Sărînd ca o vulpe înfuriată în vîrfurile cozii, barca motor condusă de domnul Fridrich zbură printre tru chiurile uscate, scorburoase, înecate în ape, și cu viraj scurt se năpusti după salcia înaltă și pletasă un Scatiul îl lăsase pe Babușcă.

— Prindeți-l ! aproape că urlă domnul Fridrich frînînd barca într-o formidabilă explozie de stropi spumați... În clipa următoare cuvintele îi înghețară buze.

Sub frunzișul greu și pletos al salciei, care se lega ușor în vînt deasupra apei, domnul Fridrich și cei t oameni ai lui zăriră barca cu lopețile larg desfăcute straperzane. Babușcă însă nu se vedea nicăieri.

— La naiba ! strigă domnul Fridrich, întorcînd pul spre „Chioru”. Totul nu a durat decît un min Văd că sus, în salcie, nu este nimeni. Unde putea dispără puștiul ?

— S-o fi ascuns în scorbura, își dădu cu părerea falsul șofer, întinzînd brațul și arătînd o gaură mare ce se căsca în trunchiul noduros și uscat al salciei. Priviți, un băiețel se poate strecura ușor pe-acolo.

Domnul Fridrich manevră barca cu motor și aceasta, străpungînd frunzișul pletos al salciei, se apropie de scorbura.

Falsul șofer se înalță pe vîrfurile picioarelor și vîrî mîna pînă la cot în scorbura.

— Nu este aici. Scorbura este goală, murmură el cu ciudă, după ce cotrobăi cîteva clipe cu mîna prin trunchiul uscat al salciei.

Domnul Fridrich privi spre Scatiu și îl întrebă pe un ton rece și tăios.

— Prietenul tău se află ascuns undeva pe-aici. Pe- ce-mne un alt truc de-al vostru. Unde e ?

Cu mîinile legate la spate, cu părul ud și căzut pe frunte, Scatiul îi înfruntă privirea cu dîrzenie :

— Vă pierdeți vremea, domnule Fridrich, răspunse el printre dinți. Babușcă nu poate fi găsit...

Slăbănogul ridică brusc mîna ca să-l plesnească peste față. Domnul Fridrich îl opri cu un gest autoritar.

— Nu poate fi găsit ? zîmbi ironic domnul Fridrich, aruncîndu-și privirea pe ceasul-brățară pe care îl purta la mîna. Cum spuneam, totul a durat 40-50 de secunde. Și adăugă, rotindu-și privirea jur-împrejur : Deci Babușcă al dumitale se află aici pe o rază de cel mult 30 de metri. Doar nu o fi „Omul invizibil” a lui Wells...

— Să vă spun eu unde se află băiatul, domnule Fridrich, chicoti triumfător „Chioru”, arătînd spre rădăcinile păroase ce păreau că țîsnesc din trunchiul uscat al salciei, căzînd în cascadă în adîncurile apei... Babușcă este ascuns sub aceste rădăcini...

Domnul Fridrich îl fixă pe Scatiu cu un licăr de admirație în ochi.

— Ingenios, băieți ! Dar, oricum nu merită să pierdem timpul. Spune-i prietenului tău să iasă afa de-acolo.

Un zîmbet disprețuitor flutură pe buzele Scatiului.

— V-am spus că Babușcă nu poate fi găsit.

Domnul Fridrich se răsuci enervat spre „Chioru”.

— Să terminăm odată ! Intră în apă și scoate-l urechi !

— Îndată, domnule Fridrich ! spuse „Chioru”, un ton aproape milităresc, scoțindu-și cămașa. Vă aduc îndată !

Și plonjă în adîncurile apei.

Scatiul îl văzu cum dispare ca o umbră prelună sub rădăcinile păroase ale salciei. Timpul trecea. Apoi deodată, capul „Chiorului” se ivi la suprafața apei. În fața lui se putea citi o mirare fără de margini.

— Băiatul nu se află acolo, spuse „Chioru”, răsflînd din greu, în vreme ce se apropia înotînd spre barcă.

— Caută-l, caută-l sub celelalte sălcii ! strigă furios domnul Fridrich, arătînd cu brațul spre sălcii apropiate. Băiatul trebuie să fie undeva pe-aici. Și adăugă pe același ton, întorcîndu-se spre cei doi complici ai săi. Și voi ce stați ? V-ați instalat în fotolii ca la teatru ?

Biju se repezi și, apucînd o lopățică de pe fundul bărcii, începu să vîslească cu ea, îndepărtînd barca pe urma „Chiorului”.

Timp de o oră, cei patru bărbați cercetară cu atenție fiecare salcie ce se afla în jur. Dar Babușcă dispăruse fără urme. Domnul Fridrich își dădu seamă că cercetările nu mai au nici un rost.

— Cred că băiețelul a șters-o, spuse „Chioru”, în timp ce se urca, șiroind de apă în barca cu motor. Pușcăria înoată pe sub apă mai bine decît niște bîtlani sau decît niște rațe sălbatice...

— Trebuie să recunosc că așa este, interveni pe un ton sarcastic domnul Fridrich, aruncînd o privire întunecată Scatiului. Dar, de fapt, o dată ce l-am prins pe Scatiu, nu prea am mare nevoie de acest Babușcă.

— Și dacă Babușcă ajunge la șantier ? întrebă „Slăbănogul”.

„Chioru” avu un rîs scurt.

— Cu neputință. Băiatul s-a înfundat în pădure. Va ajunge la desigurile de jepi care nu pot fi trecute înot. Și, să zicem că le-ar trece, dincolo îl așteaptă o mlaștină de cîțiva kilometri. Peste cîteva ore se va lăsa întunericul și vor apare țințarii. Îl vor devora pur și simplu. V-am povestit, domnule Fridrich, cum a murit „Profesorul” ucis de țințari pe Ostrovul lupilor. Ha-ha-ha !

Domnul Fridrich îl fulgeră cu privirea.

— Nu prea văd ce-ai găsit de haz în aceasta, spuse el și adăugă, întorcîndu-se spre falsul șofer și spre Biju și arătîndu-le barca părăsită de Babușcă. Luați barca și patrulați pe canal... Este singurul drum pe care Babușcă poate ajunge la șantier. Noi ne întoarcem la stația de pompare.

Spunînd aceste cuvinte, domnul Fridrich nici nu visa măcar că Babușcă se afla la un pas de el, și-i urmări mișcarea cu răsufierea tăiată.

Falsul șofer și „Slăbănogul” părăsiră barca cu motor, trecură în barca cealaltă și se instalară la vîsle.

În curînd cele două ambarcațiuni se puseră în mișcare și părăsiră pădurea inundată îndepărtîndu-se spre canal.

— Rămîi cu bine, Babușcă ! strigă deodată Scatiul cu un glas ascuțit și puternic, în vreme ce barca cu motor părăsea pădurea.

— Rămîi cu bine, Babușcă ! Rămîi cu bine, Babușcă ! repetară ecourile pădurii, stingîndu-se ușor în adîncurile ei, învăluite de întuneric.

Pădurea de sălcii acoperită de ape tăcea.

În curînd, zgomotul făcut de barca cu motor, ca vocile celor care se îndepărtau într-un vaier ușor, răsună să plutească încă multă vreme în liniștea bălării.

Deodată, ramurile lungi și dese ale sălciei pleto începură să se agite și capul lui Babușcă se ivi afișat din frunziș. Spre norocul băiatului, domnul Fridrîk avea o părere foarte proastă despre rezistența și elasticitatea mlădițelor de salcie. O asemenea mlădiță acoperită de frunziș și lungă de 2-3 metri nu însemna mult lucru. Dar de cîteva asemenea mlădițe, strînse la un loc, poate atîrna, fără grijă, un sac plin de cartofi.

În clipa în care Babușcă auzise strigătele disperate ale Scatiului, își făcuse vînt din barcă și agățîndu-se de ramurile atîrnate de un smoc de mlădițe, în mijlocul frunzișului gros și compact, pendulînd, urcînd și coborînd într-o arcuire ușoară și vaporeasă a crengilor, se zbăteau deasupra apei, legănîndu-se în vînt.

Scotînd capul din frunziș, Babușcă ascultă cu uchișoarele ciulite liniștea adîncă a pădurii tulburată, ici și colo, de foșnetele prelungi și mlădioase ale sălciilor cîrmite de vînt.

Apoi începu să coboare din frunzișul sălciei, asemenea unui merișor care se lasă să alunece pe o frunză ghie din vîrfurile catargului pe puntea vasului.

Peste cîteva clipe, Babușcă își dădu drumul din salcie în apă și, înotînd voinicește, se afundă în adîncurile întunecate ale pădurii inundate.

Situația lui Babușcă nu era deloc ușoară. Avea străbătut, înot, o distanță uriașă, pînă la șantier, prin inima unei păduri pustii și sălbătice, presărată la fiecare pas cu sălcii uscate, cu hățîșuri și tufărișuri de pătruns. Dar Babușcă nu spre șantier se îndrepta, spre stația de pompare.

Ba ici, ba colo, pe suprafața întunecoasă și lucioasă, ca de cristal a apei dispăreau la răstimpuri mici pun-

negre, abia vizibile și tremurătoare ca zbaterea unor musculițe.

Pentru un înotător care nu cunoștea balta, aceste micuțe și efemere apariții nu spun mare lucru. Dar băleții din Pradina știu că punctele acelea negre, abia perceptibile pe luciul apei, ascund o primejdie teribilă.

Sînt viperele de salcie care apar din cînd în cînd afară din apă ca să respire. Vai de înotătorul care nu a zărit vipera la timp și înotînd își azvîrle brațul spre ea! O curelușă, jumătate neagră, jumătate portocalie, înnodată și subțire se înalță deodată în fața lui din apă. Un cap teșit, cu ochi pieziși, șuieră mînios. Sărînd pe apă în vîrfurile cozii, vipera de salcie se repede fulgerător și își înfige colții puternici în obraji. Mușcătura ei este mortală.

Singura scăpare este să te scufunzi sub apă. Nici un șarpe, fie el cît de veninos, nu mușcă din apă.

Îndepărtîndu-se de salcia în care stătuse ascuns, Babușcă înota de zor. Gîndul că Scatiul era prizonier la bandiți părea să îi dea aripi. Cu toate acestea, după cîteva azvîrlituri de braț, Babușcă se opri din înot, se scufundă ușor, și deodată țîșni din apă, pînă la brîu, și răsucindu-se în văzduh repede, ca un titirez, își aruncă privirile jur-împrejur. Apoi, recăzînd în apă, într-o ploaie de stropi, Babușcă înotă mai departe.

Tăia cu un foșnet puternic frunzișurile sălciilor pletoase, sărea peste tufișurile înecate, se scufunda în adîncuri, trecînd pe sub trunchiurile cenușii și putrede ale sălciilor uscate, răsturnate în apă.

Culoarele de trecere deveneau din ce în ce mai întortocheate și mai înguste. Babușcă înota de zor. Deodată, în fața lui, răsări un trunchi uscat de salcie strălucind calcinat într-o pîlnie de raze albe, strălucitoare, ca de cretă.

Trunchiul uscat de salcie îi aținea calea, Babușca porni înotînd spre arborele uscat. Se opri la cîțiva pași de el, călcînd apa și cercetîndu-l cu luare-aminte. S-a oprit în vîrfurile trunchiului, printre crengile uscate și încolțite, dar nu se zărea nimic.

Deodată, Babușca se scutură ușor. Numai părul lui se ciufulise și ochii lui verzi și pieziși mai răsăreau deasupra apei. Sus, într-o mică scorbura neagră, Babușca zărea o străfulgerare scurtă, fosforescentă. Era vipera de salcie.

Babușca își aruncă pentru o clipă privirea în urmă. Ca să ocolească trunchiul de salcie, trebuia să se întoarcă. Nu putea trece de el nici pe sub apă. O îngrămăditură de crengi uscate, încolțite ca un gard viu îi ațineau calea.

Babușca înțelese că trebuie să primească lupta.

Se scufundă din nou în apă, pînă în dreptul ochilor, plutind nemișcat asemenea unui crocodil.

Cu privirea ațintită spre mica scorbura neagră, trase aer pe nări și, suflînd în apă, începu să bolborosească. La început ușor, apoi din ce în ce mai puternic și mai repede.

Două puncte mici, verzi, fosforescente se apropiară în întunericul scorburii.

Babușca bolborosea din ce în ce mai repede și mai puternic. Și, deodată, dispăru fulgerător sub apă. Ceva ca un cerc negru se desfăcu și sări afară din scorbura, filfii în văzduh și căzu cu un plescăit scurt în apă, chiar în locul unde cu o frîntură de clipă mai înainte se aflase capul băiatului.

Enervată de bolboroseala lui Babușca, vipera ieși din scorbura la atac. Deodată prada îi scăpase. Se ridică mînioasă în vîrfurile cozii, deasupra apei, fluierînd prelung și ascuțit.

Babușca răsări din adîncurile apei la cîțiva pași de ea. Apoi ușor, abia mișcîndu-și brațele, începu să

dea roată, fixînd-o încordat cu privirea lui verde și piezișă. Ridicată în coadă deasupra apei, dreaptă ca o lumînare, cu capul țesit, vipera se răsucea după el, ca floarea-soarelui după soare, fluierînd, sîsîind, aruncîndu-și, din cînd în cînd, capul fulgerător spre el.

Babușca înota în cerc, apropiindu-se din ce în ce mai mult de ea.

Și, deodată, sărind cu iuteala unei pietre azvîrlită peste apă, vipera de salcie se năpusti asupra lui Babușca.

Dar colții ei nu-l întîlniră. Babușca dispăruse. Vipera de salcie se pregăti să se înalțe din nou în văzduh, dar, în clipa următoare, smucită de o mîna nevăzută, dispăru în adîncurile apei.

Se făcu liniște.

Trecură aproape două minute. Apoi capul lui Babușca răsări deasupra apei și băiatul o porni, înotînd repede, spre trunchiul sălciei uscate. Ajuns acolo, sări din apă și, prinzîndu-se de un ciot, își făcu vînt și sări grăbit peste îngrămăditura de crengi care îi ațineau calea.

În urma lui, trupul neînsuflețit al viperei de salcie, se ridica încet, încet la suprafața din adîncurile limpezi ale apei.

Capitolul 3

Barca cu motor a domnului Fridrich se apropia, duind ușor cu farurile aprinse, de scara de beton a stației de pompare.

Scatiul stătea în picioare, cu mîinile legate la spate, privind încordat spre masiva clădire de cărămidă roșie, ce răsărea încet, încet în fața lui în noapte, vibrînd parcă în vuietul înăbușit al mașinilor care pompau apa.

— Deși toată lumea încearcă să mă tragă pe sfoară spuse cu o veselie ciudată domnul Fridrich, în vreme manevra volanul, eu știu să mă țin de cuvânt. După cum vezi, pompele funcționează, băiete !

„Chioru“ trecu pe lângă el și se instalează pe botul de tablă al bărcii.

— Frumoasa doamnă a încercat să-mi închidă ușa în nas, continuă, pe același ton, domnul Fridrich, manevrând volanul. A trebuit să o ameninț că-i voi arunca conducta principală în aer ca să deschidă ușa. Drăguț gazdă, nu găsești ?

Scatiul privea drept înaintea sa, fără să coboare privirea spre cel care vorbea.

— Face și tovarășa ingineră ce poate. Când o apară nenea Vlad, lucrurile or să se cam schimbe. Să vedeți.

Domnul Fridrich opri motorul și chicoti ușurel :

— Nenea Vlad ? Dar cine-o mai fi și acest domn A opta minune a lumii ?

Scatiul nu îi răspunse. Își mușcă buzele în tăcere.

— Ah, înțeleg, continuă cu aceeași veselie domnul Fridrich. Socotești că prietenul tău Babușcă a străbătut pădurea de sălcii inundată și mlaștina... Și-acum zboară cu o echipă de polițiști spre noi. Îți faci iluzii, băiete Simple iluzii.

Ușa de intrare a stației de pompare se deschise. „Ciupitu“ apăru cu pistolul-mitralieră în mână și coborî repede scările care duceau spre apă, apărându-și ochii cu brațul celălalt de lumina orbitoare a farurilor.

„Chioru“ trecu pe lângă domnul Fridrich și, sărind pe botul bărcii cu motor, îi azvârli frânghia :

— Prinde-o „Ciupitule“ ! Ce se-aude pe-aici ? Totul e în regulă ?

„Ciupitu“ lăsă pistolul-mitralieră jos și începu să lege frânghia petrecînd-o printr-un inel de fier.

— Cucoana asta e cam nervoasă. Pînă la urmă a trebuit s-o leg, deși nu cred că vom găsi ceva să îi legăm și gura. Văd că pe unul l-ați prins. Dar haima-naua ailaltă, cu ochii pieziși, unde e ? L-ați curățat ?

Domnul Fridrich sări din barcă pe scară și privi cu dezgust spre omul care lega frînghia la picioarele sale. Apoi făcu semn Scatiului, cu mîna lui înmănușată, să coboare din barcă.

— E rîndul tău, băiete. Vino !

Scatiul coborî din barcă și, ținut ușor de mînă, de către domnul Fridrich, pătrunse în clădirea stației de pompare.

În mijlocul încăperii, în vuietul mașinilor care lucrau din plin, tînăra ingineră stătea legată de un scaun.

— Tocmai mă întrebam cînd o să vă întoarceți, domnule Fridrich, striga pe un ton mînios tînăra femeie, zbatîndu-se ușor în legăturile care o fixau pe scaun.

Domnul Fridrich o salută cu o politețe reținută, ușor ironic :

— Mă bucur că-mi purtați de grijă, doamnă. Ați fost, desigur, neliniștită pentru soarta mea.

— Nu, ripostă tînăra femeie, pe același ton. Am vrut numai să aflu unde aveți de gînd să ajungeți, dumneavoastră și brutele care vă însoțesc.

„Chioru“ intrase și el în clădirea stației de pompare și acum stătea nemișcat, cu pistolul-mitralieră în mînă, în spatele domnului Fridrich.

Domnul Fridrich o fixă zîmbind pe tînăra ingineră.

— Adevărul este, doamnă, că aveți prea mult temperament pentru o acțiune de informații... În rest lucrăm și noi ce mai putem găsi pe aici... Dezleag-o, te rog !

„Chioru“ îi întinse pistolul-mitralieră și începu să desfacă legăturile care o fixau pe tînăra femeie de spătarul scaunului.

După câteva clipe, eliberată de frânghiile care ținuseră de spătarul scaunului, tânăra ingineră se ridică în picioare și privi ușor neliniștită spre Scatiu.

— Ce s-a întâmplat cu prietenul tău? Unde e?

— Îmi pare rău, doamnă, interveni repede domnul Fridrich, cred că băiatul acela a făcut o imprudență.

— Adică? Adică, domnule? îl înfruntă tânăra femeie.

— A fugit, pur și simplu. A fugit și s-a afundat înotînd în pădurea Teregova. Nu are nici o șansă să mai scape de-acolo. Nici una...

În clipa aceea ușa de la intrare se deschise, trîntindu-se de perete și „Ciupitu“, cu fața răvășită, năvăli în sala mașinilor.

— A... acolo... se bâlbâi el, pradă unei agitații fără de margini, întorcîndu-se și întinzînd brațul spre ușa deschisă. Se aude... Vine o șalupe...

Domnul Fridrich și „Chioru“ se repeziră afară din încăpere, trecînd val-vîrtej pe lîngă el. Se opriră pe treptele scării de beton, ascultînd încordați liniște noaptea tulburată de gîfîitul mașinilor care lucrau în stație. Undeva departe, pe canal, în adîncul pădurii de sălcii, răsună duduital motorului unei șalupe care se apropia.

— Să fugim, domnule Fridrich! strigă, deodată „Chioru“, întorcîndu-se spre el. Cunosce această șalupe? E o șalupe militară! Înseamnă că băiatul a ajuns la șantier și a dat alarma.

— Idiotule! îi strigă enervat domnul Fridrich. Crezi că poliția este o pisică cu clopoței? Dacă ar știut că sîntem aici ne-ar fi înconjurat în liniște. N-au cum să-l găsească pe cel care a dat alarma?

Chioru se uită la el cu gura căscată.

— Și-atunci, domnule Fridrich? Și-atunci?

Domnul Fridrich făcu un semn energic cu pistolul-mitralieră pe care-l ținea în mînă spre barca cu motor.

— Dezleagă barca și ascunde-o în pădure!

„Chioru“ se repezi să execute ordinul. Fridrich se înapoie în sala mașinilor.

— Doamnă, spuse el pe un ton rece și tăios, apropiindu-se de tânăra ingineră. Vă sosesc oaspeți. Și adăugă, scoțînd cu un gest scurt și nervos piedica armei: Nu știți nimic. Și n-ați văzut pe nimeni. Din clipa aceasta viața băiatului și a oamenilor de sus se află în mîinile dumneavoastră.

Tânăra femeie îl privi îngrozită.

— Ce vreți să spuneți, domnule?

Domnul Fridrich îl împinse pe Scatiu cu brutalitate spre scara cu trepte de fier care ducea în spirală spre încăperile de sus.

— Nu numai a lor, ci și a dumneavoastră, continuă domnul Fridrich, fixînd-o pe tânăra femeie cu ochii lui cei mari, care străluceau metalic. Voi asculta de la fereastra de sus ceea ce veți răspunde militarilor. Fiecare cuvînt în plus vă poate fi fatal. Voi trage prin fereastră... Deci, atenție la text, doamnă!

Împingîndu-l pe Scatiu pe treptele scării în spirală, domnul Fridrich părăsi grăbit sala mașinilor, urmat îndepăroape de „Ciupitu“.

Tânăra ingineră rămase singură, descumpănită, în mijlocul încăperii.

Motorul șalupei care se apropia duduia din ce în ce mai puternic și razele reflectorului ei, pătrunzînd prin ușa larg deschisă, pendulau pe siluetele gigantice, masive ale mașinilor.

Albă la față ca varul, tânăra femeie părăsi încăperea și porni în întîmpinarea celor care soseau. Odată ajunsă afară din clădire, coborî scara și se opri pe ultima ei treaptă, ușor spălată de valuri. Acum șalupe

militară se opri. Era aproape. În pînza tulbure de mină care se revărsa pe punte stătea un bărbat tînăr, fața arsă de soare, îmbrăcat într-o cămașă albă, cu gulerul răsfrînt, peste care purta un vindiac albastru, dintr-o pînză subțire. Purta pantaloni de culoare albă, pantofi de aceeași culoare în picioare. Lîngă el, pe punte, așezat pe picioarele din spate stătea un cîine-lup cu botul ușor ridicat în vînt și urechile ciulite. Îci colo, pe puntea șalupei militare, se zăreau cîțiva ostași stînd nemișcați în picioare cu mîinile încleștate pe a tomate.

Deodată, motorul șalupei militare se opri brusc, ea începu să se apropie încet, încet de tînăra femeie despicînd cu un foșnet mătăsos apa.

— Bună seara, tovarășă ingineră! i se adresă tinerei inginere, pe un ton prietenos, bărbatul de pe puntea șalupei. Mă numesc Vlad.

— Bună seara, tovarășe Vlad. Cu ce vă pot fi de folos?

Deodată cîinele-lup, ce se afla pe punte, se ridică de jos în patru labe și dînd din coadă începu să latre vesel și puternic spre ferestrele de sus ale stației de pompare.

— Astîmpără-te, Spic! îl dojeni Vlad, aplecîndu-se deasupra cîinelui-lup și trăgîndu-l ușor de urechi, după care se întoarse din nou spre tînăra femeie. Doi băieți din Pradina, Scatiul și Babușcă, au pornit ieri dimineață într-o barcă spre dumneavoastră. Aveau asupra lor doi saci cu alimente. Nu s-au mai întors. Sînt aici.

O peliculă subțire de sudoare îmbrobona obrajii tinerei femei.

— Scatiul și Babușcă? întrebă ea cu un glas stîm. Doi băieți din Pradina?

În clipa aceea, atitudinea lui Spic se schimbă brusc. Privind spre ferestrele întunecate ale clădirii, cîinele

începu să mîrîie puternic, dezvelindu-și colții albi strălucitori.

Vlad păru că își aruncă privirea în treacăt spre Spic și-apoi, întorcîndu-se din nou spre tînăra femeie, întrebă fixînd-o cu atenție:

— Locuiește cineva acolo sus?

Broboane mici de sudoare străluceau pe fruntea tinerei inginere.

— Mecanicii... se bîlbîi ea ușor... la etajul de sus sînt dormitoare mecanicilor...

Vlad o privi drept în ochi.

— Aha! Am înțeles despre ce este vorba, tovarășă ingineră, spuse el, schimbînd deodată vorba. S-ar putea ca flăcării noastre să ajungă în noaptea aceasta aici. Așa am să mă întorc.

O licărire de speranță străluci în ochii femeii.

— Vă întoarceți? Cînd?

Privirea lui Vlad păru să se furișeze o clipă spre ferestrele întunecate ale clădirii.

— Am de rezolvat o problemă complicată... Foarte complicată... Înțelegeți?

Tînăra femeie privi lung spre fața energică cu un aer ușor enigmatic a lui Vlad.

— Oricum, vă doresc succes...

— Deci, pe cîrînd, tovarășă...

— Stela, adăugă ea, simplu. Vă aștept.

Vlad se întoarse liniștit și făcu un semn cu mîna spre pilotul șalupei a cărei siluetă se contura în cabina de comandă. Motoarele șalupei începură să duduie puternic și, într-un dlocot de apă înspumată stîrnit de valice, șalupea militară începu să se îndepărteze de scara de beton. Vlad privi cîteva clipe silueta zveltă a tinerei femei, ce se estompă încet, încet, într-o pînză tulbure și neaoasă de lumină. Urmă de spic, coborî repede în interiorul șalupei.

La întoarcerea lui, un subofițer care stătea la o masă în fața unui aparat de radio-emisie-recepție se uita în picioare :

— Fă-mi urgent legătura cu „Stăvilarul“ ! îi spuse grăbit Vlad. Bandiții se află în clădirea stației de pompă și îi țin ostateci pe toți. Deocamdată nu pot acționa direct... Viața celor care se află în clădire este în pericol de un fir de păr. Trebuie să-i facem pe bandiți să creadă că am plecat...

Subofițerul se așeză din nou la masă și, potrivit planului, începu să manevreze butoanele.

Șalupea prindea viteză, în zgomotul puternic al motoarelor care creșteau mereu.

În clipa aceea, din adâncurile pădurii de sălcii, aparuse o umbră ce se îndrepta, tăind apa pieziș spre șalupe care părăsea stația de pompă. Era Babușcă. Ajuns la mal, se opri.

— Nene Vlad ! strigă el, agitănd brațul în jocul valurilor spumate de trecerea șalupei... Opriți-te !

Vuietul infernal al motoarelor șalupei îi acoperi șoptirile.

Ea trecu la câțiva metri de el, strălucind în lumina reflectoarelor ca o nălucă fosforescentă, argintie. Începu să se îndepărteze pe canalul învăluit în beznă.

Babușcă rămase singur în vârtejul valurilor neclare ca smoala, ce se învolburau în întuneric, spărgându-se cu un vuiet surd, sacadat, departe în scorburile pădurii. După ce privi câțiva clipe în urma șalupei, Babușcă se întoarse și porni înotînd spre stația de pompă.

În clipa aceea ușa de la intrarea stației de pompă se deschise și „Ciupitu“ apărură cu pușca de vânătoare în mână.

— Grăbește-te, „Chiorule“ ! strigă el, apropiindu-se de prima treaptă a scării de beton...

Babușcă se scufundă în adâncuri.

— Ce strigi, mă, așa ? îl întrebă „Chioru“, apărînd de după clădirea stației de pompă în barca cu motor, lopătînd cu putere... Unde arde ? Ce arde ? S-au dus militarii, nu ?

Capul lui Babușcă răsări încet, din apă, la pîciorul scării. Ascultă.

— Domnul Fridrich este de părere s-o ștergem... strigă „Ciupitu“ spre cel care se apropia, lopătînd, de mal... Crede că militarii s-au retras, pînă cînd le vin în ajutor ca să poată înconjura stația de pompă... Deștepți' ăla cu oînele se pare că a mirosit cum devine chestia...

„Chioru“ azvîrli lopățica în barcă și sări pe treptele scării de beton.

— Pe puști îl luăm cu noi... Dar cu inginera ce facem ? O lichidăm ?

Omul cu fața vînată ridică din umeri.

— Cam așa aș face... dar știu eu ce e în capu' lui ?

„Chioru“ legă barca cu motor de un inel de fier.

— Cînd plecăm ?

— Chiar acu'. Domnul Fridrich așteaptă barca.

Vorbind, cei doi răufăcători dispărură grăbiți în clădirea stației de pompă.

Babușcă își dădu seama că nu mai are nici o clipă de pierdut. Trase aer în piept și dispăru în adâncuri. Trecu aproape un minut. Apoi el sări din nou din apă și se apropie înotînd de pîciorul scării de beton, trîgînd după el o pînză lungă și grea de „mătasea broaștei“, o iarbă fină ca o dantelă, gelatinoasă și mai alunecoasă decît gheața. O dată ajuns pe scară, Babușcă începu să desfacă pînza de „mătasea broaștei“ împrăștînd-o pe treptele de beton ale scării.

Chiar dacă domnul Fridrich ar fi cercetat toate dicționarele științifice din lume, nu ar fi găsit, printre multe efecte cunoscute, ceea ce se poate numi „efectul

de mîzgă“. Cei care au avut de-a face cu stăvilarii diguri de beton au aflat pe propria lor piele că este bine să calci pe lespezile cu „mătasea broaștei“. Singur pas, și ești pierdut. Sub tălpile pantofilor tăi crescute o pereche de patine, picioarele îți fug unul în parte, iar celălalt aiurea, și, pierzîndu-ți echilibrul, izbîndu-te năpraznic de treptele de beton.

Odată treaba isprăvită, Babușcă se ascunse în spațiul ușii, lipindu-se cu spatele de perete și, punînd două degete în gură, scoase un fluierat.

După cîteva clipe de tăcere, un tropăit de pași sună în interiorul clădirii și domnul Fridrich, cu piciorul în mînă, urmat de cei doi complici ai săi, se năpustiră val-vîrtej afară pe ușă.

Dar abia coborîseră primele trepte, cînd pămîntul zbură de sub picioare și toți trei se rostogoliră pe scările claie peste grămadă în zăngănitul armelor care le stăpîniseră din mîini.

Dintr-un salt Babușcă pătrunse în sala mașinilor.

— Unde-i Scatiul ? strigă el, zăbind-o pe tînăra gineră care îl privea înmărmurită, ținînd mîna rezemată de balustrada scării, în timp ce se avînta spre ea.

— Este încuiat sus... A doua cameră pe culoar dreapta, răspunse aproape mecanic tînăra femeie, fugea ușor din calea lui Babușcă, care zbură ca un vînt. Cu un salt lung, fantastic, Babușcă sări pe scara de fier și se avîntă spre încăperile de sus. Ajuns sus, pe culoar, se avîntă spre camera în care se afla încuiat Scatiul. Din fericire, bandiții lăsaseră cheia în broașta Babușcă răsuci cheia și se azvîrli cu umărul în ușă, trînd-o de perete.

— Am sosit, Scatiule, strigă el... năpustindu-se în încăpere.

— Babușcă ! strigă bucuros Scatiul, din vîrfurile de fier suprapuse dînd cu ochii de prietenul său. Tu ai fluierat adineauri ? Cum ai ajuns aici ?

Afară, pe culoar, răzbăteau strigătele și tropăitul pașilor celor trei bărbați care urcau în fugă scara de fier.

— Vin ! Urcă scara ! strigă înăbușit Babușcă, privind cu un aer încolțit spre fereastra zăbreilită a încăperii. Pe-aici nu putem ieși. Ce facem ?

Dintr-un salt, Scatiul sări din pat lîngă el.

— Lîngă scară, pe culoar, sînt niște butoaie goale de motorină ! strigă el, făcîndu-i semn lui Babușcă să-l urmeze. Vino. Să încercăm să-i oprim.

Într-adevăr, pe culoar, în apropierea scării, înșirate lîngă perete se zăreau cîteva butoaie din tablă groasă de fier. Ajunși afară din cameră cei doi băieți se repeziră într-acolo. Tropăitul pașilor și gîfîitul celor trei bărbați care urcau scara erau acum aproape.

Ajutat de Babușcă, Scatiul răsturnă un butoi și îl rostogoli repede spre marginea scării.

— Hai, dă-i drumul, Babușcă ! strigă el, opintindu-se cu umărul în butoi și făcîndu-i vînt... Masiv și greu, împins de cei doi băieți, butoiul se rostogoli și căzu pe prima treaptă cu un zgomot infernal ca de butoi pe nicovală.

Se opri pentru o clipă, ezitînd, speriat parcă de pandura abruptă ce se căsca sub el, ușor, balansîndu-se cînd în față, cînd în spate...

— Înapoi ! strigă îngrozit domnul Fridrich, dînd cu ochii de butoiul ce sta gata, gata, să se prăvale asupra lor... Înapoi ! O să ne rupă picioarele !

Și cei trei bărbați se năpustiră val-vîrtej în jos, pe scări.

Parcă trezit din somn din strigătele lor, butoiul sări repede două trepte, se poticni pentru o clipă de balustradă și-apoi cu un huruit asurzitor se năpusti pe scara de fier în spirală în urmărirea celor trei. Jos, răsunară strigătele celor care săreau la o parte din calea lui.

Huruitul infernal al butoiului încetă brusc și dată se făcu liniște. Apoi un bubuit ca de tunet cutură clădirea. Butoiul străbătuse sala mașinilor și oprise izbit năpraznic de un perete.

Scatiul și Babușcă tocmai se pregăteau să răstoare un nou butoi și să îl împingă spre marginea scării când de jos, din sala mașinilor, răsună vocea puternică, fâșmos timbrată a domnului Fridrich.

— Hei, voi cei de sus! Astîmpărați-vă și cobori scara... Altfel urcăm noi la voi acolo sus! Și de data aceasta nu o să venim singuri! Predați-vă! Nu aveți pe unde fugi!

Cei doi băieți încremeniseră cu mâinile pe butoiul gol de motorină.

— Tovarășă ingineră, șopti deodată Scatiul de la ușa de nind alb la față ca varul.

Babușcă făcu un salt și, lipindu-se cu spatele de perete, privi în jos, pe scară spre sala mașinilor.

— Crezi că o va împinge în fața lor, pe scară, tovarășă ingineră?

Scatiul se lipi cu spatele de perete, alături de el.

— N-ai auzit ce-a spus domnul Fridrich?

— Și-atunci, ce facem?

Scatiul își aruncă privirea de-a lungul culoarului slab luminat.

— N-avem pe unde fugi, Babușcă... Toate ferestrele sînt zăbrelete...

Pe scară nici vorbă... Deodată ochii verzi și pielea lui Babușcă scînteiară puternic.

La piciorul scării de fier, domnul Fridrich păru să piardă răbdarea. Puse un picior pe prima treaptă și, ridicînd capul, strigă:

— Hei, băieți! Fiți inteligenți! Nu aveți nici șansă de scăpare! Coboriți!

După cîteva clipe de tăcere, huruitul asurzitor al unui butoi, care se prăvălea pe trepte, cutremură sca-

Domnul Fridrich sări într-o parte speriat, în vreme ce butoiul, părăsind scara, se rostogoli greoi în sala mașinilor și se opri în perete.

Domnul Fridrich se întoarse ușor enervat spre tinăra ingineră care stătea la cîțiva pași de el, încadrată de „Chioru” și de „Ciupitu”.

— Doamnă, spuse el pe un ton acru, sînt foarte surprins și micuții dumneavoastră compatrioți se dovedesc neînțelegători... Regret, dar sînt nevoit să vă folosesc drept scut... Și adăugă arătînd cu un gest spre scară. Vă rog, după dumneavoastră, doamnă!

Tinăra femeie îi aruncă o privire plină de dispreț.

— Sînteți un ticălos, domnule Fridrich! M-ați convins că sînteți capabil de orice...

Domnul Fridrich se înclină ușor, vădit enervat.

— Vi se pare. Pădurea mișună de militari, doamnă. Probabil că în două-trei ore, clădirea va fi înconjurată. Și acești doi copii mă țin pe loc...

Omul cu fața vînată o împinse cu brutalitate pe tinăra femeie spre scară și strigă spre cei doi de sus agînd pușca de vînătoare deasupra capului.

— Scatiule și Babușcă, sau cum naiba vă cheamă, vedeți că vine tovarășă inginer! Să nu-i rupeți picioarele, că dați de dracu...

Tinăra ingineră începu să urce scara de fier urmată de aproape de cei trei bărbați. Ajuns în mijlocul scării, întregul grup se opri. Un butoi masiv de fier stătea nemișcat aproape de marginea scării.

— Sînt după butoi, șefule... Or să-i dea drumul, strigă „Chioru”, ducînd pistolul-mitralieră la ochi. Ascuns în spatele tinerei femei, domnul Fridrich îl opri cu un gest.

— Lasă prostiile! Avem nevoie de ei vii. Oricum nu au cum să ne scape. Și adăugă, împingînd-o ușor înainte pe tinăra femeie:

— Înaintați! Curaj, doamnă! Curaj!

Tînăra ingineră urcă repede treptele de fier și opri sus, la capătul scării. Aruncîndu-și o clipă privirea spre butoiul masiv, pătat cu păcură, se întoarse spre bărbatii care așteptau pe scară și spuse, pe un ton udisprețuitor :

— V-ați speriat de pomană, domnilor ! Băieții sînt aici !

Domnul Fridrich se repezi ca turbat înainte trepte.

— Nu sînt ?! urlă el la tînăra ingineră. Cum sînt ?!

„Chioru“ îl ajunse gîfîind din urmă :

— Vă spun că nu aveau pe unde să scape. Toate încăperile cu ferestrele zăbrelete. S-au ascuns sub în vreo cameră...

— Căutați-i ! strigă domnul Fridrich pradă u mari agitații.

„Chioru“ și „Ciupitu“ se repeziră pe culoar.

— Sînt aici, strigă triumfător „Chioru“, încercușă camerei în care Babușcă îl găsise pe Scatiu. S-au cuit înăuntru !

— Spargeți ușa ! ordonă domnul Fridrich. Repe domnilor ! Fiecare minut contează acum !

„Chioru“ și „Ciupitu“ se traseră cîțiva pași și, cîndu-și vînt, se repeziră în ușă. Lovitura fu năprnică. Ușa trosni din balamale, dar rezistă.

Domnul Fridrich se repezi la „Chioru“ și, smîgîndu-i pistolul-mitralieră din mînă, îndreptă țeava spre broască și apăsă pe trăgaci. O rafală lungă, sacadată cutremură culoarul.

Așchii de lemn zburau prin norișorii de fum a ce se înălțau spre becul galben, anemic, atîrnat pe loar.

Cu o lovitură scurtă de picior, domnul Fridrich deschise ușa care se trînti de perete.

— Ieșiți afară ! strigă el furios, în vreme ce pistolul-mitralieră cu țeava fumegîndă încă îi tremura în mîini.

Și, deodată, încremeni.

În încăpere nu se zărea nimeni. „Chioru“ își lungi gîtul peste umărul domnului Fridrich și spuse cu o voce stinsă :

— Nu sînt aici ! Or fi în camera cealaltă.

Domnul Fridrich răsuci încet, încet capul spre el și, privindu-l cu scîrbă, spuse cu un glas istovit, în vreme ce lăsa mîna în care ținea pistolul-mitralieră să-i cadă inertă de-a lungul trupului.

— În camera cealaltă ?... Erau în al doilea butoi, idiotule... Acuma sînt în barcă și vîslesc spre pădure...

„Chioru“ smulse pistolul-mitralieră din mîna lui și, urmat de omul cu fața vînată, se repezi pe urmele celor doi fugari.

Domnul Fridrich avea dreptate. În clipa în care ochii verzi și pieziși ai lui Babușcă începură să strălucească, Scatiul îi urmări privirea și înțelese îndată despre ce era vorba. În apropierea lor, lîngă zid, se afla un butoi de aluminiu, al cărui capac de tablă cineva îl rezemase de perete.

Scatiul știa că era singura cale care le mai rămînea. Trebuia să o încerce. Ca la un semnal, se repeziră amîndoi deodată spre butoiul de aluminiu. Peste un minut, înghesuiți în butoi, cu mîinile încordate pe capac, zburau pe scara de fier spre sala mașinilor, trecînd neobservați pe sub nasul domnului Fridrich și a celor doi complici ai săi.

După ce butoiul de aluminiu se oprise izbindu-se năpraznic de perete, Scatiul și Babușcă rămăseseră nemișcați, cu urechile ciulite, cu răsufllarea tăiată.

Apoi auziră cum pașii și vocile celor din sala mașinilor se îndepărtează, undeva spre încăperile de sus ale stației de pompare.

Babușcă desfăcu ușor capacul și ieși primul afară din butoi. Scatiul îl urmă. Dintr-un salt străbătură sala mașinilor, și, zburînd pe ușa afară, săriră din capul scării de beton, peste trepte, drept în apă.

În clipa aceea, „Chioru” și omul cu fața vînată își făcură apariția în ușa stației de pompare. Cu armele în mâini, gata să tragă, scrutară cu atenție întinderile pădurii de sălcii cufundate în întuneric.

— Au șters-o, mîrîi „Chioru”, punînd cu un gest mînios piedica la armă...

— Pe ăștia nu-i poți prinde ziua, dar pasă-mi-te noaptea!

Omul cu fața ciupită de vărsat lăsă arma la picior și rînji spre celălalt:

— Nu m-ai ascultat, șefule, ce să-ți fac? Atunci în pădure trebuia să le fi venit de hac... Dacă o să ne rupem gîtul, tot de la puștii ăștia doi o să ni se tragă... Ai să vezi?

— Ajunge cu pălăvrăgeala! spuse domnul Fridrich, apărînd deodată în spatele lor și împingînd-o în fața lui pe tînăra ingineră... Părăsim stația de pompare! Pregătiți barca!

„Chioru” privi nedumerit.

— Și o luăm și pe doamna?

Domnul Fridrich îl fixă ironic.

— Da, și pe doamna, ca ostatecă! Dacă militari dau peste noi, nu vor îndrăzni să tragă. Putem parla menta. Ai înțeles?

Tînăra ingineră își mușcă buzele.

— Vă faceți iluzii, domnule Fridrich, spuse ea apoi înfruntîndu-i privirea. Dacă, într-adevăr, militarii înconjoară balta, cu mine sau fără mine, nu veți putea trece de ei. Vă complicați numai situația...

Domnul Fridrich avu un rîs nervos, după care adăugă pe un ton poruncitor:

— Nu v-am cerut să vă gîndiți în locul meu! Vă rog, doamnă inginer, să luați loc imediat în barcă. Plecăm!

Tînăra femeie trecu pe lîngă „Chioru” și, sprijinindu-se de umărul omului cu fața vînată, care lipise barca cu motor de piciorul scării, se urcă în ea...

— Și cu mecanicii închiși jos, ce facem, domnule Fridrich? se interesă „Chioru”.

— Lasă-i în plata domnului, spuse grăbit domnul Fridrich, urcîndu-se la rîndul său în barcă și instalîndu-se la volanul ei. Cu sau fără ei, mutrele voastre sînt oricum cunoscute militarilor. Cît despre mine, nici unul din ei nu m-a văzut la față. Hai, domnilor, nu avem timp de pierdut. Urcăți-vă în barcă odată!

Omul cu fața vînată dezlegă barca ajutat de „Chioru” și, făcîndu-i vînt în larg, săriră la rîndul lor în ea. Motorul bărcii începu să duduie din ce în ce mai puternic, farurile se aprinseră și barca, prinzînd viteză, se pierdu în întunericul adînc al pădurii.

— Au luat-o cu ei pe tovarășa inginer, îi șopti îngrijorat Scatiul lui Babușcă, în vreme ce începu să înoate spre stația de pompare... Ne-au lăsat barca... Trebuie s-o luăm și să ajungem repede la nenea Vlad. Dă-i bătaie, Babușcă!

Apropiîndu-se de stația de pompare, cei doi băieți se cățără din nou pe treptele scării și se repeziră spre barca care îi aștepta cu vîslele fixate în straplazine.

— Mîinile sus și nici o mișcare! auziră, deodată, o voce poruncitoare la spatele lor.

Neîndrăznind să întoarcă privirile Scatiul și Babușcă ridicară încet mîinile deasupra capului.

— Și-acum... întoarceți-vă! continuă vocea pe același ton... și fără trucuri; Scatiule și Babușcă... Vă cunosc eu!

Scatiul și Babușcă întoarseră încet privirile spre ce care le vorbea. În ușa stației de pompă stătea un bărbat îmbrăcat într-o salopetă, ținând în mână un revolver cu țeava îndreptată spre ei.

— „Prințul“ ! strigară, deodată, bucuroși, dar și uluiți cei doi băieți, recunoscându-l... Nenea Preda.

Preda era ofițerul de securitate care jucase rolul „Prințului“ și care fusese salvat în ultima clipă din ghiarele „Chiorului“, datorită Scatiului și lui Babușcă.

— Ce mă priviți așa ? izbucni într-un râs voios Preda, în vreme ce vîra revolverul în buzunarul salopetei. Eu sînt... da... „Prințul“ în carne și oase !

Scatiul și Babușcă continuau să-l privească cu gură căscată. Nu pricepeau nimic.

— Tocmai acum noi... băigui Scatiul aruncînd o clipă privirea în direcția în care dispăruse nu de mult barca cu motor. Păi, adineauri, tovarășa inginer...

— Au luat-o ostatec ? continuă să rîdă Preda... Vreți să spui pe ofițerul de securitate, tovarășa Elena ? Este simplu, băieți... I-am întins o cursă domnului Fridrich. Și Fridrich a căzut în ea.

În clipa aceea, undeva, în adîncurile pădurii de sălcii, răsună duduitul motoarelor șalupei militare care se întorcea.

Peste cîtăva vreme, șalupa ieși din pădure și se apropie de stația de pompă, învăluind-o în focul orbitor al reflectoarelor sale. Pe puntea șalupei, cei doi băieți îl zăriră pe Vlad și pe Spic. Alături de ei stătea o femeie tînără, îmbrăcată în pantaloni negri, și într-o canadiană subțire de mătase de culoare albastră.

Zărindu-și prietenii pe scara de beton a stației de pompă, cîinele-lup se sprijini cu labele din față de corzile de frînghie care împrejmuiau puntea și începuse să latre vesel și zgomotos.

Cînd șalupa acostă la piciorul scării de beton, cei doi băieți strigară „Spic !“ și, sărind spre corzile de frînghie, îl prinseră.

Vlad îi salută pe cei doi băieți cu un gest ușor, parcă nedorind să tulbure întîlnirea dintre cei trei prieteni, după care o ajută pe tînăra femeie care îl însoțea să coboare de pe șalupă pe scară.

— După cum vedeți, tovarășa ingineră, îi spuse zîbind Vlad, micul dumneavoastră concediu s-a încheiat. Vă puteți lua înapoi, în primire, stația de pompă. O vreme va mai trebui să lucrați cu „mecanicii“ noștri. Sper să nu vă facă greutăți. Sînt absolvenți ai Institutului politehnic.

Tînăra femeie îi întinse cu un gest prietenesc mîna.

— Deși nu pricep nimic din ce se întîmplă, după zgomotul motoarelor îmi dau seama că totul merge bine aici... La revedere, tovarășe colonel.

Și tînăra femeie, adevărata ingineră a stației de pompă, se despărți de Vlad, intrînd repede în clădirea stației de pompă.

Vlad și Preda se urcară pe puntea șalupei militare.

— Totul merge așa cum ați prevăzut, tovarășe colonel, îi raporta Preda... Fridrich a interceptat mesajul radio transmis de dumneavoastră, prin care cereați ajutoare să înconjurați stația de pompă și a fugit, luînd-o ca ostatecă pe tovarășa căpitan Elena...

Vlad făcu un semn pilotului din cabină să pornească șalupa și continuă, cu un aer mulțumit :

— Am dat dispoziție tuturor posturilor noastre de pîndă să-l lase să treacă... În situația creată va lua legătura cu „Cardinalul“ pentru a cere instrucțiuni... E timpul să știm cine se ascunde sub acest misterios personaj...

Vlad îl privi pe Preda și se apropie de cei doi băieți.

— Și-acum, băieți, spuse el pe un ton vesel, mă lăsați-l pe Spic și povestiți-mi peripețiile voastre cu domnul Fridrich... Cred că aveți ce să-mi povestiți... Nu-i așa ?

Șalupa militară prinse viteză, secerînd cu razele subțiri și scînteietoare ale reflectoarelor sale scorburi groase și uscate de sălcii învăluite în beznă.

Nimeni din cei de pe punte nu știa însă că marea aventură a Scatiului și a lui Babușcă abia începea.

Capitolul 4

Cocoțat pe acoperișul casei, brigadierul Dumitru tatăl lui Babușcă, instala o antenă de televizor bătînd de zor cu ciocanul. Jos, sub streșina casei, se vedea Babușcă, iar lîngă el, așezat pe picioarele din spate, clipea pînd din cînd în cînd cu o resemnare filozofică, stătea Spic.

Trecuse o săptămînă de cînd, părăsind stația de pompare Terogova și urcîndu-se în șalupa militară, cei doi băieți se întorseseră în sat.

După ce șalupa militară oprise undeva pe Dunăre la marginea satului Pradina și Scatiul și Babușcă coborîră de pe punte în barca lor, Vlad le spuse :

— Este mai bine să ne despărțim aici, băieți. Nimeni nu trebuie să știe ce s-a întîmplat la stația de pompare. Deși nu cred că domnul Fridrich o să mă aibă chef să mai dea ochii cu voi, vi-l las pe Spic. Își cunoaște meseria... Nu vă deplasați năcăieri fără ca Spic să vă însoțească... În rest, veți spune la toată lumea că niște militari v-au încredințat un cîine-lup reformat...

La început apariția uriașului cîine lup stîrnise o mare vîlvă în sat. Dar cicatricea vizibilă pe care Spic o avea în dreptul pieptului făcu ca versiunea oferită de cei doi băieți să fie crezută. Ziua, cînd Scatiul lucra în port, Spic își petrecea vremea cu Babușcă. Seara însă, Scatiul îl lua cu el, în căsuța lui de la marginea satului, unde locuia împreună cu mama sa.

Brigadierul Dumitru deși nu avea nimic împotriva lui Spic, îi cam prinsese frica. Cu cîteva zile în urmă, scos din sărite de o șotie de a lui Babușcă, ridicase brațul ca să-l lovească. În clipa următoare, o arătare cenușie țîșni ca un fulger din mijlocul bătăturii și, izbindu-l în piept, îl răsturnă pe spate. Cînd brigaderul Dumitru se dezmetici, văzu uriașul cîine-lup instalat cu labele pe pieptul lui, mîrîind ușor spre el și arătîndu-i colții albi și înspăimîntători.

Abia intervenția lui Babușcă îl scăpă din încurcătură. În rest „Lupul“, cum îl botezase Dumitru, se arătă blînd și prietenos.

— Hai, Babușcă, aruncă sîrma ! Ce stai ? ! îl apostrofă Dumitru din vîrfurile acoperișului, lăsînd jos ciocanul și întorcîndu-se spre el. Ori vrei s-o ștergi iar după alde Scatiul ? Și alungă capra aia ! Nu vezi că mă-nîncă prunul ?

Într-adevăr, o căpriță albă, lăptoasă, cu ciuboțele negre se rezemase, în două picioare, de tulpina subțire a unui puiet de prun sădit în mijlocul bătăturii, și începuse să îi foarfece frunzele.

Babușcă alungă capra și-apoi, luînd-o la fugă, azvîrli sîrma ca pe un lasso, pe acoperiș. Dumitru prinse colacul de sîrmă, îl desfăcu și se puse liniștit pe treabă.

De fapt tatăl lui Babușcă intuise bine situația. În dimineata aceea, cînd Scatiul trecuse pe la el și i-l lăsase pe Spic, Babușcă îi promisese să vină să-l ajute la îmbarcarea călătorilor pe vasul de pasageri „Vulturul“.

Vasul fluvial trebuia să sosească din clipă în clipă și Babușcă stătea ca pe ace.

Deodată, undeva departe pe Dunăre, răsună vuietul răgușit al sirenei vasului fluvial. Babușcă, ținând capătul de sîrmă în mînă, se răsuci fulgerător.

Pe Dunărea învăluită într-o lumină de amiază blîndă și albastră, apăruse o mare pasăre albă. Era vasul de pasageri.

Parcă presimțind ceva, brigadierul Dumitru, cocoțat pe acoperiș smuci de cîteva ori de sîrmă, ca să se convingă că Babușcă se află la locul său, și strigă :

— Știu eu ce e în capul tău, băiete. Îți place să umbli teleleu de colo pînă colo. Mai lasă-l pe Scatiul ! Nu o să moară NAVROM-ul fără tine !

„Vulturul“ se apropia văzînd cu ochii. În ograda începuse să se audă zgomotul mașinilor și hureitul zburătorilor sale. Situația devenea disperată. Babușcă rupse o crenguță de salcîm care îi atîrna deasupra capului și începu s-o fluture spre capră. Ea îl privi nedumerită în clipă, cu ochii ei mari și umezi, apoi se apropie repede de el. Azvîrlind crenguța de salcîm pe bătătură și în vreme ce capra înfuleca frunzele, Babușcă îi înnodă capătul de sîrmă în jurul coarnelor și, făcîndu-i semn lui Spic, se repezîră amîndoi pe poartă afară, în uliță, și o luară la sănătoasa, spre port.

Sus, pe acoperiș, Dumitru smucea din cînd în cînd de sîrmă, continuînd să „își prelucra“ feciorul.

— Crezi că lumea nu vede ce faci tu, mă Babușcă. Așa crezi tu ? Am să te leg de piciorul patului, dacă nu te astîmperi ! Să știi ! Taci, ai ? Te faci că plouă ?

Cînd Babușcă, însoțit de Spic, trecu în fugă scînd dură care lega „portul“ de mal și pătrunse pe debarcader, se pomeni într-o hărmălaie de nedescris.

Înălțați în mahună, printre saci și papornîțe, călătorii strigau, protestau sau vorbeau toți deodată.

Scatiul nu se zărea nicăieri.

— Babușcă ! A venit Babușcă, se ridică un cor de strigăte, cînd Babușcă își făcu apariția pe ponton.

— Unde-i Scatiul ? Scatiul unde e ?

Parcă speriat de pătura de mîini care se agita din barcă spre el, Babușcă ridică din umeri.

— Scatiul ? Păi, nu este aici ?

În clipa aceea o fetiță mică de o șchioapă și cîrnă se apropie de el, ținînd palma streșină la ochi, din pricina soarelui care o orbea.

— Îl cauți pe Scatiul, Babușcă ?

Babușcă se aplecă spre ea :

— Da... L-ai văzut ?

Fetița continua să se apere cu palma de soare :

— Nu este aici, Scatiul... A plecat !

— Cînd ?

— Mai adineauri.

— L-ai văzut tu ?

— Da, continuă fetița. Au venit doi oameni cu o barcă din aia care vîjîie... Și adăugă, întorcîndu-se și arătînd cu mîna spre cabina de lucru acoperită în verde... Scatiul era acolo, înăuntru... L-au luat de acolo, l-au urcat în barcă și au plecat.

Ochii verzi ai lui Babușcă străluceau puternic.

— Păi de ce spui „Ciufule“ că l-au luat ? Poate că Scatiul a plecat singur... Or fi fost careva de la NAVROM ?!

Fetița era poreclită „Ciufu“ din pricina nasului ei cîrn.

— Nu, protestă fetița, punînd din nou mîna streșină la ochi... Îl țineau strîns de mîini. Dintr-o parte și de alta... Uite așa...

Și fetița îl prinse pe Babușcă de braț.

— Și ce culoare avea barca ? o întrebă repede Babușcă. Albă și cu ancoră albastră zugrăvită pe bot ?

— Chiar așa, întări fetița.

Acum, pentru Babușcă era limpede. Scatiul fusese înghățat de oamenii domnului Fridrich.

— Și încotro au luat-o? Întrebă din ce în ce mai agitat Babușcă, arătând spre vasul fluvial care se apropiase.

— Într-acolo.

Fetița se întoarse și întinzînd brațul arătă în partea cealaltă, undeva departe, pe Dunăre, spre niște păduri de sălcii învăluite în ceață.

— Ba într-acolo...

O mirare fără de margini se zugrăvi pentru o clipă pe fața lui Babușcă.

— Spre Dunărea veche! Asta-i bună! murmură. Ce să caute acolo?

Călătorii se lămuriseră, în sfîrșit, că discuția din jurul Babușcă și fetiță nu îl făcea pe Scatiul să răsară din pămînt și hărmălaia reîncepu.

Vasul fluvial era aproape. Sirena suna fără întrerupere, puternic și răgușit.

Părăsind-o pe fetiță, Babușcă sări în barcă urmând pe Spic, a cărui apariție făcu să fie în mahună o tăcere mormîntală.

— Hei, măi nene, strigă Babușcă instalîndu-se în barcă și ridicînd lopata, care știi să tragi la rame, te duci la vîsle!

— Un vlăjgan înalt și deșirat, îmbrăcat în salopetă decolorată de soare, cu cizme de cauciuc, picioarele se ridică de undeva din barcă și, făcînd loc printre călători, se așeză din nou, scuipă în apă și apucă vîslele.

— Vezi-ți de treaba ta, Babușcă, strigă el, afundă vîslele în apă! Pornim!

În scurt timp, mahuna acostă „Vulturul” în mal și pasagerii începură să părăsească barca, urcând pe puntea vaporului.

Tocmai în clipa aceea, căpitanul vasului coborî din cabina de comandă și se apropie de scară.

— Noroc, Babușcă! îi strigă făcînd un semn prietenos cu mîna băiatului din barcă... Singur? Dar ce s-a întîmplat? Unde-i Scatiul?

— A plecat azi dimineață spre Dunărea veche, răspunse Babușcă. Mă așteaptă acolo. Mă luați și pe mine, tovarășe căpitan?

— Te iau, băiete, răspunse ofițerul, fixîndu-l cu oarecare nedumerire pe Spic. Dar cîinele acesta lup de unde-a mai apărut? Parcă nu-l aveai.

— Îl am de-o săptămînă, spuse Babușcă. Pot să-l iau și pe el?

Căpitanul rîse cu poftă și-i făcu semn cu mîna să urce pe punte.

— Oricum, sînteți niște călători clandestini. Urcăți amîndoi... Ce mi-e unul, ce mi-s doi?!

Și-apoi se îndepărtă. „Vulturul” prindea viteză. Babușcă legă mahuna de scara vasului și, ținînd cu o mînă de Spic strîns la piept, se sui pe punte. Peste o jumătate de oră de drum, în fața lui Babușcă și a lui Spic, undeva pe malul Dunării, începură să apară casele unui oraș și cheiul de beton lung și masiv al unui port. Era portul Dunărea veche.

Făcînd o manevră largă în mijlocul Dunării, „Vulturul” se apropie și acostă încet, încet, la cheiul de beton. Cîțiva călători coborîră grăbiți pierzîndu-se prin mulțimea de copii care căscau gura pe chei.

Undeva, în apropierea pasarelei, cîțiva băieți, cu mîinile adînc înfipite în buzunarul pantalonilor, ciușiliți și arși de soare, ronțăiau seminte de dovleac între dinți, scuipînd cojile de pe chei în Dunăre.

— Hei, băieți! strigă Babușcă, aplecîndu-se spre ei. Este pasarela vasului. N-a trecut pe-aici o barcă cu motor, albă?

Unul din băieți, înalt și deșirat, ca un cocostîrc, recunosc.

— Ia uitați-vă, cine e pe vapor ! exclamă el, ghiontindu-și prietenul cu cotul. Celebrul Babușcă de Pradina, care i-a prins anul trecut pe contrabandiști. Cu ce treburi pe-aici oare ?

— Păi n-auzi ce întreabă ? interveni un altul. Că e o barcă cu motor albă.

Deșiratul scoase o sămîntă de dovleac din buzunar și, avîrlind-o în sus, o prinse cu gura din zbor.

— A trecut una acum vreo oră. Erau doi tipi ca ea. Pe ei îi cauți ?

— Da ! Și încotro au luat-o ? se interesă Babușcă cu sufletul la gură.

Lunganul strivi sămînta între dinți și scuipă coaja care zburară rotindu-se ca niște mici titireze și aterizară în Dunăre.

— Au luat-o pe Dunărea veche, Babușcă, răspunse el și adăugă, întinzînd brațul spre un pîlc de tufani uriași, ce se înălțau întunecați și amenințători, nu departe pe malul Dunării.

— Cred că se ducea la cherhana.

Mugetul răgușit al sirenei vasului, care se pregătea de plecare, îi acoperi ultimele cuvinte.

— Mulțumesc, „Cocostîrc“ ! strigă Babușcă, făcîndu-i semn lui Spic să-l urmeze. Nici o grijă, dau eu cu ei !

— Drum bun, vere !

Vasul se îndepărta de mal. Babușcă traversă puntea vasului și luîndu-l pe Spic în brațe, coborî scara de ferăstrău și sări în barcă. „Vulturul“ prindea viteză. Stropii spumați și grei țîșneau de sub botul ascuțit al mahușii, sfichiuiu aerul, stropindu-l pe Babușcă și pe Spic pînă în picioare.

Barca pendula amenințător pe uriașul pod veșnic și străveziu stîrnit de înaintarea vasului, cînd depărea

du-se, cînd izbîndu-se cu un zgomot surd, de pîntecul masiv, de fier, al „Vulturului“.

— Atenție, Babușcă, strigă căpitanul vasului, apărînd pe neașteptate pe punte, deasupra băiatului. Vezi că nu nimerești sub vas. Gata ? Ne părăsești ?

Babușcă începu să dezlege barca.

— O iau pe Dunărea veche, tovarășe căpitan. Am treburi pe-acolo, răspunse băiatul. Mulțumesc și drum bun !

— Drum bun, băiatule ! și salutări Scatiului !

Peste o clipă, barca se zbătea singură în mijlocul Dunării, cînd apărînd, cînd dispărînd, într-un clocot infernal de valuri înspumate.

Babușcă se repezi la vîsle. După o jumătate de oră, părăsind Dunărea în curmeziș, pătrundea cu barca în Dunărea veche, vîslind prin umbrele întunecate și amenințătoare ale tufanilor gigantici.

Canalul acesta, care fusese odată străvechea matcă a Dunării, avea ceva ciudat și neliniștitor în el.

Din pricina întunericii așternut în jur de umbrele uriașilor tufani, ale căror crengi se încolăceau deasupra canalului ca niște șerpi albi și groși, apele căpătau reflexe violent-albastre, ca de cerneală.

Un vuiet ușor, surd și obsedant, asemenea unui desene întec, plutea în văzduh.

Păsări nevăzute foșneau printre tufișuri.

Babușcă vîslea încordat, aruncîndu-și mereu privirea în spatele său. Așezat pe picioarele din spate în fundul bărcii, Spic stătea încremenit avîrlindu-și cînd ureche, cînd cealaltă ureche în văzduh.

Asculta.

Brusc ieșind de sub umbra tufanilor, barca țîșni într-o explozie solară, care îi orbi pentru cîteva clipe pe amîndoi.

Dunărea veche își schimbase înfățișarea : o întindea nesfîrșită de ape alburii-albastre, brăzdate ici-colo

de verdele crud, delicat al sălciilor pletoase. Și pe tot, în lumina orbitoare a soarelui, pîlcuri de trestii scînteiau ca niște săbii de argint.

Păsări fumurii, pătate cu galben, se arcuiau în colo, agățate de malurile de catifea neagră a păpurilor.

Deodată, Babușcă simți cum Spic se înconordează, cînd lîndu-și urechile amîndouă.

Dădu drumul la vîsle și, întorcînd fulgerător capul, văzu, în apropiere de el, barca cu motor a domnului Fridrich, trasă la mal, într-un păpuriș.

Pe mal nu se zărea nimeni.

Apucînd din nou vîslele, Babușcă se apropie de mal, vîslind ușor, abia auzit. Cînd botul ascuțit al bărcii se izbi de pămînt, Spic făcu o săritură fantastică și dădu păru lungindu-se în păpuriș. Babușcă îl urmă. Stătu o vreme culcați unul lîngă celălalt, ascultînd cu urechi ciulite zgomotele din jur.

O tăcere adîncă părea să învăluie sălciile. Numai vîntul își strecura din cînd în cînd, ba ici, ba colo, ca o boare, prin păpuriș, făcînd să moțâie ciucurii adormite de catifea. Ridicîndu-se ușor, Babușcă dădu la o parte păpurișul și privi : urma de pași se pierdea șerpuit printre sălcii.

— Privește, Spic, șopti Babușcă, întorcîndu-se spre cîinele-lup care apăruse lîngă el. Vezi urmele întipărite în mîl ? Scatiul a trecut pe-aici... Astea sînt urmele lor! Alți doi... Le vezi ?

Spic clipi din ochi în semn că a înțeles. Apoi, rîsînd urmele, se avîntă înainte printre sălcii. Babușcă o porni la fugă după el.

Ocoleau sălciile, săreau peste trunchiurile uscate prăbușite în mîl, străbăteau perdelele încîlcite de lăcrăsiș, se înfundau înotînd din greu prin fîșii de pămînt mocirlos, pline de cioburi, de scoici și de cochilii,

melci. Urmele șerpuiau mereu, pierzîndu-se în baltă, din ce în ce mai adînc.

Deodată, cînd Spic, lăsîndu-l cu mult în urmă pe Babușcă, țîșni ca un fulger de sub o salcie pletoasă, se opri brusc, ca împușcat, lăsîndu-și toată greutatea pe picioarele sale din spate.

Falsul șofer și „Slăbănogul“ veneau spre el, din direcția opusă, pălăvrăgînd bine dispuși între ei.

Dînd cu ochii de Spic, falsul șofer holbă ochii la el și după o clipă de uluială își smulse revolverul din buzunar și strigă :

— Miliția ! Înapoi, Bijule ! Înapoi !

Și, răsucindu-se pe călcîie, o luă la fugă, urmat în aceeași clipă de Bijule. Din cîteva salturi dispărură în pădurea de trestii.

Spic zbură pe urmele lor.

— Spic ! Încotro, Spic ? strigă neliniștit Babușcă, apărînd de după salcie. Or să te împuște ! Înapoi !

Dar era prea tîrziu. Spic dispăruse. Undeva în adîncul trestiișului răsunau foșnete puternice, trosnetul trestiiilor rupte și niște strigăte înăbușite.

Păsări se înălțau în văzduh, țîpînd speriate. Apoi, deodată, o împușcătură de revolver cutremură văzduhul. Băiatul simți că inima i se face cît un purice.

Dar în trestiiș lupta continua. Babușcă auzea, din cînd în cînd, mîrîitul furios al lui Spic și strigătele celor doi răufăcători. O nouă împușcătură răsună.

Apoi se făcu tăcere. O liniște grea, ca de plumb, învălui trestiișurile. Păsările coborau.

Ascuns după frunziș, Babușcă stătea încremenit, neștiind ce să facă. Dar, deodată, trestiiile începură să foșnească și siluetele celor doi răufăcători se conturară printre tulpinile înalte și fragile. Babușcă tocmai se pregătea să o ia la picior, cînd observă că falsul șofer și „Slăbănogul“ părăseau trestiișul cu mîinile ridicate deasupra capului. Cu cămașa sfîșiată, cu pantalonii sfîrte-

cați în mari hălci de pînă, însîngerati, ei păseau privirile atîntite în pămînt.

„Slăbănogul“, urmat de falsul șofer, ieși din trîtiș, își aruncă o clipă privirea peste umăr și-apo-
rupse la fugă.

Dar nu făcu nici trei pași, cînd Spic, răsărind neașteptate din stufăriș, îl ajunse din urmă și îl doborî la pămînt, sărîndu-i în spate. Mîrîind, arătîndu-și dinții ascuțiți și înspăimîntați, Spic făcu pe „Slăbănogul“ să se ridice în picioare. Apoi se prefăcu că vrea să-l înlocuiască din nou. „Slăbănogul“ ridică repede mîinile deasupra capului și îl urmă pe Spic, care îl conduse la complicele său. După ce dădu roată celor doi răufăcători, convingîndu-se că totul e în regulă, cîinele-lupătră de cîteva ori la ei, invitîndu-i să-l urmeze. Tînu mereu mîinile ridicate deasupra capului și aruncînd priviri feroce unul către celălalt, falsul șofer și Babușca se apropiară, conduși de Spic, de salcia pletoasă din care se afla ascuns Babușca.

Băiatul le ieși în întîmpinare.

Spic se așează pe picioarele din spate și, privind pe băiat, clipea de cîteva ori din ochi, ca și cum i-ar fi spus :

— Poftim... ți i-am adus, Babușca.

Babușca își vîrî mîinile în buzunare și îi măsură cap pînă în picioare, pe cei doi indivizi, cu un aer plin de dispreț :

— Îl caut pe Scatiul, prietenul meu, le spusese. Unde l-ați dus ?

Falsul șofer făcu un gest cu mîna lui însîngerată :

— Habar n-am despre ce vorbești, băiete !

Spic mîrî și se ridică ușor pe picioarele din spate :

— Dar astîmpără-l odată pe cîinele ăsta din Larkerville ! gemu el. Uite în ce hal ne-a adus !

Babușca îl fixă cu ochii lui somnoroși.

— Păi, ce-ai fi vrut matală, nene ? Să se lase împușcat de dragul vostru ?

„Slăbănogul“ își așează mîinile pe creștetul capului.

— De ăștia doi tot nu scăpăm, se adresă el cu ciudă. Mai bine să-i spunem unde se află Scatiul și să ne lase în pace.

Falsul șofer își mușcă buzele și, după ce se gîndi cîteva clipe, adăugă :

— Ești singur, băiatule ?

— Da !

— Nu ești însoțit de nici un milițian ?

— Nu. Sînt singur.

— Bine, făcu falsul șofer. Atunci vino cu mine ! Și, făcîndu-i semn cu capul lui Babușca să-l urmeze, se întoarse și o porni la drum, împreună cu Slăbănogul.

Babușca și Spic o porniră pe urmele lor. După ce străbătură o pădurice cu sălcii rare, pe jumătate uscate, ajunseră pe malul unui canal. O barcă era trasă la mal, cu lopețile ude, strălucind în soare, așezate în ea.

Falsul șofer arătă spre barcă :

— L-am transportat pe Scatiu, cu barca aceasta la „Casa prisăcarului“, unde îl așteaptă domnul Fridrich... Adineauri am coborît din ea...

Babușca își aruncă privirea spre vîslele care mai picurau încă.

— Te cred, nene. Și e departe casa asta ?

Falsul șofer întinse mîna însîngerată și arătă undeva în depărtare pe canal.

— Cam la un kilometru de-aici... Așezată pe un grind mare... Dacă o să dai cumva cu ochii de domnul Fridrich, nu te-am văzut și nu ne-ai văzut, băiete ! Ai priceput chestia ?

Babușca sări în barcă urmat de Spic și, apucînd lopețile, îi fixă pe cei doi, cu ochii lui verzi și strălucitori ca de piscică.

— Am priceput, nene ! Dar urcați-vă amîndoi în barcă !

Falsul șofer protestă mînios :

— Ești nebun, băiete ? Vrei să ne împuște domnul Fridrich ?

Babușcă se întoarse liniștit spre Spic și îi spuse :

— Spic, vrei să-i aduci în barcă ?

Mai înainte ca Spic să fi avut vreme să schițeze o singură mișcare, cei doi răufăcători săriră în barcă și se așezară repede jos.

Babușcă înfundă vîslele în apă și barca porni. După ce lopătă în tăcere, vreme de un sfert de ceas, printre stufărișurile și sălciile care încercuiau canalul, Babușcă trase barca lîngă un trunchi gros și uscat de salcie, pe jumătate răsturnat în apă.

Urcați-vă pe trunchi și așteptați-mă aici, nene, spuse el, pe un ton poruncitor celor doi, arătînd cu mîna spre trunchiul uscat. Dacă nu m-ați tras pe sfoară vin să vă iau de-aici împreună cu Scatiul. Nu încerca să părăsiți salcia înot, că o să vă încurcați în nuferi o să vă înecați...

Strivind o înjurătură între dinți, falsul șofer sări pe trunchiul uscat și îl ajută pe „Slăbănog” să se cațeară pe lîngă el.

Babușcă îl privi o clipă.

— Ați priceput cum vine chestia, nene. Nu-i așa ? Și împinse barca de lîngă trunchiul uscat.

— Lasă că te fac eu să joci ca ursul... scrișni falsul șofer, privind în urma lui Babușcă și a lui Spic care se îndepărtau de barcă, în vreme ce își sfîșia poala cu mășii, bandajîndu-și mîna...

— Și-acum, ce facem ? mîrîi „Slăbănogul”, cercetînd trunchiul pe care îl avea sub picioare. Ne apucăm de pescuit ?

Falsul șofer își înodă bandajul ajutîndu-se cu dinții și apoi scoase un mic aparat de radio-emisie-recepție pe care îl avea în buzunarul de la spate.

— Noroc că puștiului nu i-a trecut prin minte că avem un aparat de radio, spuse el, începînd să manevreze greoi butonul cu mîna lui bandajată, în vreme ce repeta în aparat :

— Alo... Aici „Pelicanul”... „Pelicanul” caută „Flamingo”... Treci pe recepție... Aici „Pelicanul”...

Un bîzîit ușor, imperceptibil, se auzi în aparat și apoi răsună vocea puternică, frumos timbrată a domnului Fridrich.

— Aici „Flamingo”. Am intrat pe recepție... „Pelicanule” te ascult...

Falsul șofer apropie aparatul de buze :

— Unul din băieți se îndreptă cu barca spre dumneavoastră.

— Care ? Cel de-al doilea ? Roșcovanul acela cu ochi de pisică ?

— Da. Este însoțit de un cîine-lup extrem de periculos.

— Un cîine polițist ? răsună vocea domnului Fridrich în aparat.

— Mai rău. Cîinele din Basckerville în persoană... răspunse repede, în aparat, falsul șofer. Sîntem sfîșiați din cap pînă în picioare.

— Unde vă aflați ?

— Cocotați pe trunchiul unei sălcii uscate, în mijlocul canalului.

— Bine. Lichidez povestea cu puștiul, și trec să vă iau...

— Nu poate să se ocupe „Cardinalul” de el, domnule ?

— „Cardinalul” bănuiește că inginera pe care am luat-o ca ostatică este un agent al securității, răsună, rece, în aparat vocea domnului Fridrich. A plecat la

Tulcea să culeagă informații. Așa că vă rog să aveți răbdare, domnilor. Aici „Flamingo“... Am terminat.

Un declic răsună în aparat. Vocea domnului Fridrich se stinse.

În vremea aceasta, Babușcă lopătă de zor. După un cot al canalului, răsări în fața bărcii spinarea uriașă a unui deal, învăluit într-o ceață albastră și ușoară. Sus, în vârful grindului, Babușcă zări o casă uriașă și mohorâtă de lut, acoperită cu stuf. Jur-împrejurul ei se vedea o puzderie de căsuțe de lemn, pătrate, cocoțate în vârful unor pari, și care coborau în cascadă panta dealului spre canal.

Erau stupii. Babușcă înțelese că în fața lui se află „Casa prisăcarului“.

Cu capul întors spre ea, încondat, Babușcă visle ușor. O liniște adâncă, parcă de început de lume, învăluia grindul.

Prin vâlătuci subțiri de ceață care se zdrențuiau deasupra lui, atârnavă pe o frînghie câteva cămăși și un cearșaf puse la uscat. Nici o mișcare. Învăluită într-o umbră adâncă, casa, cocoțată în vârful dealului, părea să îl privească cu ochi răi și sticloși.

Babușcă trase barca la mal și sări pe uscat, urmat de Spic. Încet, încet, strecurîndu-se printre stupi și bălări în zumzetul vesel al albinelor care zburau de jur-împrejur, Babușcă urcă dealul și se apropie de casă.

Cînd ajunse aproape de ea, auzi deodată la spatele lui mînișul puternic al lui Spic.

Se trînti fulgerător pe burtă, în mijlocul unor tufe de mărăcini.

Spic se ghemui și el la pămînt și rămase nemișcat cu botul pe labe. În casă, nici o mișcare. Numai zgomoitul straniu și obsedant al albinelor, ce scînteiau ici-colo în soare, învăluia grindul.

— Hei, Spic! îi șopti Babușcă, întorcînd capul spre el. Du-te de vezi despre ce este vorba!

Cîinele-lup se ridică în picioare și, după ce cercetă câteva clipe cu privirea ferestrele mohorîte ale casei, se strecură, ușor ca o umbră, printre tufele dese de mărăcini.

Ajuns în dreptul ușii se înalță, sprijinindu-se cu picioarele de ea și, împingînd-o, sări fulgerător într-o parte. Ușa groasă de lemn se întredeschise, cu un scîrțit ușor. Spic așteptă nemișcat, cu mușchii încondați, gata să sară. Apoi, încet, încet, ușa se închise din nou. Spic se apropie din nou de ea și, împingînd-o cu laba, se strecură în casă.

Trecură câteva clipe. Apoi, deodată, Babușcă auzi undeva în casă lătratul puternic și vesel al lui Spic.

Ieși din ascunzătoare și, în câteva salturi ajungînd la ușă, pătrunse în fugă în casa prisăcarului. În tindă, în fața unei sobe de cărămidă, cu pereții de lut coșcoviți, Spic se învîrtea lătrînd în jurul unui om bătrîn, trîntit la pămînt, cu mîinile legate la spate și cu un căluș în gură. Era prisăcarul. La intrarea lui Babușcă, bătrînul ridică capul spre el și îngăimă, cu gura astupată de călușul de cîrpă, câteva sunete fără noimă. Băiatul înțelese că bătrînul îi cerea să îl dezlege. Îngenunche lîngă el și îi dezlegă mîinile prinse într-o sfoară lucioasă și subțire care aproape că îi intrase în carne. Văzîndu-și odată mîinile libere, bătrînul își smulse călușul din gură și se ridică în picioare.

— Ai sosit la țanc, băiete! îi spuse el lui Babușcă, pocnîndu-și încheieturile amortite ale mîinilor. Aș fi putut să zac aici chiar și o săptămînă!

Babușcă se ridică, la rîndul lui, și îl privi mirat:

— Dar ce s-a întîmplat?

Spic se așază pe picioarele din spate și ascultă.

— Ce să fie? Necazul, continuă bătrînul, bătîndu-se cu palmele peste buzunare și căutîndu-și pesemne țigările... A dat peste mine un oarecare domn Fridrich, însoțit de doi haïdamaci...

Babușcă ciuli urechile.

— Nu era și un băiat cu ei ?

Descoperind ceea ce căuta, bătrînul se repezi la masa simplă de lemn, ce se afla în mijlocul încăperii și pe care se afla un pachet de țigări și un chibrit.

— Ba era, continuă prisăcarul scoțînd o țigară din pachet și aprinzînd-o. Un băiat și o femeie...

— Tovarășa ingineră ?

— Păi, știu eu dacă era ingineră ? O fi fost, dacă zici. Dar de unde o cunoști ?

— De la stația de pompare din pădurea Teregovă.

Bătrînul trase repede un fum de țigară :

— Și băiatul ți-e prieten ? Pe el îl cauți ?

Babușcă îl fixă pe bătrîn pe sub pleoapele lui somnoroase.

— Da, se numește Scatiul...

— Așa, așa, făcu bătrînul. Scatiul îi spunea și domnul Fridrich ăla... Au plecat cu toții mai adineauri, după ce m-au legat fedeleș...

— Nu știi, cumva, încotro au luat-o ?

Bătrînul prisăcar păru să se gîndească o clipă :

— Îi tot auzeam vorbind de un șlep...

Pleoapele lui Babușcă se ridicară fulgerător și ochii lui verzi, pieziși, străluciră puternic.

— De un șlep părăsit ?

— Așa, așa ! întări bătrînul, scutunînd scrumul de țigară în gura cuptorului. Și parcă am mai auzit ceva despre o pisică.

Babușcă îl privi uimit, cu gura ușor întredeschisă.

— Șlepul părăsit de la „Cotul pisicii“ ?

— E un șlep acolo ?

Babușcă se întoarse spre Spic și îi spuse hotărît.

— Să mergem, Spic ! Știu unde l-a dus domnul Fridrich pe Scatiu.

Dar Spic se ridică în picioare.

În clipa aceea, bătrînul prisăcar, alb la față și azvîrlind țigara din mînă, se năpusti ca un nebun în încăperea alăturată. Babușcă îl auzi trăgînd un sertar și răscolind niște hîrtii.

— Bandiții ! Blestemații ! striga bătrînul cu un glas înăbușit de furie, făcîndu-și reparația în încăpere și repezîndu-se la o pușcă de vînătoare, ce atîrna fixată într-un cui pe perete... Mi-au luat toți banii ! Tot avansul pe care l-am primit de la CENTROCOOP pentru miere...

Babușcă îl privea nemișcat.

— Cine vi i-a luat ? Domnul Fridrich ?

— Aș ! strigă bătrînul, frîngînd pușca în două și deschizînd încărcătorul... „Chioru“ ăla și „Ciupitu“ ăla de vărsat au făcut-o... Dar las' că le pun eu pielea pe băț... Să mergem, băiete ! Să mergem !

Și bătrînul prisăcar, închizînd pușca la loc, se repezi, val-vîrtej, afară din casă.

Babușcă și Spic îl urmară. Însotîți de bătrînul prisăcar care înjura și blestema întruna, ajunseră la barcă.

— Încotro o luăm ? se interesă ceva mai potolit prisăcarul. Înapoi spre Dunărea veche ?

Babușcă tresări ușor și-l privi cu coada ochiului, în timp ce se juca cu urechile lui Spic.

Dacă bătrînul zăcea legat în casă, se gîndi el, de unde știe că am venit dinspre Dunărea veche ? Dar adăugă, îndată, cu voce tare :

— Nu, o luăm de-a dreptul pe canal, prin baltă. Pe Dunărea veche ar fi să ocolim prea mult. Și așa, ajungem tocmai la noapte la „Cotul pisicii“.

— Fie, băiete ! spuse bătrînul prisăcar suindu-se în barcă și rezemînd pușca de vînătoare undeva lîngă el. Cunoști mai bine ca mine socotelile pe-aici. Hai, urcă și să-i dăm bătaie !

Spic sări de pe mal drept în mijlocul bărcii. Babușcă făcu vînt bărcii de la mal cu piciorul și se așeză la vîsle. Uriașa barcă se răsuci în loc și-apoi se avîntă, în plescăitul vesel și zgomotos al vîslelor pe canal.

Prisăcarul scoase o altă țigară din pachet și o aprinse.

— Spuneai că femeia este ingineră, continuă într-o doară bătrînul, azvîrlind chibritul în apă, nu-i așa, băiete ?

Babușcă vîslea, ușor încondat.

— Da, ingineră. Tovarășa ingineră.

Bătrînul îl fixă pe Babușcă cu ochii lui cafenii, străbătuți de vinișoare roșii.

— Vrei să-ți spun ceva ? Să știi că nu este ingineră.

Babușcă se prefăcu mirat la culme.

— Zău, nene ? Nu e ? Dar ce e ?

Bătrînul se aplecă cu un aer misterios spre el :

— Știi ce e ? E de la miliție. L-am auzit pe domnul Fridrich cînd vorbea cu ea... Recunoscuse femeia treaba aceasta, pe cîntea mea.

Babușcă lăsă să-i scape vîslele din mîna de uimire.

— Formidabil, nene ! De la miliție ? Și tot satul care o cunoaște de trei ani...

Bătrînul își mușcă buzele :

— De trei ani, zici ?

— Ce-o să se mai mire tata, cînd o să-i spun că tovarășa ingineră este de la miliție ! N-o să mă creadă. N-o să mă creadă. Păi spune și matale, nene, e de crezut ?

Bătrînul ridică pușca și o rezemă de genunchi, cu țeava îndreptată spre Spic.

— Domnul Fridrich îl tot descosea pe Scatiu, prietenul tău, în legătură cu o șalupă militară. Am înțeles, din ce vorbeau, că ați fost împreună cu militarii aceia.

Babușcă se opri din nou din vîslit și, după ce se gîndi cîteva clipe, ridică nedumerit din umeri :

— Militari ? Care militari, nene ?

Observă cum degetele bătrînului trag ușor piedica de la armă. Apoi bătrînul ridică brusc capul și îl privi pe Babușcă drept în ochi.

— Dar cîinele acesta lup, de unde îl ai, băiete ?

Babușcă se uită lung la omul din barcă pe sub pleoapele lui somnoroase.

— Vorbiți de Spic ? Întrebă el rîzînd. Îl am de la niște grăniceri, răspunse Babușcă, continuînd să tragă ușor la rame. Spuneau că l-au reformat. Și, ca să nu-l împuște, mi l-au dat mie. Uitați-vă ce rană are la piept...

Bătrînul prisăcar fixă cîteva clipe cicatricea enormă, ce se contura pe pieptul cîinelui-lup.

— Încep să te cred, băiete, spuse bătrînul dînd din cap și rezemînd țeava puștii de marginea bărcii. Ceea ce nu înțeleg este de ce a șters-o domnul Fridrich atît de repede la venirea ta...

Babușcă îl privi cu gura căscată și se opri din vîslit.

— Cum adică... știa că vin ?

— Avea un fel de radio la el și-a vorbit cu doi indivizi care îi comunicau că i-ai lăsat pe un trunchi de salcie în mijlocul canalului, undeva spre Dunărea veche.

Babușcă se plesni cu palma peste frunte.

— Aveau un aparat de radio !

— Pesemne, continuă bătrînul prisăcar... Dar mai înainte ca domnul Fridrich să-mi părăsească casa, a mai fost un bărbat chel și cu ochelari, cărora toți îi spuneau „Cardinalul“.

„Ei drăcie ! gîndi Babușcă, începînd să tragă vîrtos la rame, eram cît pe-aici să cred că bătrînul este „Cardinalul“. Desigur că a știut că vin dinspre Dunărea

veche odată ce a ascultat discuția prin radio“ și adăug cu voce tare :

— Cine era „Cardinalul“, nene ?

Bătrînul prisăcar ridică din umeri.

— Nu știu. Cu o oră înainte de sosirea ta, a plecat la Tulcea... să se intereseze de femeia aceea frumoasă. Să-ți spun drept, nici eu nu cred că este de la miliție. Babușcă trăgea vîrtos la rame.

— Păi, eu ce-ți spuneam, nene, că e ?

Bătrînul prisăcar se aplecă cu blîndețe spre Spic gata să-l mîngîie.

Spic mîrîi ușor, deschizîndu-și colții albi și ascuțiți. Bătrînul prisăcar își retrase mîna fulgerător, mușcat de șarpe și rîse cu voioșie.

— Cîinii polițiști asta știu : să muște și să sfîșie. Asta este meseria lor, băiete.

— Spic e un cîine foarte bun ! îi luă apărarea. Spic Babușcă, trăgînd din ce în ce mai repede la ramă în vreme ce gîndea : abia aștept să îl scot pe Scară din încurcătură și să mergem împreună cu bătrînul prisăcar la nenea Vlad... O să afle cum arată „Cardinalul“ despre care vorbea pe puntea șalupei...

După cîteva ore de drum de-a lungul unor canale care se întortocheau mereu în adîncurile stufărișurilor și pădurilor de sălcii, barca, condusă de Babușcă, intră pe Dunăre. Înserarea învăluia treptat, treptat Dunărea într-o pulbere cenușie. Nici o adiere de vînt. Apoi Dunării păreau o întindere nesfîrșită și strălucitoare de mercur, în care un amurg însîngerat, strivit de nor negru, lăsa să cadă ultimele picături de sînge.

— Acolo este „Cotul Pisicii“ și șlepul de pe limba de nisip, spuse Babușcă, ridicîndu-se în picioare și arătîndu-i cu brațul bătrînului prisăcar o mare roșie, fluorescentă de aburi.

Bătrînul prisăcar luă pușca rezemată de marginea bărcii și îi trase cocoșele, unul după altul.

— Dă-i bătaie, băiete ! O să le arăt eu trîntorilor ce înseamnă să fure mierea albinelor.

Babușcă vîslea cu privirea ațintită spre bătrînul prisăcar.

— De ce-o fi mîrîind Spic la el ? se întrebă el, deodată, în gînd. Nu-i semn bun, deși bătrînul pare om de treabă...

În clipa următoare Babușcă întoarse capul. Zări silueta întunecată a șlepului, ca o pată de-a curmezișul Dunării, cu botul înfipt adînc în nisip. Acum vîslea din ce în ce mai ușor. Lopețile se roteau în văzduh și coborau, abia ciupind apa. Colosul întunecat din tablă de fier se apropia.

Acum era aproape.

Și, deodată, scara lui de fier, care ducea pe punte, răsări în fața bărcii.

Babușcă împinse barca spre scara de fier și, prinzîndu-se cu o mîna de ea, instală cu mîna cealaltă încet, ușor, abia auzit lopețile în barcă.

Dunărea clipoceă sub barcă. Babușcă legă mahuna de o treaptă de sus a scării de fier și îi făcu semn bătrînului prisăcar să îl urmeze.

Sări pe scară și începu să se cațere spre puntea șlepului.

Bătrînul trecu pe lîngă Spic și sări, cu pușca în mîna, pe scară, prinzîndu-se cu mîna din cauza întinericului de nodul făcut în fluture de Babușcă. Nodul se desfăcu și mai înainte să se prăvălească în Dunăre, bătrînul reuși să se prindă de o treaptă a scării de fier.

Din capătul scării, Babușcă scoase un strigăt înăbușit.

Purtată de curenți, barca în care se afla Spic se desprinsese de lîngă șlep, se îndepărtă și, în curînd, dispăru înghițită de întuneric.

Bătrînul prisăcar urcă scara, vru să-i spună ceva lui Babușcă, dar acesta îi făcu semn să tacă. Oricum, Spănu nu mai putea fi ajuns din urmă și nici găsit.

Babușcă se strecură de pe scară pe puntea șleului învăluit într-un întuneric adînc. Bătrînul prisăcar, „o pîșcă în mînă”, îl urma. Deodată, Babușcă se opri. Ochii lui verzi ca de pisică străluceau în întuneric.

— Ce s-a întîmplat, băiete? îl întrebă în șoaptă bătrînul prisăcar, aplecîndu-se încet la urechea băiatului.

Babușcă nu răspunse. Se aplecă și, pipăind cu mîna în jur, descoperi o pietricică.

O ridică și o azvîrli undeva jos, în fața lui. O clipă două nu se auzi nimic, apoi zgomotul făcut de cădere pe pietrei răsună undeva jos, în adîncul șleului.

— Nu s-a întîmplat nimic, nene, răspunse Babușcă în șoaptă. Era să ne rupem gîtul... E un șlep de cărbun deschis la mijloc. Vrei să-mi dai pușca, nene?

Bătrînul îi împinse pușca. Luînd pușca pe pipăie din mîna bătrînului, Babușcă înlătură ca un orb capatul puștii marginea deschizăturii și o porni mai departe.

— Ține-te după mine, nene...

Străbătura încet, încet, partea șleului învăluită în întuneric.

Deodată, în fața celor doi răsări silueta întunecată a unei cabine uriașe.

Apropiîndu-se de ea, Babușcă începu să pipăie pe pereții și descoperi o ușă. Înapoie pușca bătrînului și împinse ușor ușa cu mîna.

Ușa se deschise, scîrțîind din balamalele ei ruginite.

Liniște. Nici o mișcare. Numai clipocitul tainic și misterios al apelor Dunării. Babușcă pipăie cu piciorul golul de întuneric din fața sa. O scară de fier coborînd perpendicular în adîncul șleului.

Babușcă se prinse de ea și începu să coboare în bezna de sub el. Bătrînul prisăcar îl urmă, lovind din cînd în cînd cu țeava puștii treptele de fier, care scoteau de fiecare dată un zumzet ciudat.

Ajuns jos, Babușcă sări ușor de pe ultima treaptă și rămase nemișcat, cu urechile ciulite. O liniște adîncă, străbătută de un miros greu de mucegai plutea în încăperea.

Nici o mișcare.

Bătrînul prisăcar coborî la rîndul său scara de fier și, sprijinindu-și pușca de vînătoare sub braț, scăpără un chibrit.

La flacăra tremurătoare a chibritului, Babușcă întrezări undeva, în mijlocul încăperii, o măsuță de lemn pe care se afla o lampă de gaz.

— Este o lampă acolo, îi șopti el bătrînului prisăcar, apucîndu-l de braț și arătîndu-i lampa care sclipea rubiniu în lumina pîlpîitoare a chibritului.

Bătrînul prisăcar se apropie de măsuță, rezemă pușca de ea și, aprinzînd lampa, o ridică deasupra capului.

— Privește, nene, un aparat de radio, aproape că strigă Babușcă, repezîndu-se la măsuță și arătîndu-i bătrînului un aparat de radioemisie așezat pe masă.

— Îl cunosc, este al domnului Fridrich.

— Va să zică am dat de urma lor, spuse cu un aer mulțumit bătrînul, rotînd lampa deasupra capului. Dar nu văd nici o urmă pe care s-o fi lăsat femeia aceea sau prietenul tău, Scatiul.

Undeva, în stînga, în lumina slabă a lămpii, apărură conturul unei uși de fier.

— Privește, nene: o ușă! strigă Babușcă. Tovarășa inginer și Scatiul or fi dincolo.

În clipa următoare, Babușcă zbură ca un bolid spre ușă și o deschise, izbind-o de perete.

— Scatiule!

— Aici sînt, Babușcă ! răsună din întunericul încăperii alăturate glasul bucuros al Scatiului.

— Și tovarășa ingineră ?

— Este aici, lîngă mine...

Bătrînul prisăcar își făcu apariția în pragul ușii, ținînd lampa ridicată deasupra capului.

Tînăra femeie și Scatiul stăteau așezați pe o clăie de fîn proaspăt cosit, cu mîinile legate la spate.

Babușcă se repezi la Scatiul și, îngenunchind, îi examină legăturile de la mîini, după care se întoarse spre prisăcar.

— Nu cumva ai un briceag, nene ?

Bătrînul prisăcar vîri mîna în buzunar și, scoțînd un briceag, i-l azvîrli lui Babușcă. Acesta prinse briceagul din zbor.

Peste cîteva clipe, Scatiul și tînăra femeie se ridicau în picioare.

— Trebuie să fugim, spuse tînăra femeie cu o voce gîtuită de emoție. Domnul Fridrich și cei doi complici ai săi pot să pice din clipă în clipă... Și adăugă, privind spre bătrînul prisăcar. V-am lăsat legat cobză în tindă casei dumneavoastră. Îmi închipui că tot Babușcă v-a eliberat.

— Da, tovarășa inginer, răspunse bătrînul. Dar ticăloșii mi-au furat arvuna pe care o promisem de la Centrocoop, pentru miere. Așa că l-am însoțit pe Babușcă să pun mîna pe el și să-mi iau banii înapoi.

Tînăra femeie îl privi mirată :

— Vreți să vă bateți singur cu trei bărbați vînjoși, înarmați pînă în dinți ? Pesemne că vă arde de glumă...

Bătrînul o privi drept în ochi :

— Și ce altceva am putea face ?

— V-am spus : să fugim, continuă tînăra femeie întorcîndu-se spre Babușcă. Ați ajuns aici într-o barcă, nu ?

Babușcă ridică posomorît din umeri :

— Nu avem nici o barcă. S-a dezlegat și a luat-o pe unăre cu Spic cu tot...

— L-ai pierdut pe Spic ? strigă Scatiul.

Tînăra femeie își trecu ușor palma peste fruntea ei mbrobonită de sudoare.

— Doamne, dumnezeule, sînt pierdută. Nu știu să not.

— Băiatul acesta susține că pe măsuta de dincolo se află un aparat de radio, spuse bătrînul prisăcar. S-ar putea să obțineți o legătură cu postul de radio al fernei crescătorilor de vite de pe „Grindul mare“. Într-o jumătate de oră o barcă cu motor rapidă a miliției ar putea fi aici.

Tînăra femeie duse, aproape speriată, mîna la medalionul de aur, pe care-l purta la gît :

— Un aparat de radio ? Unde ?

— Dincolo, pe măsută... Urmați-mă, spuse bătrînul prisăcar, ținînd lampa aprinsă deasupra capului și părăsind încăperea. Tînăra ingineră și cei doi băieți îl urmară.

În curînd toți patru stăteau în jurul aparatului de radio.

Ridicînd aparatul de radio, tînăra femeie începu să răsucească la întîmplare butoanele, în vreme ce striga în aparat :

— Alo !... Alo !... Miliția !... Vă rog, răspundeți !... Alo, ferma de la Grindul mare ! Răspundeți, vă rog !

Scatiul și Babușcă observară că bătrînul prisăcar fixează cu atenție degetele fine și nerăbdătoare ale tinerei femei, care răsucea la întîmplare butoanele aparatului de radio.

— Este de prisos, tovarășa, spuse bătrînul prisăcar, așezînd lampa aprinsă pe masă. Văd că vă pricepeți la aparate din astea tot atît ca și mine.

În clipa aceea, închizătorul unei arme clătănii, urdeva în întuneric, lângă scara de fier și vocea puternică a „Chiorului“ tună în încăperea.

— Nici o mișcare !... Mâinile sus !

Bătrînul prisăcar făcu un salt și apucă pușca de vițătoare rezemată de marginea mesei. Dar mai înainte ca să aibă vreme să o ridice, o rafală de pistor-mitralieră scăpără în întuneric. Un zgomot infernal făcu să vibreze pereții din tablă de fier ai șlebului.

Bătrînul prisăcar scăpă pușca din mână și, bătut aerul cu mâinile, se prăvăli pe podea.

Prin fumul împușcăturilor care se revărsa ca un nor alb își făcu apariția domnul Fridrich.

Tînăra femeie, Scatiul, Babușcă priveau îngrozit spre bătrînul prisăcar, care zăcea cu fața în jos, la picioarele lor.

— Doamnă, spuse domnul Fridrich, cu tonul lui rece și politicoș, v-am prevenit că noi nu ucidem pe nimeni, dacă nu este absolută nevoie s-o facem. Și adăugă cu un ușor dispreț privind spre bătrînul care zăcea la picioarele lui, cu brațele larg desfăcute : acest bătrîn idiot putea să știe, la vîrsta lui, ce înseamnă o somație...

Tînăra femeie se întoarse spre el și îl fixă cu o privire plină de ură :

— Ați ucis un bătrîn, sînteți un ticălos fără pereche, domnule Fridrich !

Domnul Fridrich își mușcă buzele :

— Vă repet, continuă el pe un ton uscat. Nu am ucis pe nimeni. Bătrînul s-a sinucis pur și simplu. Sper însă, că atît dumneavoastră cît și acești doi băieți isteți să înțeleagă, în sfîrșit, că nu glumesc. Și, întorcîndu-se spre scara de fier, adăugă pe un ton poruncitor : Duceți-i în magazia de dincolo și legați-i bine ! După aceea ocupați-vă de acest bătrîn. Azvîrliți-l cu un pietroi atînat de picioare undeva, în mijlocul Dunării !

„Chioru“ și omul cu fața vînată își făcură apariția și, împingîndu-i pe cei trei în camera alăturată, traseră în urma lor ușa grea și masivă de fier.

Rămăs singur, domnul Fridrich scoase un pachet de țigări din buzunar și se adresă liniștit prisăcarului care zăcea la picioarele lui :

— Comedia s-a terminat. Poți să te ridici, „Cardinale“. Am avut dreptate ?

„Bătrînul prisăcar“ se ridică de jos, scuturîndu-și hainele de praf.

— Într-adevăr, Fridrich, bănuiala mea a fost neîntemeiată. Tînăra femeie nu este o agentă a securității... Habar n-are să mînuiască un aparat de radio-emisie, iar cei doi băieți nu știu, într-adevăr, nimic despre ea.

— Să-ți spun drept, mă bucur, continuă domnul Fridrich, scoțînd o țigară din pachet și aprinzînd-o la flacăra brichetei. Sînt prea puține femei frumoase pe lume, ca să fim nevoiți să le și împușcăm. Oricum, inginera și cei doi băieți vor depune mărturie că cel poreclit „Cardinalul“ este un tip chel, care poartă ochelari, un bărbat în vîrstă de patruzeci, patruzeci și cinci de ani. Și adăugă, pe același ton, privindu-și ceasul-brățară : La ora aceasta Reiner trebuie să fie în avion în drum spre Viena. Așa că vor alerga după un chip care nu există...

— Disparația bătrînului prisăcar nu le va da de bănuire ? se întrebă „Cardinalul“.

Domnul Fridrich chicoti ușurel :

— Tot inginera și cei doi băieți vor povesti cum bătrînul a fost asasinat sub ochii lor. Vor căuta cadavrul prisăcarului cîteva zile în Dunăre și-apoi se vor lăsa păgubași. Ți-am pregătit actele false. Morții cu morții, vii cu vii. La București vei lua legătura cu „Scoțianul“... Ai memorat adresa ?

— Desigur, Fridrich. Da' cînd plec ?
— Mîine dimineață, cu vasul fluvial pînă la Galați. În vreme ce ei îți vor căuta cadavrul în Dunăre, vei călători liniștit în tren, spre București.

„Cardinalul“ arată cu capul spre ușa de fier :

— Cînd o eliberezi pe ingineră și pe cei doi băieți ?
— Tot mîine. Bineînțeles, după plecarea vasului fluvial... Le trebuie cîteva ore, pînă să ia legătura cu cei de la miliție și să le depene toată povestea. Pînă atunci noi vom fi departe.

În clipa aceea, ușa de fier se deschise și „Chiorul“ și omul cu fața vînată își făcură reapariția în încăpere.

— I-am legat fedeleș, domnule Fridrich, spuse „Chiorul“, închizînd cu grijă ușa masivă. Pe Babușcă l-am percheziționat pînă la piele.

— Ești sigur ? se interesă domnul Fridrich.

— Absolut sigur, interveni „Cardinalul“. Mai adineauri, cînd a eliberat-o pe ingineră și pe prietenul său, mi-a cerut briceagul. Deci este logic că nu avea unul.

Domnul Fridrich îi aruncă o privire severă :

— Cei doi băieți au evadat de cîteva ori, deși nu era logic să poată să evadeze. De data aceasta, dacă ar reuși s-o facă, ar fi pentru noi o adevărată catastrofă. Deci să ne destupăm urechile și să deschidem bine ochii. Și adăugă întorcîndu-se spre „Chioru“ și omul cu fața vînată : În noaptea aceasta veți sta de pază pe puntea șleului. E-adevărat că o să vă muște țințarii, dar să știți că poliția mușcă și mai tare decît ei...

Și întorcîndu-le spatele, domnul Fridrich deschise ușa masivă de fier și pătrunse în încăperea alăturată. Undeva, în pîntecul întunecos și umed al șleului, la lumina unei lămpi care abia, abia mai pîlpîia, tînăra femeie, Scatiul și Babușcă stăteau cu mîinile legate la spate, pe claia de fîn, proaspăt cosit.

— Doamnă, spuse Fridrich, apărînd în lumina slabă și pîlpîitoare a lămpii, vă aduc o veste bună. Mîine, atît dumneavoastră, cît și cei doi băieți veți fi liberi.

Tînăra femeie îi aruncă o privire sfidătoare.

— Am putea crede, domnule, că viața și libertatea noastră depind de dumneavoastră. Să mă simt liberă, chiar dacă mi-ați legat mîinile la spate ?

Domnul Fridrich se înclină ușor, ironic :

— Ce pot să fac ? Între două libertăți am ales-o deocamdată pe a mea. Mîine după-amiază părăsesc țara dumneavoastră, și sper că nimeni să nu mă împiedice s-o fac.

Tînăra femeie îl privi pe sub genele ei lungi și catifelate.

— Cum așa ? Lăsați în urma dumneavoastră numai un cadavru ?

Domnul Fridrich ridică din umeri și continuă pe același ton :

— Ah ! Bătrînul prisăcar ! Nu-l plîngeți ! Cred că și-a găsit în sfîrșit liniștea. Cîtă vreme trăia, era pîndit de tot felul de neplăceri. Pe aceștia nu-i mai deranjează nimeni și nimic, doamnă.

Frumoasa femeie continua să-l privească pe sub gene :

— Mi se pare, sau aproape că îl invidiați ?

Un zîmbet fin flutură pe buzele domnului Fridrich :

— El a plecat, iar eu abia trebuie să plec. Și mi-e teamă că la vama dumneavoastră nu o să scap numai cu un bănuț de aramă. Nu-i așa ?

Tînăra femeie ridică ușor din umeri :

— Știu eu ? Depinde de ce-o să lăsați în urma dumneavoastră.

Domnul Fridrich rîse cu poftă :

— Doi borfași, doamnă : unul care se uită sașiu, iar altul cu fața vînată, ciupită de vărsat. Un cuplu in-

credibil. Cel puțin pentru un absolvent al Universității din Oxford...

— Iar actualmente, pur și simplu spion, completă tînăra femeie.

Domnul Fridrich păli ușor, își mușcă buzele și întorcîndu-și brusc spatele se îndreaptă spre ușă. Ajuns acolo, se opri cu mîna pe clanță și își aruncă privirea înapoi spre Scatiul și Babușcă :

— Vă previn, băieți. Nu încercați s-o ștergeți pe geamul de colo. Oamenii mei se află pe punte, deasupra voastră. Este prima oară cînd voi da ordin ca, la cea mai mică mișcare, să tragă în plin. Și fără nici un fel de somație !

Deschizînd ușa masivă de fier, domnul Fridrich părăsi enervat încăperea.

După ce ușa de fier se închise, o liniște grea, apăsătoare învălui cîteva clipe încăperea largă și întunecoasă. Lampa ce se afla jos, pe pardoseala de fier a șlepurii, pîlpîia parcă speriată, proiectînd pe peretele de tablă groasă, străbătut de nituri mari de fier, umbrele gigantice, tremurătoare ale celor trei prizonieri.

— Deci bătrînul prisăcar este „Cardinalul“, spuse în șoaptă Scatiul, continuînd să fixeze încordat ușa masivă de fier.

— Da, confirmă în șoaptă tînăra femeie. Au încercat să-mi întindă o cursă.

— Chestia cu radioul ? interveni și Babușcă.

— Exact, băieți, răspunse tînăra femeie. Ideea nu a fost rea, dar povestea cu bătrînul care pornește în căutarea hoților, în loc să se adreseze postului de miliție, prea era cusută cu ață albă.

Nu mai vorbesc de acel „Cardinal“ care a apărut în fața mea și a Scatiului, în casa prisăcarului. Și s-a plimbat prin fața noastră, ca să-l vedem bine ca un prezentator al unei case de mode. Care „Cardinal“ autentic ar fi făcut așa ceva ?

— Extraordinar ! spuse Scatiul. Și nenea Vlad ?

Tînăra femeie făcu un semn cu capul spre medalionul care îl purta atîrnat de un lăntîșor la gît :

— Așteaptă fotografia „Cardinalului“, care se află aici, în medalion. V-aduceți aminte că am dus mîna la medalion cînd bătrînul prisăcar s-a aplecat asupra aparatului de radio ?

— Și l-ați fotografiat ? se interesă Babușcă.

— Desigur, continuă tînăra femeie. Totul este, însă, ca tovarășul Vlad să aibă fotografia „Cardinalului“ mai înainte ca acesta să părăsească delta și să dispară în cine știe ce colț de țară. Urmărindu-l pe el vor fi descoperiți și ceilalți spioni. Ați înțeles, băieți ?

— Mai e vorbă ? șopti Babușcă și, arătînd spre geamul rotund și prăfuit care strălucea fantastic deasupra capului său în lumina muribundă a lămpii, spuse : Dați-ne medalionul și noi o ștergem pe-acolo. În trei ore sîntem cu el la Tulcea, la nenea Vlad...

Un licăr de speranță străluci în ochii frumoasei femei :

— Credeți că veți reuși, băieți ? Eu, oricum, nu pot să trec prin gemulețul acela. Dar nu uitați că toți trei sîntem legați cobză.

Scatiul continua să fixeze, încordat, ușa de fier masivă și tăcută.

— Păi, n-ați văzut ce-a făcut Babușcă, cînd i-a cerut briceagul „Cardinalului“ ?

Ea îl privi sincer uimită :

— Babușcă ? N-am observat nimic, băieți...

În clipa următoare Babușcă se rostogoli cu mîinile legate la spate, prin claia de fîn, și își înfundă capul prin fuioarele de iarbă proaspătă și jilavă, căutînd cu gura, asemenea unei rațe ce vîră capul sub apă în căutarea vreunui peștișor. Peste cîteva clipe, Babușcă reapăru din fîn. Dinții lui albi și mărunți erau încheștați pe lama ascuțită și strălucitoare a unui briceag.

— Hei, Scatiule, apucă-l, îi șopti acesta printre dinți prietenului său, aplecându-se spre el...

Cu mâinile legate la spate, Scatiul prinse briceagul de prăsele. Babușcă se ridică și îi spuse tinerei femei cu un aer triumfător.

— Din clipa în care Spic a mîrîit la bătrînul pri-săcar, am știut că el este „Cardinalul“. Ne tăiem legă-turile de la mâini și o ștergem.

Tînăra femeie își aruncă privirea spre ușa de fier :

— Ar trebui să vă grăbiți, băieți... Fridrich se poate reîntoarce din clipă în clipă...

Babușcă se așeză spate în spate cu Scatiul și își po-trivi legătura de sfoară pe lama ascuțită a briceagului, pe care prietenul său îl ținea strîns în pumn. O singură apăsare și legăturile de sfoară îi alunecară de pe în-cheieturile mâinilor și căzură în fîn. Peste cîteva clipe, Scatiul și tînăra ingineră erau și ei liberi. Scatiul se ridică ușor de jos și, cu pași ca de pisică, se apropie de gemulețul rotund și prăfuit, ce abia licărea, ici și colo, în strălucirea bolnavă a stelelor de afară. Îl deschise încet, încet, și rămase nemișcat, ascultînd cu urechile ciulite liniștea nopții. Sus, deasupra lui, pe punte, se au-zea vocea „Chiorului“, acoperită din cînd în cînd de rîsul răgușit al omului cu fața vînată.

Scatiul își scoase cureaua de la pantaloni și o pe-trecu pe după balamaua ruginită a gemulețului.

În clipa următoare Babușcă se ivi lîngă el, în lu-mina palidă și pîlpîitoare a lămpii.

— Dă-mi și cureaua ta, Babușcă, îi șopti el la ure-che. Va trebui să sărim amîndoi o dată în apă.

Babușcă își scoase repede cureaua.

— Avem curentul în față, Scatiule. Ce facem ? Ne va lipi de peretele șlepului.

— Ne scufundăm și trecem pe sub el, continuă Sca-tiul, luînd cureaua din mîna lui Babușcă și înnodînd-o de cealaltă. Vom coborî peretele șlepului, și-apoi vom

plonja în adîncul Dunării. Altfel ne vom încurca în ierburile ce-au crescut pe fundul vasului... Ai priceput cum vine chestia, Babușcă ?

Ochii verzi și pieziși ai lui Babușcă străluceau :

— Mai e vorbă ? Dar ce-o să facem cu marele ANAFOR AL PISICII ? Dacă dăm peste el ?

„Marele anafor al pisicii“ era un vîrtej de apă imens, care se forma în această parte a Dunării și se deplasa încolo și înapoi pe luciul apei — o pîlnie uriașă căscată spre adîncuri, rotindu-se fantastic cu vi-teza unei elice de avion.

Ziua, pescarii îl recunoșteau de departe și, apucînd vîrtos vîslele, lopătau puternic, ocolindu-l cu grijă, cu capetele întoarse și privirile ațintite spre genuna în-volburată și înspăimîntătoare de ape, ce putea să răs-toarne și să înghită o mahună puternică ca pe o coajă de nucă. Noaptea însă, monstrul rășărea deodată, de undeva, din adîncurile Dunării, desfăcîndu-și cu o în-volburare de ape, undeva, în întuneric, uriașa lui pînză rotitoare de păianjen. Niciodată nu puteai să știi unde se află, dacă este aici, la un pas de tine, sau sub malul prăvălit al Dunării, cu gura lui strălucitoare căscată spre stele. Nici o barcă nu ar fi îndrăznit din pricina lui să străbată noaptea „Cotul pisicii“.

— O să înotăm pe firul apei, răspunse Scatiul, în vreme ce lăsa să cadă afară, pe geam, curelele înnodate.

„Anaforul pisicii“ se ține mai mult pe lîngă mal. Hai, Babușcă, ia medalionul de la tovarășa Elena și urmează-mă.

Tînăra femeie se apropie cu medalionul în mînă de cei doi băieți.

— Gata ? Plecați ?

Scatiul se prinse cu o mînă de capătul curelei și, ducînd degetul la buze, îi făcu semn să păstreze liniște. Babușcă luă medalionul și își petrecu lăntișorul de după gît. În vremea aceasta Scatiul luneca ușor, pe gemulețul

deschis, afară din șlep. Tînăra femeie îi întinsese mîna lui Babușcă și, aplecîndu-se spre el, îi șopti la ureche :

— Succes, Babușcă ! Și salutări tovarășului Vlad !

Babușcă îi strînse mîna. În clipa următoare făcu un salt și, prinzîndu-se de capătul curelei rămase cîteva clipe spînzurat în văzduh... Apoi, proptindu-se cu picioarele în peretele vasului, își făcu vînt și, cu un salt acrobatic, alunecă afară din șlep.

Acum cei doi băieți se legănau atîrnați de curele, deasupra Dunării.

Sus, pe punte, „Chiorul“ și omul cu fața vînată discutau de zor. Scatiul și Babușcă coborau încet, încet pe cureaua înnodată spre apa întunecată a Dunării, care clipea, ici și colo, lovindu-se de peretele de fier al șleplui.

— Hei, „Ciupitul“, răsună deodată vocea puternică a „Chiorului“, deasupra lor, mi se pare sau se bălăbănește ceva acolo ?

— Unde acolo ? se auzi glasul omului cu fața vînată. Și, deodată, strigătul lui răgușit străpunse noaptea : Fug ; nu-i vezi ? Trage în ei !

— Sări, Babușcă ! strigă Scatiul și, în clipa următoare, se prăvălea de sus, dispărînd în adîncurile Dunării, cu un plescăit puternic ce răsună în liniștea adîncă a nopții ca un foc de pistol.

Babușcă îl urmă peste o clipă. Apoi se făcu liniște.

— Ce s-a întîmplat, domnilor ? întrebă domnul Fridrich, apărînd pe puntea șleplui cu un revolver în mînă. Ce sînt urletele acestea ?

— Băieții... Băieții au fugit ! strigă „Chiorul“, aplecîndu-se peste marginea șleplui și arătînd cu mîna undeva înspre apele întunecate ale Dunării. Au ieșit pe geam și au sărit adineauri în Dunăre.

— Și de ce stai ? urlă enervat domnul Fridrich. Îi vom prinde îndată ! Pregătiți barca cu motor !

„Chiorul“ și omul cu fața vînată străbătură puntea și se buluciră pe scara șleplui. Domnul Fridrich vîrî evolverul în buzunarul de la piept și coborî și el scara le fier, spre barca cu motor, care îl aștepta, duduind ușor, cu farurile aprinse, la piciorul scării.

„Chiorul“, cu pistolul-mitralieră în mînă și omul cu ața vînată rezemat în țeava puștii de vînătoare îl așteptau în barcă.

Domnul Fridrich sări în barcă, se instalează la volan, poi își puse liniștit mînușile din piele de căprioară...

— Credeți că băieții au pornit-o spre mal ?

— Nu, domnule Fridrich, interveni „Chiorul“, arăta o nebulă din partea lor. Dunărea e plină de „anare“. Vor ține firul apei...

— Să-i lăsăm să obosească puțin, continuă domnul Fridrich, punînd încet mîinile pe volan și apăsînd cu vîrfurile picioarelor pe accelerator. Nu vor mai putea să noate pe sub apă ca niște rațe sălbatice ce sînt.

Motorul duduia din ce în ce mai puternic. Barca cu motor se desprinsese de lîngă șlep și începu să alunece lin ce în ce mai repede, măturînd cu farurile ei puternice apele învolburate ale Dunării. Acum barca cu motor bura pur și simplu.

— Opriți ! strigă deodată înspăimîntat „Chiorul“, apăsînd mîna pe umărul domnului Fridrich, în vreme ce rațul celălalt arăta ceva care apăruse pe neașteptate în ața bărcii cu motor, în lumina tulbure și cețoasă a farurilor. Priviți acolo, în fața farurilor. Priviți colo în ața, domnule Fridrich ! Înapoi ! Înapoi ! Marele „anare“ al pisicii ! Opriți barca !

Barca cu motor se opri într-un clocot de spumă și vibrînd din toate încheieturile începu să se tragă încet, încet înapoi pe Dunăre.

Și în uriașul vârtej de apă, ce se rotea cu o viteză fantastică în lumina farurilor, cei trei bărbați zăriră prin

parbrizul strălucitor de periculos al bărcii cu motor capetele celor doi băieți ce se roteau o dată cu giganticul vârtej apărînd și dispărînd ca două mingi negre, printre apele învolburate ale anaforului.

„Chiorul“ își șterse cu dosul palmei fruntea îmbrobosită de sudoare și, murmurînd încet, ușor tulburat :

— De data aceasta s-a isprăvit cu ei, domnule Fridrich !

Domnul Fridrich întoarse brusc capul spre el.

— Dar nu o să-i lăsăm să se înece. Avem nevoie de ei. Nu există nici o soluție ?

„Chiorul“ îl privi cu un rînjit trist pe buze :

— Ba există una, Fridrich... să ne îneacă și noi o dată cu ei. Din „anaforul pisicii“ nimeni nu a scăpat, încă, viu.

...După ce își dădura drumul de pe șlep în Dunăre, Scatiul și Babușcă se scufundară, înotînd în adîncurile întunecate ale apei. Coborau mereu, unul după celălalt, pe pîntecul alunecos, acoperit cu mîzgă al șlepului, lup-tîndu-se cu presiunea puternică a curentului, ce se năpustea în peretele de fier al vasului.

Deodată, în fața celor doi băieți se căscase un gol de întuneric. Erau tîrîți cu o viteză amețitoare, într-o pădure de liane vîscoase, gelatinoase, ce se zvîrcoleau în jurul lor ca brațele unor caracatițe gigantice. Treceau acum, izbiți de curent, pe sub șlep. Deodată, agitația ierburilor din jurul lor încetă.

Scatiul și Babușcă o porniră spre suprafața apei.

— Babușcă ! strigă Scatiul, trăgînd aer în piept și sărînd pînă la brîu afară din apă. Unde ești, Babușcă ?

Nu primi nici un răspuns !

Dunărea, învăluită în beznă, tăcea.

— Hei, Babușcă ! strigă din nou Scatiul, cu oarecare disperare în gals. Unde ești, frățioare ?

— Aici, Scatiule, aici ! sosi de undeva, din beznă, răspunsul lui Babușcă. Și, peste cîteva clipe, Scatiul auzi clipocind apa în apropierea sa. Unde ești ?

— Aici, Babușcă ! strigă Scatiul, bălăcînd apa în jurul său. Ce-ai făcut cu medalionul ? Îl mai ai ?

Babușcă se apropie de el, înotînd onbește :

— Era cît pe-aci să mi-l smulgă de la gît ierburile de sub șlep. Noroc că l-am prins din zbor. O ținem pe firul apei ?

— Acum înotăm unul lîngă celălalt.

— Pînă ce trecem de cotul Pisicii, răspunse Scatiul, înotînd voinicește... Mai încolo e floare la ureche. O luăm spre mal.

Înotau unul lîngă celălalt, în mijlocul Dunării, în tăcere.

— Hai, Scatiule, tu vezi ceva ? îl întrebă deodată Babușcă, privind în sus, în vreme ce călca apa.

— Ce să văd, Babușcă ?

— Ia uită-te la stele...

Scatiul ridică și el privirea spre cerul înstelat, ce își desfășura miliardele de crengi înstelate deasupra lor. Cerul se rotea.

„Anaforul Pisicii“ ! strigă Scatiul, azvîrlindu-se înainte și începînd să înoate cu disperare. Ne-a prins ! După mine, Babușcă !

Babușcă se repezi înotînd pe urmele Scatiului.

Deasupra lor, cerul înstelat se rotea din ce în ce mai repede. Cei doi băieți înțelesesă că nu mai aveau nici o scăpare. Deși nu vedeau nimic în jurul lor, auzeau din ce în ce mai aproape de ei vîjîitul acelei guri căscate și rotitoare, spre care uriașul anafor îi sorbea pe amîndoi încet, încet, dar sigur.

În clipa aceea, lumina farurilor bărcii cu motor a domnului Fridrich sfîșie întunericul, azvîrlind reflexe

metalice, strălucitoare peste apele învolburate ale înspăimântătorului vârtej de apă.

— Colac peste pupăză ! spuse Scatiul, întorcînd capul spre farurile bărcii cu motor, care se apropiau, în vreme ce gonia în vârtej, alături de Babușcă. De ce înoți, Babușcă ? Calcă apa ! Nu vezi că anaforul vrea să ne obosească ?

— Nu mai pot eu pe chestia asta ! se oțărî Babușcă, înotînd de zor... Dacă m-aș fi înecat în toate anaforele în care am intrat, aș fi fost mort pînă acum de o sută de ori. Vorba e, ce facem cu domnul Fridrich. Nu-l vezi că vine ?

— O să-l lăsăm să moară prost ! strigă Scatiul, privind spre gura căscată, uriașă a anaforului, care se apropia de ei, rotindu-se cu viteza unei elice de avion. Hei, Babușcă, pregătește-te de scufundare.

— Dă-mi mîna ! Unde ești ?

Peste o clipă, Scatiul simți cum Babușcă îl prinde cu putere de mîna.

Acum farurile bărcii cu motor a domnului Fridrich erau aproape.

Scatiul și Babușcă traseră aer adînc în piept. În clipa următoare, dispăreau amîndoi, în adîncurile învolburate ale anaforului.

Ceea ce nu știau nici domnul Fridrich și nici „Chiorul“, dar ceea ce băieții din Pradina știau foarte bine, era faptul că anaforele de pe Dunăre îi înecă, oricît de ciudat ar părea, numai pe cei ce se zbat ca să scape din ele.

Anaforul se aseamănă cu o pîlnie rotitoare. Forța lui uriașă este la suprafața apei. Pe măsură ce coboară în adîncuri, raza lui se micșorează, forța lui slăbește și, undeva, departe, în adîncuri, devine un firicel rotitor de ape. O singură zvîcnitură de brațe și ai ieșit din el.

Vai de cei pe care instinctul de conservare îi împinge să se zbată să iasă la suprafața apei !

Ținîndu-se strîns de mîna, Scatiul și Babușcă coborau mereu, rotindu-se ca două stele duble unul în jurul celuilalt, în adîncurile uriașului vârtej.

Presiunea apei devenea din ce în ce mai mare.

Inima le răsuna ca o toabă în urechi.

Coborau mereu, spre fundul Dunării, învolburați într-o mare de cerneală.

Forța vârtejului slăbea. Babușcă simți cum Scatiul îl strînge de mîna și, în clipa următoare, dispărea de lîngă el.

— Acum !

Babușcă se dădu peste cap și țîșni. În clipa următoare, alunecă din vârtej ca un țipar.

— Sus ! Sus ! la aer !

Cînd ajunse afară, la suprafața apei, lumina puternică a unui reflector îl orbi pentru cîteva clipe. Desluși ca prin ceață silueta zveltă a unei șalupe militare, care se apropia de el, în duduitul ușor al motoarelor. Pe puntea șalupei, Spic lătra vesel.

Aplecat peste bord, Vlad tocmai îl trăgea pe Scatiu pe punte :

— Dar, Babușcă unde e ?

Scatiul sări sprinten pe puntea șalupei.

— Nu avea nici o grijă, nene Vlad, apare și el îndată. Babușcă să nu apară ? Și adăugă, privind bucuros spre Spic : L-ați găsit aici pe Spic ?

— Ah, iată-l și pe Babușcă ! strigă bucuros Vlad, aplecîndu-se din nou peste punte și întinzîndu-i mîna lui Babușcă.

— Dar ce-i cu tine, Babușcă ? Ești rănit ?

Babușcă se cățăra pe puntea șalupei militare, ștergîndu-și cu dosul palmei dîra de sînge ce i se prelingea din nas.

— Mai nimic, nene Vlad, răspuse el, scoțînd medalionul de la gît și întinzîndu-i-l lui Vlad. Dunărea asta îți strînge capul ca într-o menghină.

Vlad luă uimit medalionul din mîna lui Babușcă.

— De la căpitanul Elena ? Unde se află ?

— E închisă pe șlep. Domnul Fridrich a fost mai adineauri aici, răspuse Babușcă. Cred că acum se îndreaptă cu barca cu motor spre ea...

Vlad dădu rîzînd din mînă.

— Fridrich ne-a zărit venind și nu cred că îi mai arde la ora asta să viziteze șlepul. Deci, avem fotografia „Cardinalului“. Așa că acum putem să-i lăsăm pe toți să scape. Tot nu mai au nici o scăpare.

— Pe șlep există un aparat de radio, interveni Scatiul. Ați putea lua legătura prin radio, cu tovarășa căpitan...

— Bună idee, conveni Vlad, făcînd semn celor doi băieți să-l urmeze.

Coborîră în șalupă. Cînd pătrunseră în încăperea în care se afla instalat postul de radio, subofiterul i se adresă pe un ton agitat :

— Tovarășe colonel, la aparat căpitanul Elena... Sînt închisă pe un șlep.

— Știu, spuse Vlad, luînd receptorul din mîna lui. Alo ! Aici „Vulturul“ ! Felicitări, tovarășă căpitan ! Am primit medalionul. Încă o dată, felicitări !

— Deci, băieții au ajuns cu bine, răsună în aparat vocea caldă și melodioasă a tinerei femei. Admirabili băieți, tovarășe colonel !

— Tovarășe director, interveni, deodată, în aparat, o voce groasă și agitată. Mă iertați, s-a întrerupt. Cum vă spuneam...

— Cine este acolo ? întrebă în receptor, cu o voce mirată, Vlad.

— Cum cine, tovarășe director ? Mihalache, de la ferma „Grindul Mare“ ! Cum vă spuneam, „Scoțioara“ a născut un vițel de toată frumusețea. Deci poate fi aclimatizată în Deltă. Un succes. Un mare succes, tovarășe director !

— Mă bucur, tovarășe Mihalache. Să vă trăiască !

— Ah ! Scuzați... Cine e acolo ? răsună în aparatul de radio vocea groasă a intrusului... Cine este acolo ?

Vlad, Scatiul, Babușcă izbucniră într-un rîs vesel. Șalupa prindea viteză pe Dunăre, sub cerul senin, ce își desfăcea deasupra ei, din ce în ce mai jos și mai aproape, imensele lui crengi încărcate cu miliarde de stele.

ANTICARIAT CRONOS
DET: ~~18~~ 5

Lector: GH. D. VASILIE
Tehnoredactor: ION COSMESCU

*Dat la cules 22 V 1974. Bun de tipar 13 VII 1974. Apărut
1974. Comanda nr. 867 Tiraj 22 200 broșate. Coli de tipar 8.*

Tiparul executat sub comanda
nr. 401 la
Întreprinderea Poligrafică
„13 Decembrie 1918”,
Str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97
București
Republica Socialistă România

EDITURA ION CREANGĂ ● BUCUREȘTI

Lei 4